

ЕЙ ДЖЕЙ ФИН ЖЕНАТА НА ПРОЗОРЕЦА

Превод от английски: Анна Карабинска-Ганева, 2018

chitanka.info

На Джордж

*Усещам, че там някъде в теб
има нещо, което никой не знае.*

*„Сянка
на съмнение“
(1943)*

ЕДНО

Неделя

24 октомври

Мъжът ѝ ще се върне всеки момент. Този път ще я спипа. На номер 212 не се вижда нито скъсано перде, нито провиснала щора. В ръждивочервената къща до съвсем неотдавна живееха новобрачните Мотс, докато не се отбракуваха. Не ги познавах двамата Мотс, но от време на време ги проверявам онлайн: неговия профил в LinkedIn, нейната фейсбук страница. Сватбеният им списък още е активен на сайта на „Мейсис“^[1]. Още мога да им купя сервиз за хранене.

Както казах, прозорците са голи-голенички. Така че номер 212 ме зяпа тъпо през улицата, ръждив и неугледен, и аз го зяпам, докато наблюдавам как стопанката на къщата въвежда строителния предприемач в спалнята за гости. Има нещо в тая къща. Любовта отива там да умре.

Тя е чаровна, истинска червенокоска с тревистозелени очи и архипелаг от дребни лунички, пръснати по гърба ѝ. Много по-хубава е от мъжа си, някой си д-р Джон Милър, психиатър — не е за вярване, но предлага семейна терапия и е един от 436 хиляди джонмилъровци онлайн. Специално този индивид работи някъде около Грамъри парк^[2] и не приема здравни осигуровки. По нотариален акт е платил 3,6 милиона долара за къщата. Явно бизнесът му върви добре.

За жена му знам хем повече, хем по-малко. Не е голяма къщовница, както вече се разбра. Милърови се преместиха преди осем седмици, а прозорците още са голи-голенички, тц-тц. Три пъти седмично ходи на йога, подскача надолу по входните стъпала, стиснала под мишница навитото вълшебено килимче, с тънките си крачета, здраво пристегнати в клин „Лулулемън“^[3]. Вероятно работи в някоя благотворителна агенция, защото всеки понеделник и петък излиза горе-долу по времето, когато ставам, и се прибира към пет — пет и половина, точно когато се приготвям за вечерния филм. (Изборът ми за

тази вечер, за п-ти път е „Мъжът, който знае прекалено много“. Аз пък съм жената, която вижда прекалено много.)

Забелязах, че следобед обича да пие по едно питие, също като мен. Дали и сутрин пие по едно? Също като мен?

Възрастта ѝ обаче е мистерия, макар че определено е по-млада от д-р Милър; по-млада е и от мен (и по-гъвкава); колкото до името ѝ, мога само да гадая. Мисля за нея като за Рита, защото прилича на Рита Хейуърт от „Гилда“. „Ни най-малко не ме интересува“ — обичам тази реплика.

Аз самата много се интересувам. Не от тялото ѝ — бледата извивка на гръбнака, лопатките, прекършени като крилца, сутиенът в бебешкосиньо, притиснал гърдите ѝ: щом влязат в кадър, поглеждам настрани — не, интересува ме животът, който води. Животите. С два повече от мен.

Преди минута мъжът ѝ се появи зад ъгъла, тъкмо минаваше дванайсет, малко след като тя затвори плътно външната врата, придружена от предприемача. Това е аномалия: в неделя д-р Милър се прибира вкъщи в три и петнайсет без изключение.

Сега обаче добрият доктор крачи по тротоара, издиша на тласъци, размахва куфарче в ръка, сватбената му халка проблясва. Насочвам обектива към краката му и приближавам: оксфордски връзки, с цвят на биволска кръв, излъскани до блясък, привличат есенната светлина и я подритват обратно при всяка крачка.

Вдигам камерата към главата му. Моят „Никон D5500“ не изпуска нищо, не и с този обектив: сивкава сплъстена коса, тънки евтини рамки на очилата, островчета набола четина във вдлъбнатинките на бузите. Явно се грижи повече за обувките, отколкото за лицето си.

Обратно към номер 212, където Рита и предприемачът припряно се събличат. Бих могла да взема номера от „Справки“, да се обадя в къщата, да я предупредя. Няма да го направя. Наблюдението е като природна фотография: не безпокоиш дивите животни.

Д-р Милър е може би на половин минута от входната врата. Устните на жена му оставят лъскава червена следа по врата на предприемача. Сега и блузата замина.

Прави още четири крачки. Пет, шест, седем. Остават двадесет секунди, не повече.

Тя захапва вратовръзката му със зъби, ухилва се. Ръцете му се борят с ризата. Той ближе ухото ѝ.

Мъжът ѝ прескача една счупена плоча на тротоара. Петнайсет секунди.

Почти чувам как измъква вратовръзката изпод яката на ризата му. Запраща я на другия край на стаята.

Десет секунди. Приближавам отново, наставката на обектива буквално трепери. Ръката му потъва в джоба, изплува оттам с връзка ключове. Седем секунди.

Тя разпуска конската си опашка, косата ѝ се разпилява по раменете.

Три секунди. Той изкачва входните стъпала.

Тя обвива ръце около врата му и го целува дълбоко.

Той пъха ключа в ключалката. Превърта.

Приближавам върху лицето ѝ. Очите ѝ внезапно се разширяват, чула е.

Щраквам за снимка.

И тогава капакът на куфарчето му зяпва отворен.

Отвътре се изсипват листове хартия, вятърът ги разпилява по тротоара. Завъртам камерата към д-р Милър и улавям късото „по дяволите“, което изкривява устните му; той слага куфарчето на стъпалата, затиска няколко листа с излъсканата си обувка, другите сграбчва с ръце. Един отлетял лист се е заклешил между клоните на дървото. Той не го забелязва.

Обратно върху Рита, тя напъхва ръце в ръкавите на блузата, прибира косата си. Изскача от стаята. Изоставен, предприемачът скача от леглото, докопча вратовръзката си. Напъхва я в джоба.

Издишам, въздухът излиза от гърдите ми шумно като от спихнат балон. Не съм усетила, че съм спряла да дишам.

Входната врата се отваря: Рита се спуска бързо по стъпалата и извиква името на мъжа си. Той се обръща; предполагам, че се усмихва — не мога да видя. Тя се навежда, събира няколко листа от тротоара.

Предприемачът се появява на вратата с една ръка дълбоко в джоба, другата е вдигната за поздрав. Д-р Милър също му помахва. Изкачва се до входната площадка, вдига куфарчето и двамата мъже се здрависват. Те влизат вътре, последвани от Рита.

Е, може би следващия път.

[1] Мейсис — (Macy's) — най-големият и най-старият универсален магазин в Ню Йорк (основан 1858), разположен на седем етажа. — Бел.прев. ↑

[2] Един от двата частни парка в Манхатън, Ню Йорк Сити и кварталът, разположен около него. — Бел.прев. ↑

[3] Лулулемън — модна марка спортни дрехи от високотехнологични материали, вкл. и за йога. — Бел.прев. ↑

ДВЕ

Понеделник

25 октомври

Колата мина преди минута, бавно и печално, като катафалка, задните светлини проблясваха в тъмнината.

— Нови съседни — казвам на дъщеря ми.

— В коя къща?

— От другата страна на градината. На двеста и седем. Сега са отвън, движат се като призраци в полумрака, вадят кашони от багажника.

Тя сърба.

— Какво ядеш? — я питам. Имат китайска вечер, разбира се; поръчали са „ло мейн“.

— Ло мейн.

— Не и докато говориш с мама — не се яде.

Тя отново посърбва, премлясква.

— Ма-ам.

Постоянно се разправяме за това; съкращава „мамо“, въпреки възраженията ми, до това късо и глупаво „мам“.

— Не обръщай внимание — съветва ме Ед. Той обаче продължава да си бъде „тати“.

— Трябва да идеш да им кажеш здрасти — предлага Оливия.

— Бих искала сладурче. — Понасям се нагоре, към втория етаж, откъдето се вижда по-добре. — О-о-о, навсякъде е пълно с тикви. Всички съседни имат по една. Семейство Грей имат четири. — Стигам до площадката с чаша в ръка, виното се плиска по устните ми. — Ще ми се да мога да ти донеса тиква. Кажи на татко да ти купи една. — Отпивам, преглъщам. — Кажи му да вземе две, една за теб и една за мен.

— Добре.

Забелязвам лицето си в тъмното огледало на тоалетната.

— Добре ли си, съкровище мое?

— Добре съм.

— Не си ли самотна? — Нямахте истински приятели в Ню Йорк; беше много плаха, много малка.

— Не.

Взирам се в мрака на върха на стълбите, в тъмнината отвъд. Денем през купола на стъклената капандура отгоре им струи светлина; нощем капандурата е като широко отворено око, което зяпа в кладенеца на стълбището.

— Липсва ли ти Пънч?

— Не. — Тя и с котарака не се разбираше много. Той я издраска една Коледа, лапата му се стрелна през китката ѝ, две бързи замахвания от север на юг, от изток на запад; кръв бликна от ярката решетка, която ноктите му оставиха по кожата ѝ. Ед едва не изхвърли котарака през прозореца. Търся го с очи и го откривам, сгушен на дивана в библиотеката, наблюдава ме.

— Дай да се чуя с татко, сладурче. — Изкачвам се на следващия етаж, рогозката на стълбите ми дращи стъпалата. Защо въобще сме я сложили? И се цапа толкова лесно.

— Хей, ленивке — поздравява ме той. — Нови съседи значи?

— Да.

— Не дойдоха ли нови съседи съвсем наскоро?

— Това беше преди два месеца. На 212. Милърови. — Завивам обратно надолу по стълбите.

— Къде се нанесоха сега?

— На 207. От другата страна на градината.

— Кварталът се променя.

Стигам до следващата площадка и отново завивам.

— Не докараха много багаж. Само в колата.

— Сигурно камионите ще дойдат по-късно.

— Сигурно.

Тишина. Отпивам.

Вече отново съм в дневната, край камината, по ъглите пробягват сенки от пламъците.

— Виж... — започва Ед.

— Имат син.

— Какво?

— Имат син — повтарям, притискайки чело до студеното стъкло на прозореца. В Харлем още не са инсталирали натриеви лампи и улиците са осветени, само от полумесеца на луната, но аз все пак различавам силуетите им: мъж, жена и високо момче, пренасящи кашони до входната врата. — Тийнейджър — добавям аз.

— По-кратко, лъвице.

И преди да успея да се спра:

— Щеше ми се да си тук.

Изненадана съм от себе си. Ед също, ако съдя по реакцията му.

Пауза.

И тогава:

— Имаш нужда от още време — казва той.

Аз мълча.

— Докторите казват, че по-продължителен контакт няма да ти се отрази добре.

— Аз съм докторът, който го казва.

— Ти и останалите.

Нещо изпуква зад мен — в камината хвърчат искри. После пламъкът се укротява и продължава тихо да бумти.

— Защо не поканиш новите съседи на гости? — ме пита той.

Пресушавам чашата.

— Мисля, за днес стига толкова.

— Анна.

— Ед.

Почти чувам как диша.

— Съжалявам, че не сме при теб.

Почти чувам ударите на сърцето си.

— И аз също.

Пънч е слязъл след мен. Грабвам го с една ръка, оттегляме се в кухнята. Поставям телефона на плота. Още една чаша преди лягане.

Хващам бутилката за гърлото и се обръщам към прозореца, към трите призрака, които се движат из алеята, и вдигам тост в тяхна чест.

ТРИ

Вторник

26 октомври

Миналата година по това време се готвехме да продаваме къщата, дори бяхме наели брокер; Оливия щеше да ходи на училище в центъра и Ед беше намерил къща на Ленъкс Хил, която щяхме да изтърбушим и преправим изцяло. „Ще се позабавляваме — уверяваше ме той. — Ще инсталирам биде специално за теб.“ Плеснах го по рамото. „Какво е това биде“ — попита Оливия.

После обаче той си тръгна и тя си тръгна с него. Затова снощи, като си спомних първото изречение от нашата мъртвородена обява, ме заболя сърцето: **ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНА КЪЩА, XIX ВЕК, ВЪЗСТАНОВЕНА С ЛЮБОВ, БИЖУ В СЪРЦЕТО НА ХАРЛЕМ, ПРЕКРАСЕН СЕМЕЕН ДОМ!** *Забележителна и бижу* — малко пресилено, бих казала. За *Харлем* няма спор, както и за *XIX век (1884)*. *Възстановена с любов* — това мога лично да го потвърдя, и то с много пари. *Прекрасен семеен дом* — също вярно.

Това е моето царство и основните му територии:

Сутеренът: или мезонет според нашия брокер. Под нивото на улицата, с дървен под, собствен вход, кухня, баня, спалня, малък офис. Работното място на Ед в продължение на осем години — застиламе масата с чертежи, закачваше строителните документи по стените. В момента там имам наемател.

Дворът: наричат го градина, но е по-скоро двор, излиза се от първия етаж. Няколко варовикови плочи, пръснати из тревата, два неизползвани стола, в далечния ъгъл се е свил млад ясен, дългнест и самотен, като тийнейджър, изоставен от приятелите си. От време на време ми се иска да го прегърна.

Първият етаж: *приземен етаж* според англичаните, или *premiere etage* според французите. (Не принадлежа към никоя от двете групи, но живях известно време в Оксфорд, между другото — в мезонет, докато учех за специалност, а през юли започнах да уча *le*

francais онлайн.) Кухнята — открит план, „елегантна“ (пак според брокера), задната врата води към двора, а страничната към обществената градина край къщата. Подът е застлан с дъски от бяла бреза, сега покрити с петна от мерло. Антрето и до него тоалетната за гости — наричам я червената стая. „Доматено червено“ по каталога на Бенджамин Мур^[1]. Дневната, с диван, малка масичка, персийски килим, който все още е като кадифе под краката.

Вторият етаж: библиотеката (на Ед; претъпкани рафтове, книги с пречупени гърбове и разменени подвързии, наредени гъсто като зъби). Моят кабинет (сдържан, просторен, компютър МАК, кацнал върху бюрото от ИКЕА — това е полето на шахматните битки, които вода онлайн). Втора тоалетна, тази е в синьо, или „Син екстаз“, пак по каталога, твърде амбициозно име за стая с клозет. И много дълбок килер, който мога да превърна в тъмна стая, ако някога сменя дигиталната камера с лента. Мисля обаче, че постепенно загубвам интерес.

Третият етаж: нашата (моята?) спалня и баня. Тази година голяма част от времето си прекарах в леглото. Матракът е със специална система, наглася се от двете страни. Ед програмира неговата да е мека като пух, моята е твърда. „Спиш на тухли“ — ми каза той веднъж, като барабанеше с пръсти по чаршафа. „Ти пък спиш на облак“ — му отвърнах. Тогава той ме целуна бавно и продължително.

След като си тръгнаха, през онези мрачни и празни месеци, когато почти не можех да се измъкна от леглото, се търкалях бавно като разливаща се вълна от единия край на матрака до другия, усуквах завивките около себе си и после се развивах отново.

Четвъртият етаж: едно време това са били помещения за прислугата, а сега там е спалнята на Оливия и втора, резервна спалня. Понякога нощем обикалям стаята ѝ като призрак. Понякога денем стоя пред вратата и наблюдавам как пращинките хвърчат в слънчевите лъчи. Понякога по цяла седмица не се качвам до четвъртия етаж и той започва да избледнява в паметта ми като усещане за дъжд по кожата.

Както и да е. Утре пак ще си поговоря с тях. Междувременно няма признаци на живот оттатък градината.

[1] Бенджамин Мур — производител на скъпи бои, лакове и оцветители за вътрешно обзавеждане. — Бел.прев. ↑

ЧЕТИРИ

Сряда

27 октомври

Дългокрак тийнейджър изскача от входа на номер 207 като кон, пуснат по трасето, и се втурва на изток по улицата, точно под предните ми прозорци. Не го видях добре — събудих се рано, след като гледах до късно „Пришълци от миналото“, и тъкмо се мъчех да реша дали е време за глътка мерло — но все пак улавям една руса фурия с раница през рамото. Изчезва за секунда.

Наливам си чаша, понасям се нагоре, настанявам се на бюрото. Протягам се за никона.

В кухнята на номер 207 виждам бащата, едър и широкоплещест, силуетът му е осветен от телевизионния екран пред него. Притискам камерата до окото си и приближавам: дават „Днес“. Чудя се дали да не сляза долу и да си включа телевизора, да гледам шоуто заедно със съседа. Или до го гледам направо оттук, на неговия телевизор, през обектива.

Така и правя.

От доста време не съм разглеждала фасадата на 207, но Гугъл предлага „поглед от улицата“: каменна зидария, далечен намек за *Beaux-Arts*^[1], увенчана с тераса с дървени перила на покрива. Оттук, разбира се, виждам само едната страна на къщата; през източните прозорци имам директен поглед към кухнята, към салона на втория етаж и спалнята над него.

Вчера пристигна цял взвод работници, пренасяха дивани, телевизори и антични бюфети. Съпругът ръководеше движението. Не съм видяла жената от вечерта, когато пристигнаха. Чудя се как ли изглежда.

Този следобед тъкмо съм на път да матирам „Топ & Рол“, когато чувам звънеца. Смъквам се надолу, блъскам бутона, входната врата

щраква, отварям вътрешната врата и наемателят ми се появява в цял ръст, в прекрасна форма, както се казва. Мъжествен е, със силна челюст и очи като капани, тъмни и дълбоки. Хенри Фонда след тежка вечер. (Не само аз мисля така. Забелязала съм, че Дейвид развлича различни дами от време на време, или по-скоро съм го чула.)

— Отивам в Бруклин тази вечер — съобщава ми той.

Прокарвам пръсти през косата си.

— Окей.

— Има ли нужда да свърша нещо, преди да тръгна? — Звучи ми като предложение, като реплика от филм ноар. *Просто свий устни и ми изпрати въздушна целувка.*

— Не, благодаря. Всичко е наред.

Той се визира покрай мен, присвива очи.

— Да сменя крушките? Тук е много тъмно.

— Харесва ми да е тъмно — казвам. *И мъжете така ги харесвам*, ми се ще да добавя. Това не беше ли реплика от „Аероплан“?! — Желая ти... — *Приятно прекарване? Удоволствия? Секс?* — ... приятно прекарване.

Той се обръща да тръгва.

— Нали знаеш, че може да идваш през вътрешната стълба — казвам аз, опитвайки да звуча закачливо. — Няма шанс да не съм си у дома. — Надявам се да се усмихне на шегата ми. От два месеца живее долу и нито веднъж не съм го видяла дори да си оголи зъбите.

Клати глава. Тръгва си.

Затварям вратата.

Разглеждам се в огледалото. Бръчки като спици около очите. Тъмни кичури, нашарени тук-там със сиво, провиснали до раменете; наболи косми в гънките под мишниците. Коремът ми се е отпуснал. Трапчинки са нашарили бедрата ми. Кожата ми е почти пепелява, лилави вени са плъзнали по ръцете и по краката ми.

Трапчинки, бръчки, петна, косми: имам нужда от ремонт. Бях „уютно“ привлекателна някога според някои, според Ед. „Винаги съм мислел за теб като за «доброто съседско момиче»“, ми каза тъжно той към края.

Поглеждам към пръстите на краката си, които в момента потропват върху плочите — дълги и фини, една (или десет) от похубавите части на тялото ми, но сега малко приличат на лапи на дребен

хищник. Ровя из аптечния шкаф — тубички с хапчета, подредени една върху друга като тотемни стълбове — и изкопавам нокторезачка. Най-после нещо, което мога да свърша сама.

[1] Beaux-Arts — Пищен архитектурен стил от края на 19 век, развит в „Екол де Бозар“, Париж. — Бел.прев. ↑

ПЕТ

Четвъртък

28 октомври

Днес нотариалният акт за продажбата бе качен на общинския сайт. Новите ми съседни са Алистър и Джейн Ръсел; платили са 3,45 милиона долара за скромния си дом. Гугъл ме информира, че той е партньор в средна консултантска фирма, с предишно седалище в Бостън. Тя е непроследима — опитай се да напишеш *Джейн Ръсел* в която и да било търсачка^[1].

Попаднали са в интересен квартал.

Къщата на семейство Милър отсреща през улицата — там, както се видя, не се знае кой влиза — е една от петте градски къщи, които мога да наблюдавам от южните прозорци на моята. От източната страна се издигат двата залепени близнака, наричам ги „Сивите сестри“: еднакви корнизи над прозорците, еднакви входни врати в тъмнозелено. В дясната — малко по-сивата, струва ми се — живеят Хенри и Лайза Васерман, дългогодишни обитатели на квартала; „ЧЕТИРЕСЕТ години и отгоре“ — хвалеше се г-жа Васерман, когато се нанасяхме. Беше наминала да ни каже („право в очите“) колко много тя („аз и моя Хенри“) се възмуцава от пристигането на „още един клан от юпитата“ на това място, което някога е било „истински квартал“.

Ед беше бесен. Оливия кръсти пухеното си зайче Юпи.

Васерманови не са ми продумали оттогава, макар че сега живея тук сама, клан от един човек. Не изглежда да са по-приятелски настроени и към обитателите на другата „Сива сестра“, семейството, което съвсем подходящо се казва Грей. Две тийнейджърки, сестри близначки, бащата е партньор в бутикова М & А^[2] фирма, майката е запалена организаторка на „читателски клуб“. Книгата за този месец, оповестена на тяхната страница и която осем жени на средна възраст обсъждат в момента в гостната им, е „Невзрачният Джуд“^[3].

Аз също я прочетох, представях си, че съм член на клуба, похапвам шоколадов кейк (нямах подръка) и отпивам глътка вино

(винаги е подръка). „Анна, какво мислиш за Джуд?“ — щеше да ме попита Кристин Грей, а аз щях да ѝ кажа, че го намирам доста невзрачен. И всички щяхме да се засмеем. Всъщност те в момента се смеят. Опитвам се да се смея с тях. Отпивам от чашата.

От западната страна на Милърови са семейство Такеда. Съпругът е японец, майката е бяла, синът им е неземно красив. Той е челист; през топлите месеци репетира във всекидневната с широко отворени прозорци и Ед започна да отваря нашите прозорци по същото време. Една вечер, през един отдавна отминал юни, аз и Ед танцувахме под звуците на сюита на Бах: клатехме се в кухнята, аз, положила глава на рамото му, той, преплел пръсти зад гърба ми, докато момчето през улицата продължаваше да свири.

И това лято музиката му се носеше над улицата, идваше до дневната, почукваше любезно по стъклото: *Пусни ме да вляза*. Не отворих, не можех — никога не отварям прозорците, никога — но въпреки това я чувах как шепне, умолява: *Пусни ме да вляза. Пусни ме да вляза!*

До къщата на Такеда е номер 206–208, празна, двойно по-широка „кафява тухла“. Едно ООД я купи преди две години, но никой не се нанесе там. Почти една година скелето украсяваше фасадата като висяща градина; после изчезна за една нощ — това се случи няколко месеца преди Ед и Оливия да си тръгнат — и оттогава нищо.

Взирам се в моята империя и нейните поданици. Никой от тези хора не ми е приятел; с повечето от тях не съм се срещала повече от един или два пъти. Така е в големия град, предполагам. Може би Васерман имаха право. Чудя се дали знаят какво се бе случило с мен.

От източната страна на къщата ни се намира изоставено Католическо училище, почти се е наклонило към нея, „Света Димфна“^[4], затворено е, откакто се преместихме. Плашихме Оливия, че ще я пратим там, ако не слуша. Излющени кафяви тухли, прозорците потъмнели от мръсотия. Или поне така си го спомням. Мина доста време, откакто не съм го виждала.

Точно на запад се намира обществената градина — малък парцел с дължината и ширината на две къщи и с тясна павирана пътека, която свързва нашата улица директно с улицата на север. Чинари се извисяват като часовои в двата ѝ края, листата им са ярки като пламъци; ниска желязна оградка обкантва тревата от двете страни.

Както каза въпросният брокер, градината има причудлив, старомоден чар.

Остава къщата на другата страна на градината, номер 207. Собствениците я продадоха преди два месеца и се изнесоха набързо на юг, към вилата си на Веро Бийч. На сцената излизат Алистър и Джейн Ръсел.

Джейн Ръсел! Физиотерапевтката ми въобще не беше чувала за нея. *Джентълмените предпочитат блондинки*, казах аз.

„Не и според мен“ — отвърна тя. Бина е твърде млада, сигурно затова не помни този филм.

Всичко това се случи по-рано днес. Преди да започна да ѝ обяснявам, тя прехвърли единия ми крак върху другия и ме завъртя на дясната страна. От болката дъхът ми спря. „Подколennото ти сухожилие има нужда от разтягане“ — увери ме тя.

„Садистка“ — изсъсках аз.

Тя притисна коляното ми към пода: „Не ми плащаш да те галя с перце“.

Примигнах: „Мога ли да ти платя, за да си тръгнеш?“.

Бина идва един път седмично, за да ме накара да намразя живота, както обичам да казвам, и да ме осведоми за сексуалните си приключения, които са горе-долу толкова вълнуващи, колкото и моите. В нейния случай обаче причината е, че тя е много придирчива. „Половината от мъжете по тези сайтове използват снимки отпреди пет години — оплаква се тя, водопадът на косата ѝ прелива върху едното рамо, — а другата половина са женени. А за по-другата половина си има причина защо не са.“

Половините станаха три, но не влизам в математически спорове с някой, който ми извива гръбнака.

Включих се в Тиндър^[5] преди месец, „просто да видя“, си казах. Тиндър, Бина ми обясни, чифтосва хора, чиито „пътища“ се преплитат. Какво става, ако не кръстосваш път с никого? Ако постоянно обикаляш все същите триста и седемдесет квадратни метра, организирани вертикално, и нищо друго?

Не знам. Първият профил, който видях, беше на Дейвид. Моментално си изтрих акаунта.

Изминаха четири дни откакто мярнах Джейн Ръсел. Определено няма тялото на актрисата, която носи нейното име, с тези гърди като бомби и кръст като оса. Сина видях само веднъж, вчера сутринта. Затова пък съпруга — широки рамене, прави вежди, тънък като острие нос — го виждам постоянно в къщата: бърка яйца в кухнята, чете книга в салона, често наднича в спалнята, като че ли търси някого.

[1] Джейн Ръсел е името на американска филмова актриса, която става сексимвол през 40-те и 50-те години на XX век. — Бел.ред. ↑

[2] M & A (Mergers and Acquisitions) — Фирми, които уреждат сливането и придобиването или поглъщането на едни фирми от други. — Бел.прев. ↑

[3] „Невзрачният Джуд“ — роман от Томас Харди (1895). — Бел.прев. ↑

[4] Католическа и православна светица от VII век. Покровителка на хората с психически проблеми, депресия, тревога. — Бел.ред. ↑

[5] Тиндър — онлайн платформа за запознанства. — Бел.прев. ↑

ШЕСТ

Петък

29 октомври

Днес — урок по френски, довечера — *Les Diaboliques*^[1]. Съпругът — мръсник, малката му женичка — развалина, любовница, убиец, изчезнал труп. Може ли нещо да се мери с изчезнал труп?

Но, първо, дългът ме зове. Изпивам си хапчетата, паркирам се на бюрото, придърпвам мишката от едната страна, въвеждам паролата. И влизам в Агората.

Във всеки момент, по *всяко време* на денонощието в сайта има поне по няколко десетки участници, съзвездие, пръснато по целия свят. Някои от тях познавам по име: Талия от района на Залива; Фил от Бостън; адвокатът от Манчестър с напълно неподходящото за един адвокат име — Мици; боливиецта Педро, чийто развален английски сигурно не е по-лош от моя примитивен френски. Други използват прякори, и аз включително — правейки се на умна, измислих псевдонима „аннагорафобия“, но после се издадох през един от участниците, че съм психолог, и мълвата моментално се разнесе из нета. Така че сега съм „докторътетук“. Сега ще ви приеме.

Агорафобия: в превод означава „страх от тържището“, а в медицинската практика е термин за широк кръг от тревожни разстройства. Описана е за първи път в края на XIX век, „кодифицирана като отделно диагностично състояние“ век по-късно, макар че до голяма степен е коморбидна с паническото разстройство. Ако някой иска, може да прочете всичко за агорафобията в *Диагностичния и статистически наръчник за психичните разстройства, Пета ревизия*, или, както го наричат за по-кратко, *ДСН-5*. Винаги ме разсмива това заглавие, звучи като продължение на филм. Харесвате „Психични разстройства 4“? *Продължението направо ще ви смае!*

Медицинската литература проявява необичайно въображение, що се отнася до диагностичните дефиниции. „Агорафобичните

страхове типично се появяват при следните ситуации: когато пациентът е в тълпи от хора или на опашка; когато пътува през мост или когато е върху мост.“ Какво не бих дала да застана на мост. Какво не бих дала да се подреда на опашка, дявол да го вземе. И това също ми харесва: „Когато пациентът е в театър, по средата на реда“. Мястото трябва да е централно, ако е на края на реда, не важи.

Изброяването продължава от 113-а до 133-та страница, ако ви интересува.

Много от нас — най-тежко засегнатите, които се борим с посттравматично стресово разстройство — сме затворени вкъщи, скрити от обръкания и пренаселен свят отвън. Някои изпитват ужас от многолюдни тълпи; други — от шумен трафик. Моят страх е от огромното небе, безкрайния хоризонт, абсолютната оголеност, смазващия натиск на откритото пространство. „Открито пространство“, наричат го в ДСН-5 доста неопределено, забързани да стигнат до *Бележките* накрая, 186 на брой.

Като доктор ще кажа, че страдащият търси обкръжение, което да може да контролира. Като страдаща (и това е точната дума) ще кажа, че агорафобията не толкова опустоши живота ми, колкото се превърна за мен в начин на живот.

Гостоприемният сайт на Агората ме поздравява. Преглеждам съобщенията, проследявам постовете. ОТ ТРИ МЕСЕЦА СЪМ ЗАЛОСТЕНА ВКЪЩИ. Разбирам те, Кала88, при мен месеците са почти десет и не виждам края. АГОРАФОБИЯТА МИ СЕ ВЛИЯЕ ОТ НАСТРОЕНИЕТО МИ? Това повече ми прилича на социална фобия, Ранобуднико, или проблем с щитовидната жлеза. ОЩЕ НЕ МОГА ДА СИ НАМЕРЯ РАБОТА. О, Меган, знам и съжалявам. Благодарение на Ед нямам нужда да работя, но ми липсват пациентите. Тревожа се за моите пациенти.

Нова участничка ми е изпратила имейл. Насочвам я към *Съвети за оцеляване*, които нахвърлях през пролетта, към частта: „Значи страдаш от паническо разстройство“ — мисля си, че звучи предразполагащо:

Въпрос: Как да си осигуря храна?

Отговор: „Ейпрон“, „ХелоуФреш“^[2]... в Щатите има много възможности за доставки по домовете. Сигурно и в чужбина имат подобно обслужване.

В: Как да се снабдявам с лекарства?

О: Всички големи аптеки в САЩ идват направо до вратата. Накарай лекаря ти да се обади на аптеката, ако има проблем.

В: Как да поддържам къщата чиста?

О: Като я изчистиш! Наеми фирма или я изчисти сама.

(Не правя нито едното, нито другото. Домът ми определено има нужда от прахосмукачка.)

В: Какво да правя с изхвърлянето на боклука?

О: Чистачката ти може да се погрижи за това или помоли приятел да ти помогне.

В: Какво да правя, за да не умра от скука?

О: Това вече е труден въпрос...

И така нататък. Аз съм доволна от *Съветите* като цяло. Щях да се радвам, ако някой ми беше помогнал с подобни съвети в началото.

Сали4: Здравсти, докторе!

Чувствам как устните ми се разтягат в усмивка. Сали: на двадесет и шест, живее в Пърт, нападнали са я през пролетта, на Великден. Счупена ръка, тежки контузии по очите и лицето; не са идентифицирали, нито заловили мъжа, който я е изнасил. Сали прекарва четири месеца вкъщи, изолирана в най-изолирания град на света, но от десет седмици започна да излиза навън — браво на нея, както сама би казала. Психолог, терапия за насаждане на омраза и пропранолол. Нищо не може да се мери с бета-блокериите.

докторътетук: Здравсти и от мен! Всичко наред ли е?

Сали4: Всичко е окей! Пикник тази сутрин!!

Много си пада по удивителните, дори когато е в най-дълбока депресия.

докторътетук: Как мина?

Сали4: Преживях го!:)

Обича също и емотиконите.

докторътетук: Ти се борец! Как е индералът?

Сали4: добре, намалих го до 80 г.

докторътетук: Два пъти дневно?

Сали4: един път!!

докторътетук: Минималната доза! Прекрасно! Странични ефекти?

Сали4: само очите ми са сухи, друго няма.

Има късмет. Аз съм на подобно лекарство (освен всички останали) и от болки от време на време главата ще ми се пръсне. ПРОПРАНОЛОЛЪТ МОЖЕ ДА ПРЕДИЗВИКА МИГРЕНА, ЗАДЪХВАНЕ, ДЕПРЕСИЯ, ХАЛЮЦИНАЦИИ, ОСТРА КОЖНА РЕАКЦИЯ, ГАДЕНЕ, ДИАРИЯ, ПОНИЖЕНО ЛИБИДО, БЕЗСЪНИЕ И СЪНЛИВОСТ. „Малко са му страничните ефекти на това лекарство“ — каза ми Ед. „Внезапно самовзривяване“, предложих аз.

„Пристъпи на истерия.“

„Бавна, мъчителна смърт.“

докторътетук: Повторни епизоди?

Сали4: миналата седмица бая се разклатих

Сали4: но го преодолях

Сали4: с дихателни упражнения

докторътетук: Добрият стар хартиен плик.

Сали4: чувствах се като идиот, но свърши работа

докторътетук: Върши наистина. Браво на теб.

Сали4: Мерси:)

Отпивам от виното. Отваря се друг чат бокс. Андрю, срещнах го на сайта на любителите на класически филми.

Сериите по Греъм Грийн@Анджелика този уикенд?

Правя пауза. „Падналият идол“ ми е любим филм — обреченият иконом; фаталният хартиен самолет — а и сигурно са минали поне петнадесет години откакто съм гледала „Министерство на страха“. И, разбира се, благодарение на старите филми се срещнахме с Ед.

Но не съм обяснявала ситуацията си на Андрю. *Нямам възможност* е достатъчно извинение.

Връщам се при Сали.

докторътетук: Продължаваш ли да се виждаш с психолога?

Сали4: да:), мерси. Вече само веднъж седмично. Тя каза, че напредъкът ми е отличен

Сали4: Хапчетата и леглото, това е ключът

докторътетук: Как ти е сънят?

Сали4: още имам кошмари

Сали4: а ти?

докторътетук: Аз спя по много.

Вероятно твърде много. Трябва да го спомена на д-р Филдинг. Всъщност не съм сигурна.

Сали4: твоят напредък? готова ли си за битка?

докторътетук: Не съм толкова бърза като теб. Посттравматичният синдром е основният звяр... Но аз съм издръжлива.

Сали4: исках просто да провери как са приятелите тук — мисля за всички вас!!!

Сбогувам се със Сали точно когато учителят ми звъни на Скайп. „Бонжур, Ив“ — продумвам на себе си. Правя пауза, преди да отговоря; очаквам с нетърпение да го видя, осъзнавам мастиления перчем, тъмния блясък на кожата му. Тези вежди, които се сблъскват една в друга като *l'accent circonflexe*^[3], когато го озадачава акцентът ми, а това се случва често.

Ако Андрю пак се появи, няма да отговоря. Може би никога. Старите филми: това е нещо, което споделям само с Ед. И с никой друг.

Обръщам пясъчния часовник на бюрото, гледам как малката пясъчна пирамидка почти пулсира, докато пясъчинките образуват трапчинка на върха ѝ. Колко дълго време. Почти една година. Не съм излизала от къщата почти една година.

Не съвсем. В рамките на осем седмици пет пъти успях да се покажа навън, на двора. Тайното ми „оръжие“, както д-р Филдинг го нарича, е моят чадър — чадърът на Ед всъщност, стар и разбиран. Д-р Филдинг, също толкова стар и разбиран, ще застане като плашило в двора, докато аз побутвам вратата с върха на чадъра. Натискам пружината и чадърът се разтваря като цвят. Вглеждам се напрегнато в търбуха на купола, в ребрата и кожата му. Тъмно каре, четири черни квадрата на всяко платно, подредени напъряко между спиците, четири бели линии във вътъка между тях. Четири пъти черно, четири пъти бяло. Вдишай, брой до четири, издишай, брой до четири. Четири. Магическо число.

Чадърът е разтворен точно пред мен, като меч, като щит.

И тогава правя крачка навън.

Вдишам, две, три, четири.

Издишам, две, три, четири.

Найлонът блести срещу слънцето. Стъпвам на първото стъпало (стъпалата, разбира се, са четири), повдигам чадъра малко нагоре, съвсем малко, надзъртам към обувките, към прасците. Светът залива периферното ми зрение като вода шамандура.

„Не забравяй, че имаш тайно оръжие“ — извиква ми д-р Филдинг.

Не е тайно оръжие, иска ми се да извикам; това е шибан чадър, който размахвам посред бял ден.

Издишам, две, три, четири; вдишвам, две, три, четири — и най-неочаквано това помага. Аз се премествам от стъпало на стъпало (издишам, две, три, четири) и прекрачвам няколко метра през тревата (вдишам, две, три, четири). Докато паниката не започне да се надига вътре в мен, вълната ѝ залива зрението ми и удавя гласа на д-р Филдинг. И после... по-добре да не мисля за това.

[1] *Les Diaboliques* — френски филм, реж. Хенри-Джордж Блузо, 1955. — Бел.прев. ↑

[2] „Ейпрон“, „ХелюФреш“ — фирми за доставка на храна по домовете. — Бел.прев. ↑

[3] *l'accent circonflexe* — едно от трите ударения, които определят различното произношение на „е“ на френски, с формата на шапчица: [^] (фр.). — Бел.прев. ↑

СЕДЕМ

Събота

30 октомври

Буря. Ясенът се огъва, плочите блестят, тъмно и влажно. Спомням се как веднъж изпуснах чаша на плочника; пръсна се като мехур, мерлото се плисна върху земята и изпълни вените на зидарията, черно и кърваво, и запълзя към стъпалата ми.

Понякога, когато небето е схлупено, си представям, че съм високо, в самолет или на облак, и наблюдавам острова под мен: мостовете, изпълнали се от източния му бряг; колите, засмукани от него, като мухи, привлечени от електрическа крушка.

Толкова много време мина, откакто не съм усещала дъжда. Или вятъра — ласките на вятъра, едва не казах, но щеше да прозвучи като нещо, прочетено в евтин роман.

Макар че е истина. И снега също така, но вече никога не искам да усетя снега.

Една праскова бе попаднала при зелените ябълки в сутрешната доставка от „Свежо и директно“. Чудя се как ли е станало.

В нощта, когато се срещнахме на прожекцията на „Тридесет и деветте стъпала“ в едно студийно кино, аз и Ед сравнявахме историите си. Майка ми, казах му аз, ме е закърмила със стари трилъри и класически ноар; като тийнейджърка предпочитах компанията на Джийн Тиерни и Джими Стюард пред моите съученици. „Не мога да реша дали това е трогателно, или тъжно“ — каза Ед, който до тази вечер не беше гледал черно-бял филм. След по-малко от два часа устните му бяха върху моите.

Искаш да кажеш, твоите устни бяха върху моите, чувам го да казва.

Преди да се роди Оливия, гледахме поне по един филм седмично — всичките съспенс ленти от моето детство: „Двойна застраховка“,

„Светлина от газова лампа“, „Саботьор“, „Големия часовник“... Нощите ни бяха черно-бели. За мен беше шанс отново да посетя стари приятели; за Ед — възможност да създаде нови.

Правехме си класации. Филмите от поредицата „Кльощавия“ подреждахме от най-добър (оригинала) до най-лош („Песента на Кльощавия“); топ филми от 1944; най-доброто от Джоузеф Котън.

Мога и сама да си правя класации, разбира се. Например най-добрите филми на Хичкок, които са правени от Хичкок. Започвам:

„Месарят“, ранен филм на Клод Шаброл, според познавачите на Хич му се е искало да е негов, „Мрачен преход“ с Хъмфри Богарт и Лорен Бакол — любовна история в Сан Франциско, обвит в кадифена мъгла; предшественик на всички филми, в които героят ляга под ножа, за да промени идентичността си; „Ниагара“ с Мерилин Монро; „Шарада“ с Одри Хепбърн; „Внезапен страх“, в главната роля — веждите на Джоан Крауфорд; „Когато се стъмни“ — пак Хепбърн, сляпа жена, заседнала в своя апартамент в сутерена. Щях да полудея, ако живеях в сутерен.

Сега, филми след Хичкок: „Изчезването“ с неговия изненадващ финал; „Безумецът“, одата на Полански към маестрото; „Странични ефекти“, който започва като тирада срещу фармацевтичните компании, а после се плъзва като змиорка в напълно друг жанр.

Окей.

Популярни погрешни цитати. „Изсвири го отново, Сам“ — „Казабланка“, само че нито Боги, нито Бергман казват нещо подобно. „Той е жив“: Франкенщайн не говори за чудовището си в мъжки род, а казва просто „то е живо“. „Елементарно, драги ми Уотсън“, се промъква още в първите говорещи филми, но го няма никъде в канона на Конан Дойл.

Окей.

Сега какво?

Отварям лаптопа и влизам в Агората. Имам известие от Мици от Манчестър; отчет за напредъка на Трапчинки2016 от Аризона. Нищо, заслужаващо внимание.

В дневната на номер 210 момчето на Такеда изтегля лъка по струните на челото. От източната страна семейство Грей се опитват да

избягат от дъжда, подскачат по входните стъпала, смеят се. Оттатък градината Алистър Ръсел пълни чаша с вода от чешмата в кухнята.

ОСЕМ

Късно следобед е и аз си наливам чаша калифорнийско пино грижо, когато отеква звукът от входния звънец. Изпускам чашата.

Пръсва се, дълъг винен език облизва дъските от бяла бреза на пода. „Мамка му“, извиквам. (Забелязала съм нещо: когато няма никой, псувам по-често и по-шумно. Ед би се ужасил. Аз съм ужасена.)

Тъкмо съм сграбчила няколко хартиени салфетки, когато звънецът задрънчава отново. *Кой е, по дяволите?* — мисля си, или може би го казах? Дейвид замина преди час за Източен Харлем по работа — от библиотеката на Ед го гледах как се отдалечава — и не очаквам никакви доставки. Навеждам се, попивам винената локва със салфетките и се отправям към вратата.

В екрана на домофона стои високо момче с тясно яке, стиска в ръце малка бяла кутия. Момчето на Ръселови.

Натискам копчето за микрофона. „Да“ — казвам: не е толкова възпитано като *Моля*, но е по-любезно от *Кой, по дяволите*.

„Аз живея от другата страна на градината — казва той, почти вика, гласът му е невероятно мил. — Мама ме прати да ви донеса това.“ Виждам как тика кутията към домофона; и после, защото не знае къде е камерата, бавно се завърта, вдигнал кутията над главата си.

„Може просто...“ — започвам аз. Да го накарам ли да остави кутията на входа? Не е много по съседски. Предполагам, но не съм се къпала от два дена, а и котката може да му скочи.

Той още е приведен, вдигнал кутията във въздуха.

„Влизай“ — казвам накрая и натискам бутона за входната врата.

Чувам как външната брава щраква и се приближавам до вратата, предпазливо, така както Пънч посреща непознати хора — или поне така правеше преди, когато непознати все още посещаваха къщата.

Сянката му бавно се уголемява зад матовото стъкло на вратата, бледа и тънка като фиданка. Натискам дръжката.

Той наистина е висок, детско лице, сини очи, пясъчножълт перчем, едва забележим белег пресича едната вежда и избледнява към

челото. Може би е на петнайсет. Прилича ми на едно момче, което някога познавах, което някога целунах — на летен лагер в Мейн, преди четвърт век. Харесвам го.

— Аз съм Итън — казва той.

— Влизай — казвам аз отново.

Той влиза.

— Тук е доста тъмно.

Щраквам ключа на стената.

Докато го изучавам, той изучава стаята: картините, котката, която се е простряла на креслото, купчината нахиснати салфетки на пода.

— Какво е станало тук?

— Малко произшествие с чашата — му казвам и добавям: — Аз съм Анна. Фокс — в случай че предпочита формалностите; достатъчно стара съм да му бъда (млада) майка.

Ръкуваме се, после той ми подава кутията, ярка и лъскава, вързана с панделка.

— За вас — казва той срамежливо.

— Остави я ей там. Да ти предложи ли нещо за пиене?

Той тръгва към дивана.

— Може ли чаша вода?

— Разбира се. — Връщам се в кухнята, почиствам. — Лед?

— Не, благодаря. — Пълня чаша, после втора, пренебрегвам бутилката пино ноар на плота.

Кутията е кацнала на кафената масичка до моя лаптоп. Още съм в Агората, тъй като преди малко се опитвах да превода ДискоМики през началната фаза на паническа атака.

— Хубаво — казвам аз, настанявам се до Итън и поставям чашата пред него. Хлопвам капака на лаптопа и посягам към подаръка. — Я да видим какво има тук.

Дърпам панделката, повдигам капака на кутията и от хартиеното гнездо измъквам свещ — от тези, в които има уловени цветя и стръкове в тях, като насекоми в кехлибар. Поднасям я към лицето си, правя демонстрация.

— Лавандула — подсказва Итън.

— Така и предположих — Вдишвам. — Обичам лавандула. — Опитай пак. — Обичам лавандула.

Той леко се усмихва, угълчето на устата му се повдига нагоре като подръпнато от връвчица. Ще стане хубав мъж, осъзнавам, само след няколко години. Този белег — жените ще припаднат по него. Момичетата може би вече припаднат, или момчетата.

— Мама ме помоли да ви го донеса. Преди няколко дена.

— Много мило от нейна страна. Според обичая е редно ние да ви дадем подарък.

— Една възрастна дама вече намина — каза той. — И ни обясни, че нямаме нужда от толкова голяма къща, като сме толкова малко семейство.

— Обзалагам се, че е била мисис Васерман.

— Да.

— Не ѝ обръщайте внимание.

— Така и направихме.

Пънч се свлича от фотьойла, приближава се предпазливо. Итън се навежда, поставя ръката си на килима; с отворена длан. Котаракът се спира, примъква се към нас, души пръстите на Итън, облизва ги. Итън се засмива.

— Обичам езика на котките — казва той, все едно прави признание.

— И аз също. — Отпивам от водата. — Покрити са с малки бодли, малки иглички — казвам аз. Осъзнавам, че не знам как да говоря с тийнейджър; най-големите ми пациенти бяха на дванайсет. — Да запаля ли свещта?

Итън свива рамене, усмихва се.

— Защо не.

Намирам кибрит в бюрото, вишневочервена кутия, отгоре ѝ е изписано „Червена котка“. Спомням си, че вечеряхме там с Ед преди повече от две години. Или три. Пиле по китайски, струва ми се, и доколкото си спомням, той похвали виното. Аз тогава не пиех толкова.

Драсвам клечка, запалвам фитила.

— Гледай ти — казвам аз, когато малкото огънче близва въздуха; пламъкът разцъфтява, цветът пламти. — Колко е красиво.

За момент настъпва мека тишина. Пънч се завърта на осмица около краката на Итън, после скача в скута му. Итън се размива, широко и гръмко.

— Мисля, че те харесва.

— Май е така — казва той, свива пръста си на кука и нежно почесва котарака зад ухото.

— Той не харесва повечето хора. Има лош нрав.

Едва доловимо ръмжене, като на тих мотор. Пънч всъщност мърка.

Итън се ухилва.

— Домашен котарак ли е?

— Има си капак на кухненската врата — посочвам го с пръст — но повечето време стои вътре.

— Добро момче — промърморва Итън, докато Пънч се муши под мишницата му.

— Харесвате ли новата къща? — питам аз.

Той прави пауза, докато разтрива черепа на котарака с кокалчетата на пръстите си.

— Липсва ми старата — казва той след миг.

— Сигурно. Къде живеете преди? — Вече знаех отговора, разбира се.

— В Бостън.

— Какво ви доведе в Ню Йорк? — И това също го знаех.

— Татко получи нова работа — По-скоро е трансфер, но нямам намерение да споря. — Тукашната ми стая е по-голяма — казва той, като че ли току-що се е сетил за това.

— Хората, които живеяха преди вас, направиха голям ремонт.

— Мама каза, че напълно са я изтърбушили.

— Точно така. Изтърбушиха я. И свързаха някои от стаите на горния етаж.

— Вие идвали ли сте в нашата къща? — пита ме той.

— Няколко пъти. Не ги познавах много добре — семейство Лорд. Но правеха новогодишно парти всяка година и тогава съм идвала.

Всъщност беше почти преди година, когато за последно ходих там. Ед беше с мен. Тръгна си две седмици по-късно.

Започнах да се отпускам. За момент си помислих, че е заради компанията на Итън — гласът му беше мек и с него се говореше лесно; дори котаракът го одобри — но после осъзнах, че се е включил професионалният ми рефлекс, махалото на размяната на въпроси и отговори. Любопитство и съчувствие: инструментите на моя занаят.

И моментално за кратко отново съм там, в моя кабинет на „Източна“ 88, малката тиха стая, потънала в матова светлина, двата дълбоки стола един срещу друг, разделени от синия килим. Радиаторите съскат.

Вратата бавно се отваря, в чакалнята са диванът и дървената маса; купчината лъскави списания; кошът, препълнен до горе с парчета от „Лего“; уредът, който — произвежда успокояващи звуци, мърка тихо в ъгъла.

И вратата на Уесли. Уесли, моят бизнес партньор, моят научен ръководител, човекът, който ме привлече към частната практика. Уесли Брил — Уесли Брилянтния, така го наричахме, с разрошена коса и различни чорапи, със светкавичен ум и гръмовен глас. Виждам го в кабинета му, изтегнал се в шезлонга, дългите му крака стърчат до средата на стаята, с книга, подпряна в скута. Прозорецът е отворен, вдишва зимния въздух. Уесли е пушил. Вдига поглед към мен.

— Привет, Фокс — ми казва.

— Новата ми стая е по-голяма от старата — повтаря Итън.

Облягам се назад, прехвърлям единия крак върху другия.

Имам чувството, че позата ми е абсурдна. Чудя се кога за последен път съм си кръстосвала краката.

— Къде ходиш на училище?

— Вкъщи ме обучават — казва той, — мама ме учи. — Преди да успея да отговоря, той посочва с глава към снимката на страничната масичка. — Това семейството ви ли е?

— Да. Това са мъжът ми и дъщеря ми. Той е Ед, тя е Оливия.

— Те тук ли са?

— Не, те не живеят тук. Разделени сме.

— О. — Той гали Пънч по гърба. — На колко години е?

— На осем. Ти на колко си?

— На шестнайсет. През февруари ще стана на седемнайсет.

Оливия би казала нещо подобно. Той изглежда по-голям за годините си.

— И дъщеря ми е родена през февруари. На Св. Валентин.

— Аз съм на двайсет и осми.

— Съвсем близо до високосната година — казвам аз.

Той поклаща глава.

— Ти какво работиш?

— Психолог съм. Работя с деца.

Той мръщи нос.

— Децата имат ли нужда от психолог?

— Имат. Някои от тях имат проблеми в училище, други — вкъщи. На някои им е трудно да свикнат с ново място.

Той не казва нищо.

— Предполагам, че като те обучават у дома, ще трябва да си намериш приятели някъде другаде.

Той въздиша.

— Баща ми е намерил клуб по плуване, където да се запиша.

— Откога тренираш плуване?

— От петгодишен.

— Сигурно си много добър.

— Окей съм. Татко казва, че имам заложби.

Клатя глава.

— Доста съм добър — признава си той скромно — дори давам уроци.

— Даваш уроци по плуване?

— На хора с проблеми. Но не с физически недъзи — добавя той.

— С проблеми в развитието.

— Да. В Бостън отделях много време на това. Искам и тук да правя същото.

— Как започна да се занимаваш с тази работа?

— Сестра на мой приятел има синдром на Даун. Преди две години гледа олимпиадата и каза, че иска да се научи да плува. Аз я научих и после дойдоха и други деца от нейното училище. Така попаднах в цялата тая... — той търси думата — среда, един вид.

— Това е чудесно.

— Хич не си падам по партитата или тем подобни.

— Не е твоята среда.

— Не — усмихва се, — никак даже.

Той обръща глава, поглежда към кухнята.

— От моята стая мога да видя вашата къща — казва той. — Ей там горе е.

Обръщам се натам. Щом вижда къщата, значи стаята му има източно изложение, точно срещу моята спалня. За миг тази мисъл леко

ме обезпокоява — все пак е тийнейджър. За втори път се питам дали не е гей.

И тогава забелязвам, че очите му изведнъж са се насълзили.

— О... — поглеждам надясно, където в кабинета ми обикновено стоеше кутията със салфетките. Вместо нея там е снимката на Оливия, ухилена до уши с липсващо зъбче в устата.

— Извинете — казва Итън.

— Не, не се притеснявай — му казвам, — какво има?

— Нищо — разтърква очи.

Изчаквам малко. Той е дете, напомням си — високо и с пречупен глас, но е дете.

— Липсват ми приятелите — казва той.

— Сигурно. Разбира се.

— Никой не познавам тука. — Сълза се търкулва по бузата му. Той я избърсва с опакото на ръката си.

— Местенето е трудна работа. Доста време ми трябваше да се запозная с хора, когато се преместихме тук.

Той подсмърча шумно.

— Кога се преместихте?

— Преди осем години. Всъщност вече девет. От Кънектикът.

Той пак подсмърча, избърсва си носа с пръсти.

— Не е толкова далече като Бостън.

— Не. Но да се местиш, откъдето и да било, е трудно. — Ще ми се да го прегърна. Няма. **МЕСТНА ОТШЕЛНИЧКА СЕ НАТИСКА СЪС СЪСЕДСКО ДЕТЕ.**

Седим за малко в мълчание.

— Може ли още малко вода? — пита той.

— Ще ти наля.

— Не, няма нужда. — Той се надига; Пънч се изсипва в крака му, скрива се под масичката.

Итън се отправя към кухненската мивка. Докато източва водата, ставам, приближавам се към телевизора и издърпвам чекмеджета на шкафа под него.

— Обичаш ли да гледаш филми? — подвиквам към него. Няма отговор; обръщам се и го виждам изправен на кухненската врата, загледан в градината. Бутилките в торбата за рециклиране зад него проблясват на слънцето.

След миг обръща лице към мен.

— Моля?

— Обичаш ли филми? — повтарям аз. Той клати глава. — Ела да хвърлиш едно око. Имам голяма колекция от дискове. Много голяма. Твърде голяма, казва мъжът ми.

— Мислех, че сте разделени — смотолевя Итън, пресичайки обратно дневната.

— Е, все още ми е мъж. — Разглеждам халката на левия си пръст, въртя я. — Но иначе си прав. — Посочвам към отвореното чекмедже. — Ако нещо си харесаш, моля, заповядай. Имаш ли DVD плейър?

— Татко има на лаптопа.

— Ще свърши работа.

— Може би ще ми даде да го ползвам.

— Да се надяваме. — Започвам да придобивам представа за Алистър Ръсел.

— Какви филми имате? — пита той.

— Повечето са стари.

— Какви, черно-бели?

— Най-вече черно-бели.

— Никога не съм гледал черно-бял филм.

Обръщам очи нагоре.

— Очаква те истинско удоволствие. Най-хубавите филми са черно-бели.

Той гледа недоверчиво, но наднича в чекмеджето. Почти двеста диска, на „Критериън“ и „Кино“, пълната колекция на Хичкок на „Юнивърсъл“, подбрани филми ноар, „Междузвездни войни“ (и аз съм човек). Разглеждам обложките: „Нощта и градът“, „Въртоп“, „Сбогом, моя красавице“.

— Ето — обявявам аз, измъквам диска и го подавам на Итън.

— „Когато падне нощ“ — прочита той на глас.

— Добър е като за начало. Много е напрегнат, но не е страшен.

— Благодаря. — Той си прочиства гърлото. Кашля. — Извинявай — казва и отпива от чашата, — алергичен съм към котки.

Поглеждам го.

— Защо не каза? — Поглеждам котката.

— Толкова е дружелюбен. Не исках да го обидя.

— Това е глупаво — му казвам — но трогателно.

Той се усмихва.

— Време е да тръгвам — казва той. Отправя се към масичката, поставя чашата върху стъклото и се обръща към Пънч, който се е скрил отдолу. — Не е заради теб, приятел. Добро момче. — Изправя се, тръска ръце покрай бедрата си.

— Искаш ли четка за космите. За по-сигурно. — Дори не знам дали имаме четка.

— Няма нужда. — Той се оглежда наоколо. — Може ли да ползвам тоалетната?

Посочвам червената врата.

— Моля, заповядай.

Докато го няма, се поглеждам в огледалото в антрето. Обезателно душ тази вечер. Най-късно утре.

Връщам се и сядам на дивана, отварям лаптопа. *Благодаря за помощта* е написал ДискоМики. *Ти си моят герой*.

Докато водата в тоалетната шурти, натраквам бърз отговор. След миг Итън се появява на вратата, бършейки ръце в джинсите си.

— Готов съм — осведомява ме той. Запътва се към вратата с ръце в джобовете, с провлачена тийнейджърска походка.

Следвам го.

— Благодаря, че дойде.

— Доскоро — казва той и отваря вратата.

Едва ли, си казвам.

— Доскоро, разбира се — казвам аз.

ДЕВЕТ

След като Итън си тръгва, гледам „Лаура“. Не би трябвало да ми подейства: Клифтън Уеб примижава пред прекрасната гледка, Винсът Прайс се престаравя с неубедителен южняшки акцент, героите са двуизмерни. Обаче ми действа и още как. О, и тази музика. „За съжаление ми изпратиха сценария, а не партитурата“, беше се оплакала някъде Хеди Ламар.

Оставям свещта да гори, малкото езиче на пламъка пулсира.

После, тананикайки мелодията от „Лаура“, плъзгам пръст по екрана на телефона и влизам в интернет да си търся пациентите. Бившите ми пациенти. Преди десет месеца ги загубих всичките: загубих Мери, на десет, която страдаше заради развода на родителите си; загубих Джъстин, на осем, чийто брат близък беше починал от меланом; загубих Ан-Мари, която на дванайсет още се страхуваше от тъмното. Загубих Рашид (на единайсет, транссексуален) и Емили (на девет, училищен тормоз); загубих необяснимо депресираното десетгодишно момиченце, на което, измежду всички имена на света, бяха дали името Радост. Загубих сълзите им и проблемите, гнева и облекчението. Загубих общо деветнайсет деца. Двайсет, ако броим дъщеря ми.

Знам къде е Оливия в момента. Другите ги следя. Не много често — психологът не бива да следи собствените си пациенти, включително и бившите — само веднъж-два пъти в месеца влизам в мрежата, изпълнена с копнеж. Имам на разположение няколко начина за проследяване в интернет: фалшив Фейсбук акаунт; остарял профил в LinkedIn. За младите обаче само Гугъл може да свърши работата.

След като прочитам за участието на Ава в съревнование по правопис и избирането на Яков в ученическият съвет, след като преглеждам албума на майката на Грейс в Инстаграм и прочитам отговорите на Бен в Туитър (той наистина трябва да активира някои защитни настройки), след като избързвам сълзите по бузите си и

обръщам три чаши червено, се озовавам обратно в спалнята и зяпам снимки на телефона. После се обаждам на Ед, отново.

— Познай кой е? — казвам аз както обикновено.

— Добре си се почерпила — отбелязва той.

— Денят беше много дълъг. — Поглеждам празната чаша, пробожда ме чувство за вина. — Какво прави Ливи?

— Приготвя се за утре.

— О, как ще се облече?

— Като призрак — казва Ед.

— Имаш късмет.

— Какво имаш предвид?

Засмивам се.

— Миналата година се маскира като пожарна.

— Боже, този костюм отне седмици.

— *На мен* ми отне седмици.

Представям си как се ухилва.

Оттатък градината, три етажа по-нагоре, виждам през прозореца тъмната стая, озарена от излъчването на компютърния екран. Бавно просветлява, после слънцето изгрява мигновено; виждам бюро, настолна лампа и после Итън, съблича си пуловера. Така е. Нашите стаи наистина гледат една към друга.

Той се обръща към прозореца, навел очи, и си съблича ризата. Отклонявам си погледа.

ДЕСЕТ

Неделя

31 октомври

Бледа утринна светлина се промъква през прозореца на спалнята ми. Обръщам се на другата страна. Бедрото ми се удря в лаптопа. През нощта — слаба игра на шах. Сразиха ми офицерите, разбиха ми топовете.

Едвам се вмъквам и измъквам от душа, суша косата си с хавлия, мазвам дезодорант под мишниците. Готова съм за битка, както би казала Сали. Честит Хелюин.

Въобщо не се готвя да отворя вратата и да раздавам бонбони на децата, разбира се. Дейвид ще се измъкне към седем — към центъра, мисля, че каза. Сигурно ще се забавлява.

Той предложи да оставим купа с шоколади и бонбони пред входната врата.

— Още първото дете ще ги задигне заедно с цялата купа — казвам аз.

Той се мръщи.

— Не съм детски психолог — ми казва.

— Няма нужда да си детски психолог. Достатъчно е някога да си бил дете.

Като нищо ще изключа всички лампи и ще се правя, че не съм вкъщи.

Влизам в моя филмов сайт. Андрю е онлайн; качил е линк за есе на Полин Кийл за „Шемет“ на Хичкок — „глупав и повърхностен“ — а под него е направил списък: *Най-добрият филм ноар, по време на който да си държите ръцете?* („Третият мъж“, дори само заради последната сцена.)

Не мога да си спомня кога за последен път някой ми е държал ръката.

ЕДИНАЙСЕТ

Бум.

Отново входната врата. Този път съм се свила на дивана, гледам „Рифифи“ — продължителния епизод на обира, половин час без една дума диалог и никакъв звук, само фонов шум и пулсирането на кръвта в ушите ми. Ив ме посъветва да прекарвам повече време с френското кино. Предполагам, че не е имал предвид полунощния филм. *Quel dommage*^[1].

Пак глух удар по вратата, за втори път.

Отмятам одеялото от краката си, изправям се, намирам дистанционното и паузирам филма.

Здрачът бавно се промъква отвън. Отивам до вратата и я отварям.

Бум.

Прекрачвам във вестибюла — тази част от къщата между моята и входната врата ме плаши и отблъсква; това е прохладната сива зона между моето царство и външния свят. В момента е сумрачно от падащия здрач, тъмните стени са като протегнати ръце, които се готвят да ме затиснат помежду си.

Стъклото на входната врата е покрито с оловни ленти. Приближавам се и надничам през тях.

Трясък и стъклото се разтреперва. Миниатюрна ракета е улучила целта: яйце, избухнало, вътрешностите му са се разтекли по стъклото. Чувам се как ахвам. През размазания жълтък виждам три деца на улицата, лицата им светят, ухилени до уши, едното се е приготвило с яйце в ръка.

Олюлявам се на мястото, опирам се с ръка в стената.

Това е моята къща. Това е моята врата.

Гърлото ми се свива. Очите ми се пълнят със сълзи. Шокирана съм, после ме хваща срам.

Бум.

Сега вече се задушавам от гняв.

Не мога да изскоча от вратата и да ги изгоня. Не мога да се втурна навън и да ги уплаша. Блъскам по стъклото. Силно.

Бум.

Удрям вратата с длан.

Блъскам я с юмрук.

Ръмжа, после креця, гласът ми е заключен между стените, малкият тъмен вестибюл се разтърсва от ехото.

Безпомощна съм.

Не, не си, чувам да ми казва д-р Филдинг.

Вдишай, две, три, четири.

Не, не съм.

Не съм. Почти десет години се трепах, докато взема специалност. Петнайсет месеца стажувах в най-тежките училища. Практикувах в продължение на седем години. *Издръжлива съм*, бях обещала на Сали.

Отмятам косата си назад, оттеглям се обратно в дневната, вдишвам дълбоко, пробождам домофона с един пръст.

„Да се махате от къщата ми“, изкрясквам. Сигурна съм, че ще чуят граченето ми отвън.

Бум.

Пръстът ми потреперва върху бутона на домофона. *Да се махате от къщата ми*.

Бум.

Залитайки, прекосявам стаята, спявам се по стълбите, втурвам се в кабинета, към прозореца. Ето ги долу, скупчили са се на улицата като мародери, обсадили дома ми, безкрайните им сенки се движат в отмиращата светлина. Блъскам по стъклото.

Един от тях ме посочва с пръст, смее се. Размахва ръка като дискохвъргач. Изстрелва още едно яйце.

Блъскам още по-силно по стъклото, достатъчно силно да го изкъртя от рамката. Това е моята врата. Това е моята къща.

Притъмнява ми.

Изведнъж хуквам надолу по стълбите; неочаквано съм отново в тъмния вестибюл, боса по плочите, ръката ми е на дръжката. Гневът ме задушавя; виждам кръгове пред очите си. Задържам дъх, задържам го втори път.

Едно, две, три — дръпвам вратата с всичка сила. Светлината и въздухът ме блъсват.

За един миг е тихо, толкова тихо като в ням филм, толкова бавно като залез. Къщата отсреща. Трите деца. Улицата около тях. Безмълвно и неподвижно като спрял часовник.

Мога да се закълна, че чувам изчукване, като от пречупен клон.

И тогава...

... и тогава то се надига срещу мен, надува се, засилва се като каменен блок, изхвърлен от катапулт; блъска ме с такава сила, разтърсвайки вътрешностите ми, че се превивам на две. Устата ми зейва като прозорец. Вятърът се втурва в него. Аз съм една празна къща, с изгнили греди и стенещ въздух. Покривът ми рухва със стон...

И аз стена, свличам се, рухвам, едната ми ръка драци по тухлите, другата се мята из въздуха. Очите се кривят и обръщат: огненочервени листа, после мрак; проблясък върху жената в черно, после зрението се размазва, избледнява, докато топящата се белота залива очите ми и засяда там, плътна и дълбока. Опитвам се да викам, устните ми са покрити с пясък. Вкус на цимент. Вкус на кръв. Просната съм на земята, усещам как размахвам крайниците си като ветропоказатели. Пръстта се блъска в тялото ми. Тялото ми се гърчи във въздуха.

Някъде от дълбините на мозъка ми изплува спомен, че това ми се е случвало и преди, на същите тези стълби. Спомням си тихия ромон от гласове и по някоя дума, прокрадваща се ясно и чисто: *паднала, съседка, някой, луда*. Този път — нищо.

Ръката ми се премята през нечий врат. Коса, по-остра от моята, драска лицето ми. Краката немощно се тътрят по земята, по стъпалата; вече съм вътре, в прохладата на вестибюла, в топлината на дневната.

[1] *Quel dommage* — Колко жалко (фр.). — Бел.прев. ↑

ДВАНАЙСЕТ

— Препъна се на стълбите!

Образите бавно изплуват пред очите ми като на полароидна снимка. Гледам към тавана, към единствената вградена крушка, която ме зяпа оттам като мънистено око.

— Сега ще ти приготвя нещо... един момент...

Оставям главата ми да падне на една страна. Каdifено жужене в ушите ми. Диванът в дневната — отпускам се. А-а.

— Един момент, един момент...

До кухненската мивка стои жена, с гръб към мен, черната плитка се спуска по гърба ѝ.

Приближавам длани към лицето си, свивам шепи около устата и носа, вдишам, издишам. Спокойно. Спокойно. Устните ме болят.

— Тъкмо отивах отсреща и видях тези малки бандити да хвърлят яйца — обяснява ми тя. — Казах им: „Какво правите, идиотчета такива?“, и тогава ти сякаш... залитна от вратата и се строполи като чувал със... — Не си довършва изречението. Чудя се дали щеше да каже *с лайна*.

Вместо това тя се обръща с по чаша във всяка ръка, едната пълна с вода, другата — с нещо гъсто и златисто. Бренди, надявам се, от шкафа с напитките.

— Нямам представа дали брендито *помага* — казва тя. — Имам чувството, че съм в „Имението Даунтън“. Аз съм вашата Флорънс Найтингейл^[1]!

— Вие сте жената от къщата отатък градината — измърморвам аз. Думите се изтъркулват несигурно от езика като пияница от кръчма. *Издържлива съм*. Пълна глупост.

— Какво казахте?

И тогава, не успявам да се спра: „Вие сте Джейн Ръсел“.

Тя се спира, поглежда ме учудено, после се засмива, зъбите ѝ проблясват на слабата светлина.

— Откъде знаете името ми?

— Нали казахте, че отивате отсреща? — Опитай се да говориш по-разбрано. — Синът ви ме навести.

Оглеждам я през пердето на миглите си. Тя е, както Ед би се изразил одобрително, *надарена жена*: пълни устни и хълбоци, пищен бюст, мека кожа, ведро лице, яркосини очи. Облечена е с тъмносини джинси и черен пуловер, сребърен медальон почива на гърдите ѝ. Прехвърлила е тридесет и пет, предполагам. Трябва да е била дете, когато е родила това дете.

Както стана със сина ѝ, веднага я харесвам.

Тя се приближава до дивана, побутва коляното ми със своето.

— Седни изправена. В случай че имаш мозъчно сътресение. — Изпълнявам, придърпвам се нагоре, а тя слага чашите на масата, после се настанява срещу мен, където синът ѝ седеше вчера. Поглежда към телевизора, повдига вежди.

— Какво гледаш? Черно-бял филм? — Изненадана е.

Пресягам се за дистанционното и натискам копчето.

Екранът угасва.

— Тук е доста тъмно — отбелязва тя.

— Би ли светнала лампата? — я моля. — Нещо не съм... — Не мога да довърша.

— Разбира се. — Тя се протяга през облегалката на дивана, включва лампиона. Стаята светва.

Отпускам глава назад, вглеждам се в гипсовия корниз на тавана. *Вдишвам, две, три, четири.* Има нужда от една боя. Ще помоля Дейвид. *Издишвам, две, три, четири.*

— Е — казва Джейн изпитателно, с лакти, подпрени на колената, — какво точно стана на стълбите?

Затварям очи.

— Паническа атака.

— О, милата — как се казваш?

— Анна. Фокс.

— Анна. Това бяха просто едни глупави малчугани.

— Не, не е това причината. Не мога да излизам навън. — Свеждам поглед, сграбчвам брeндитo.

— Но ти беше навън. Това ще помогне — добавя тя, докато обръщам чашата.

— Не трябваше. Да излизам навън.

— Защо не? Да не си вампирка?

На практика съм, мисля си аз и оглеждам ръката си — бяла като корема на риба.

— Аз страдам от... агорафобия? — казвам аз.

Тя свива устни.

— Това въпрос ли беше?

— Не, просто не бях сигурна дали знаеш какво значи.

— Разбира се, че знам. Не понасяш отворени пространства.

Затварям отново очи. Клатя глава.

— Само че си мислех, че означава, че просто не можеш... да ходиш на излети например. Сред природата.

— Никъде не мога да ходя.

Джейн цъка през зъби.

— Откога продължава това?

Пресушавам и последната капка в чашата.

— От десет месеца.

Тя не пита повече. Дишам дълбоко. Кашлям.

— Имаш ли нужда от инхалатор или нещо подобно?

Въртя глава.

— Само влошава нещата. Качва ми пулса.

Тя се замисля.

— А хартиена торба?

Оставям чашата, посягам към водата.

— Не. Искам да кажа, понякога помага, но не сега. Благодаря ти, че ме вкара вътре. Много ми е неудобно.

— О, няма за какво.

— Не, неудобно ми е. Много. Ще гледам да не ми стане навик, обещавам.

Тя отново свива устни. Много подвижна уста, забелязвам. Може да е пушачка, макар че мирише на арганово масло.

— Значи ти се е случвало и преди? Да излезеш навън и...?

Правя гримаса.

— През пролетта. Доставчикът от супера остави продуктите на входните стъпала и реших, че ще мога просто да... ги грабна.

— Но не успя.

— Не успях. Но по това време имаше много хора по улицата. Веднага решиха, че съм или луда, или бездомна.

Джейн оглежда стаята.

— Определено не си бездомна. Тази къща е... страхотна. Завършва огледа, после вади мобилния от джоба си, проверява екрана. — Трябва да се върна в къщата, казва тя и става.

И аз се опитвам да стана, но краката не ме слушат.

— Синът ти е много мило момче — казвам аз и добавям: — Донесе ми подарък. Благодаря.

Тя поглежда свещта на масата, пипа синджирчето на врата си.

— Той е добро дете. Винаги е бил.

— И е хубавец.

— Винаги е бил. — Тя щраква с палец върху медальона и той се отваря; навежда се към: мен, медальонът се полюшва във въздуха. Виждам, че очаква да го поема в ръка. Струва ми се твърде интимно, тази непозната жена, наведена над мен, ръката ми държи верижката ѝ. А може би напълно съм отвикнала от човешки контакт.

В медальона има мъничка снимка, лъскава и ярка: малко момче на около четири, чорлава руса глава, зъбките като дъсчена оградка след ураган. Едната вежда, резната от белег. Определено е Итън.

— Колко е голям на тази снимка?

— На пет. Но изглежда по-малък, не мислиш ли?

— Щях да предположа, че е на четири.

— Абсолютно.

— Кога израсна толкова? — питам аз, пускайки медальона.

Тя нежно го затваря.

— Оттогава и досега! — Тя се засмива и после казва малко рязко: — Окей ли си да те оставя сама? Да не почнеш да се хипервентилираш?

— Няма да хипервентилирам.

— Искаш ли още малко бренди? — пита тя и се навежда към масичката. Там лежи фотоалбум, вероятно го е донесла със себе си. Пъхва го под мишница и посочва празната чаша.

— Благодаря, ще си остана на вода — лъжа аз.

— Окей. — Тя се спира, погледът ѝ е фиксиран върху прозореца.

— Окей — повтаря отново. — Един готин мъж току-що мина по пътеката — тя ме поглежда, — това мъжът ти ли е?

— О, не. Това е Дейвид. Моят наемател. В сутерена.

— Твоят наемател? — възкликва Джейн. — Щеше ми се да е мой.

Звънецът не звънна повече тази вечер, нито веднъж. Може би тъмните прозорци обезкуражават децата, които обикалят за бонбони и сладости. А може да е размазаният жълтък по стъклата.

Оттеглям се рано в леглото.

Някъде по средата на специализацията се срещнах със седемгодишно момче, страдащо от така наречения *синдром на Котард* — психологически феномен, когато индивидът вярва, че е мъртъв. Много рядко психично разстройство, още по-рядко при педиатрични случаи; препоръчителното лечение е режим от антипсихотични лекарства или — при по-упоритите случаи — електрошокова терапия. Но аз успях да го изкарам от това състояние. Това беше първият ми голям успех, с който привлякох вниманието на Уесли.

Това момче вече сигурно е тийнейджър, почти на възрастта на Итън, малко по-малко от половината на моите години. Тази вечер мисля за него, докато гледам тавана, и самата аз се чувствам мъртва. Мъртва, но присъстваща, наблюдаваща устрема на живота около мен, неспособна да се намеся.

[1] Флорънс Найтингейл — английска медицинска сестра и обществена деятелка, известна с пионерската си работа в областта на медицинската грижа. През 1860 г. създава в Лондон първото светско училище за сестри в света. Рожденият ѝ ден се празнува в целия свят като Международен ден на медицинската сестра. — Бел.прев. ↑

ТРИНАЙСЕТ

Понеделник

1 ноември

Слизам долу тази сутрин, размотавам се из кухнята и намирам бележка, пъхната под вратата към сутерена: *яйцата*.

Разглеждам я, объркана. Да не би Дейвид да иска закуска? Обръщам я и виждам от другата ѝ страна написано: *ги почистих*. Благодаря ти, Дейвид.

Яйца ми звучи доста добре, като се замисля, троша три в тигана и си ги сервирам на очи. След няколко минути съм на бюрото, облизвам последния жълтък от устните си и влизам в Агората.

Сутрин там е час пик — агорафобите често регистрират повишена тревожност след събуждане. Както виждам, днес има истинско задръстване. Прекарвам два часа, предлагайки утеха и подкрепа; насочвам посетителите към определени медикаменти (имипраминът е предпочитаното ми лекарство в момента, макар че ксанаксът никога не излиза от мода); посреднича в спор за (безспорните) предимства на терапията чрез насаждане на омраза; по настояване на Трапчинки2016 гледам видеоклип на котка, която бие барабани.

На път съм да изляза, за да се включа в шахматния форум и да се реванширам за съботната загуба, когато кутията за съобщения светва на екрана.

ДискоМики: Пак ти благодаря за помощта онзи ден, докторе.

Паническата атака. Стоях един час залепена за клавиатурата, докато ДискоМики по собствените му думи „се побъркваше“.

докторътетук: За теб винаги. По-добре ли си?

ДискоМики: Много по-добре.

ДискоМики: Говоря с една жена, тя е нова и пита дали има професионалисти тука. Изпратих ѝ твоя Наръчник.

Препраща ми пациент. Поглеждам часовника.

докторътетук: Може да нямам много време днес, но нека ме потърси.

ДискоМики: Чудесно.

ДискоМики излезе от чата.

Малко след това светва втора чат кутия. *БабаЛизи*. Кликвам на името, преглеждам профила ѝ. Години: седемдесет. Местоживееене: Монтана. Дата на присъединяване: преди два дена.

Отново хвърлям поглед към часовника. Шахът може да почака заради една седемдесетгодишна баба от Монтана.

Ситният текст в долния край на екрана вече сигнализира, че *БабаЛизи* в момента ми пише. Изчаквам малко, после още малко; или съчинява дълго съобщение, или е старчески синдром. И двамата ми родители имаха навика да удрят клавишите с показалеца си, като фламинго, което си проправя път през плитчините; отнемаше им половин минута само да напишат *здрaсти*.

БабаЛизи: Привет, хей, вие там!

Сърдечна. Преди да мога да отговоря:

БабаЛизи: ДискоМики ми даде вашето име. Имам отчаяна нужда от съвет.

БабаЛизи: И от малко шоколад, но това е друга работа...

Успявам да вмъкна една дума по средата.

докторътетук: Привет и на теб! Нова ли си в този форум?

БабаЛизи: Да, нова съм!

докторътетук: Надявам се, че ДискоМики те е посрещнал добре?

БабаЛизи: Да, много добре!

докторътетук: С какво мога да ти помогна?

БабаЛизи: Не мисля, че ще можеш да ми помогнеш за шоколада!

Притеснена ли е, или превъзбудена? Изчаквам я.

БабаЛизи: Работата е там...

БабаЛизи: И не искам да го кажа...

Биене на барабани...

БабаЛизи: Но не съм в състояние да изляза от дома вече от един месец.

БабаЛизи: Та ето ТОВА ми е проблемът.

докторътетук: Много съжалявам да го чуя. Може ли да те наричам Лизи?

БабаЛизи: Разбира се.

БабаЛизи: А живея в Монтана. На първо място съм баба, на второ — учителка по рисуване!

Ще стигнем до всичко това по-късно, но сега:

докторътетук: Лизи, случи ли ти се нещо особено преди месец?
Пауза.

БабаЛизи: Почина мъжът ми.

докторътетук: Разбирам. Как се казваше мъжът ти?

БабаЛизи: Ричард.

докторътетук: Съчувствам ти за тази загуба, Лизи. Баща ми се казваше Ричард.

БабаЛизи: Баща ти починал ли е?

докторътетук: Майка ми и баща ми, и двамата починаха преди четири години. Тя от рак, а той получи удар пет месеца по-късно. Винаги съм вярвала, че някои от най-свестните хора носят името Ричард.

БабаЛизи: Също и Никсън!!!

Добре. Правим връзка.

докторътетук: Колко дълго бяхте женени?

БабаЛизи: ЧЕТИРЕСЕТ и седем години.

БабаЛизи: Запознахме се на работата. ЛЮБОВ ОТ ПРЪВ ПОГЛЕД МЕЖДУ ДРУГОТО!

БабаЛизи: Той преподаваше химия. Аз — рисуване. Противоположностите се привличат!

докторътетук: Това е забележително! Имате ли деца?

БабаЛизи: Имам двама сина и трима внуци.

БабаЛизи: Синовете ми са доста симпатични, но внуците са истински красавци!

докторътетук: Много момчета има около теб.

БабаЛизи: На мен ли го казваш!

БабаЛизи: Какво ли не съм видяла!

БабаЛизи: Какво ли не съм помирисала!

Отбелязвам тона ѝ — оживен и подчертано приповдигнат; езика — непосредствен, но уверен, и точната пунктуация, редките грешки.

Тя е интелигентна, общителна. Също така старателна — изписва цифрите и думите без съкращения, макар че това може да е следствие от възрастта. Каквото и да е, тя е възрастен човек, с когото ще мога да работя.

БабаЛизи: Ти МОМЧЕ ли си между другото?

БабаЛизи: Нищо, ако си, просто и момичетата могат да бъдат доктори! Дори и тук, в Монтана!

Усмиввам се. Харесвам я.

докторътетук: Аз наистина съм жена доктор.

БабаЛизи: Браво! Имаме нужда от повече като теб!

докторътетук: Кажи ми, Лизи, какво се случи, откакто Ричард почина?

Тя започва да разказва и още как. Казва ми как на връщане от погребението била толкова уплашена, че не могла да пусне опечалените да прекрачат прага на дома ѝ; казва ми как през следващите дни имала чувството, че това, което е отвън, се мъчи да влезе в къщата ѝ и затова пуснала щорите и дръпнала пердетата; разказва ми за синовете си, които живеят далеч на югоизток, за тяхната обърканост, за техните тревоги.

БабаЛизи: Трябва да ти кажа, шегата настрана, но всичко това наистина много ме разстройва.

Време е да запретна ръкави.

докторътетук: Естествено е. Мисля, че това, което става, е, че смъртта на Ричард фундаментално е променила твоя свят, но светът отвън продължава да се движи и без него. И е много трудно това да се разбере и приеме.

Чакам отговор. Нищо.

докторътетук: Спомена, че си запазила всички вещи на Ричард, и аз го разбирам. Но те моля да си помислиш дали това е добре за теб.

Тишина в ефира.

Веднага след това:

БабаЛизи: Толкова съм благодарна, че те намерих. Наистина истински.

БабаЛизи: Това го чух от внуците. А те са го чули от „Шрек“. Наистина истински.

Баба Лизи: Може ли пак да поговоря с теб, скоро, надявам се?

докторътетук: Може, наистина истински!

Не се сдържам да не ѝ го кажа.

БабаЛизи: Наистина истински съм благодарна на ДискоМики, че ме свърза с теб. Ти си сладур.

докторътетук: Удоволствието е мое.

Изчаквам я да се изключи, но тя продължава да пише.

БабаЛизи: Сега се сещам, дори не ти знам името!

Колебая се. Не съм казвала името си на никого в Агората, дори и на Сали. Не искам никой да ме открие, да свърже името с професията ми, да разбере коя съм, да ме разкрие; но нещо в разказа на Лизи докосна сърцето ми: тази възрастна вдовица, самотна и печална, която се опитва да си вдъхне смелост пред ужаса от огромното синьо небе. Може да се шегува до утре, но е закотвена у дома и това е ужасяващо.

докторътетук: Аз съм Анна.

Готвя се да изляза от чата, когато едно последно съобщение светва на екрана.

БабаЛизи: Благодаря ти, Анна.

БабаЛизи напусна чата.

Усещам как кръвта ми се забързва. Помогнах на някого. Направих връзка. Просто направи връзка. Къде ли съм чула това изречение?

Заслужавам едно питие.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Препъвайки се надолу към кухнята, завъртам глава, разкършвам врат, чувам как кокалите ми пукат. Нещо там горе привлича погледа ми: от мрачния свод на тавана, три етажа над мен, ме зяпа тъмно петно — от капака към покрива е, предполагам, точно между капака и капандурата.

Чукам на вратата на Дейвид, след малко тя се отваря; той е бос, с избеляла тениска и смъкнати джинси. Току-що съм го събудила, давам си сметка.

— Извинявай — му казвам — сигурно си си легнал?

— Не.

Легнал си беше.

— Може ли да видиш нещо горе? Мисля, че има теч на тавана.

Тръгваме към последния етаж, покрай кабинета ми, покрай спалнята, стигаме до площадката между стаята на Оливия и резервната стая.

— Голяма капандура — казва Дейвид.

Не разбирам дали е комплимент.

— Така я заварихме, оригинална е — казвам, колкото да кажа нещо.

— Овална.

— Да.

— Не съм виждал много такива.

— Овални?

Но разговорът е приключил. Той разглежда петното.

— Това е мухъл — казва той приглушено, като лекар, който внимателно съобщава новината на пациента.

— Не може ли просто да го изчеткаме?

— Това няма да оправи положението.

— А какво ще го оправи?

Той въздиша.

— Първо трябва да проверя покрива. — Той се пресяга за веригата на капака и я дърпа. Капакът се отваря с трясък; към нас със скърцане се спуска стълба; нахлува слънчева светлина. Отстъпвам настрани, извън светлината. В края на краищата може и да съм вампир.

Дейвид издърпва стълбата до долу, докато се опира в пода. Гледам го как се изкачва по стъпалата, джинсите, опнати на задника; после изчезва.

— Виждаш ли нещо — подвиквам отдолу.

Няма отговор.

— Дейвид?

Чувам издрънчаване. Водна струя блясва като огледало под слънчевите лъчи и се изсипва на площадката.

— Извинявай — казва Дейвид, — това беше лейката.

— Няма нищо. Какво виждаш?

Пауза, след това гласът на Дейвид, почти възхитен:

— Тук е истинска джунгла.

Идеята беше на Ед преди четири години, когато майка ми почина. „Имаш нужда от занимание, от някакъв проект“ — реши той. И така превърнахме покрива в градина — цветни тумби, зеленчукова леха, няколко реда дървени сандъчета. В средата, централната фигура, която брокерът наричаше *pièce de resistance*^[1], беше дървената решетка на перголата^[2], два метра широка, четири метра дълга, обрасла с дебели листа през пролетта и лятото, истински сенчест тунел. Когато по-късно баща ми получи удар, Ед сложи възпоменателно пейка в тунела. *Ad astra per aspera*^[3] беше изписано на табелката. През препятствия към звездите. Обичах да седя на пейката в пролетните и летните вечери с книга и чаша в ръка.

Напоследък почти не бях се сещала за градината на покрива. Сигурно всичко е подивяло.

— Напълно е обрасла — потвърди Дейвид — като гора.

Да беше слязъл вече.

— Май има нещо като пергола? — казва той. — С брезент ли е покрита?

Покривахме перголата всяка есен. Нищо не казвам; току-що си го спомних.

— Тук горе трябва да внимаваш. Да не стъпиш на капандурата.

— Нямам никакво намерение да се качвам горе — припомням му аз.

Стъклото подрънква, когато Дейвид го почуква с обувката си.

— Хлабаво е. Ако няколко клона паднат върху него, ще повлече цялата рамка надолу. — Минава още минута. — Доста е невероятно. Искаш ли да направя снимка?

— Не. Благодаря. Какво ще правим с влагата.

Единият му крак се спуска към първото стъпало, после другият, слиза.

— Трябва ни специалист. — Той стига до площадката, прибира стълбата обратно. — Покривът трябва да се изолира. Но мога да изчегъртам и да замажа петното от мухъла. — Затваря капака на тавана. — Ще шпакловам мястото. После ще го покрия с водоустойчив лак и отгоре ще сложа един латекс.

— Имаш ли материали?

— Ще купя лака и латекса. Много ще помогне, ако тук се проветри.

Застивам.

— Какво имаш предвид?

— Да се отворят някои прозорци. Няма нужда да са на този етаж.

— Не мога да отварям прозорци. Никъде.

Той свива рамене.

— Щеше да помогне.

Обръщам се и тръгвам надолу по стълбите. Той ме следва.

Слизаме в пълно мълчание.

— Благодаря, че изчисти вратата отвън — казвам, колкото да кажа нещо, когато спираме край плота в кухнята.

— Кой я изцапа?

— Някакви хлапета.

— Познаваш ли ги?

— Не. — Спирам се. — Защо питаш? Може ли да ги посплашиш?

Той примигва. Аз продължавам.

— Надявам се, че се чувстваш добре долу? — От два месеца е тук, откакто д-р Филдинг ме посъветва, че един наемател ще ми бъде от полза: да изхвърля боклука, да изпълнява поръчки, да помага за общата поддръжка и т.н., всичко това срещу по-нисък наем. Дейвид

отговори пръв на моята обява в airbnb^[4]; спомням си, че имейлът ми ми се стори кратък, дори рязък, докато не го срещнах и разбрах, че в имейла направо е бил приказлив. Тъкмо се беше преместил от Бостън, опитен общ работник, 7000 долара в банката. Разбрахме се за наема още същия следобед.

— Да. — Той поглежда нагоре, към тавана, където след затварянето на капака отново е сумрачно. — Има ли причина да държиш толкова тъмно? Медицинска причина, искам да кажа?

Усещам, че се изчервявам.

— Много хора в моето... — коя е правилната дума? — ... състояние се чувстват твърде незащитени, ако светлината е много силна. — Посочвам прозорците. — Пък и в тази къща има достатъчно естествена светлина.

Дейвид обмисля казаното, клати глава.

— Имаш ли достатъчно светлина долу? — го питам.

— Имам.

Сега аз кимам с глава.

— Каж ми, ако намериш още някой от чертежите на Ед долу. Аз ги събирам.

Чувам хлопването на вратичката на Пънч, виждам го да се вмъква в кухнята.

— Наистина оценявам всичко, което правиш за мен — продължавам аз, макар и със закъснение, защото виждам, че е на път да си тръгне. — С... боклука, домакинските неща и всичко останало... Направо си моят ангел спасител — добавям смутено.

— Няма нищо.

— Ако нямаш нищо против, извикай някой да се погрижи за тавана.

— Добре.

Пънч скача върху плота между нас, от устата му пада нещо. Поглеждам го.

Умрял плъх.

Дръпвам се назад. Забелязвам със задоволство, че и Дейвид се отдръпва. Малък плъх, с мазна козина и черна като червей опашка; тялото му е смачкано.

Пънч ни гледа гордо.

— Не — скарвам му се аз. Той вирва глава.

— Добре го е подредил — казва Дейвид.

Разглеждам плъха.

— Това ти ли го направи — питам Пънч, преди да се усетя, че разпитвам котарак. Пънч се огъва като пружина, с един гигантски скок се мята настрани.

— Гледай го ти! — казва Дейвид смаян. Поглеждам, Пънч се е навел напред, готов да скочи от другата страна на плота, очите му блестят.

— Дали да не го закопаем някъде — поглеждам Дейвид — не искам да гние в кофата за боклук.

Дейвид си прочиства гърлото си.

— Утре е вторник — казва той. Утре събират боклука. Сега ще го изнеса. Имаш ли вестник?

— Кой четете вестници? — Прозвуча по-рязко, отколкото исках. Продължавам бързо: — Имам найлонов плик.

Изваждам един от чекмеджето. Дейвид протяга ръка, но аз и сама мога да свърша тази работа. Обръщам плика наопаки, пъхам ръката си вътре, предпазливо сграбчвам трупа. Лека тръпка минава през тялото ми.

Издърпвам плика над главата на плъха и затварям ципа. Дейвид го поема от ръцете ми, изтегля контейнера за боклук изпод плота, пуска вътре умрелия плъх. Прас.

Точно когато измъква торбата от контейнера, отдолу се донася звук; тръбите гъргорят, стените започват да си говорят. Някой е пуснал душа.

Поглеждам към Дейвид. Той не трепва; вместо това връзва на възел края на торбата и я мята през рамо.

— Ще го изнеса навън — казва той и поема към входната врата.

Не че съм си помислила да го питам как ѝ е името.

[1] Piece de resistance — френски израз, означава най-важния или забележителен елемент в художествена творба или ястие. — Бел.прев.

↑

[2] Пергола (от италиански pergola), е градински елемент, проста конструкция или арка с рамка, покрита с катерливи или пълзящи растения. — Бел.ред. ↑

[3] Ad astra per aspera — популярна латинска фраза, означаваща „през препятствия към звездите“. Често се използва като мото на различни държавни институции, военни организации, клубове, училища, братства. — Бел.ред. ↑

[4] Сайт, където се обявяват или наемат стаи и къщи под наем обикновено с цел туризъм. — Бел.прев. ↑

ПЕТНАЙСЕТ

— Познай кой е?

— Мам.

Пропускам го покрай ушите си.

— Как беше Хелюин, сладурче?

— Добре. — Тя дъвче нещо. Надявам се, че Ед не забравя да й следи теглото. — Получи ли много бонбони?

— Страхотно. Повече от всеки друг път.

— Кои са ти любимите? — Фъстъчени М & М, разбира се.

— „Сникърс“.

Подлежи на поправка.

— Те са малки — обяснява ми тя, — като бебешки „Сникърс“.

— Тогава какво вечеряхте, китайска храна или „Сникърс“?

— И двете.

Ще трябва да си поговоря с Ед.

Но когато подхващам темата, той се защитава.

— Поне една нощ в годината може да си хапне сладки неща за вечеря — казва той.

— Не искам да има проблеми после.

Мълчание.

— Със зъбите ли?

— С теглото.

Той въздъхва.

— Знам как да се грижа за нея.

И аз въздъхвам.

— Не казвам, че не знаеш.

— Точно така ми звучи.

Слагам ръка на челото си.

— Просто тя е на осем и много деца покачват значително теглото си на тази възраст. Особено момичетата.

— Ще внимавам.

— Не забравяй, че вече премина през една пълничка фаза.

— Искаш да прилича на недохранено дете ли?
— Не, това ще е също толкова лошо. Искам да бъде здрава.
— Добре. Тази вечер ще ѝ дам една нискокалорична целувка —
казва той. — И една диетична прегръдка.
Усмиввам се. Но сбогуването ни е малко дървено.

ШЕСТНАЙСЕТ

Вторник

2 ноември

Към средата на февруари — след повече от шест седмици сгърчена вкъщи, след като си дадох сметка, че не се оправям — се обадих на един психиатър, чиято лекция („Атипично непсихично и посттравматично разстройство“) бях посетила по време на една конференция в Балтимор пет години по-рано. Тогава не се познавахме. Сега вече се познаваме.

Хората, които не са ходили на терапия, често предполагат, че терапевтът по дефиниция е любезен и загрижен; размазваш се на кушетката му като масло на филия и се разтапяш. Невинаги е така, както се пее в песента. Доказателство 1: д-р Джулиан Филдинг.

Първо на първо, няма никаква кушетка. Срещаме се във вторник, в библиотеката на Ед, д-р Филдинг сядат в креслото до камината, аз — на стола с висока облегалка до прозореца. И макар че говори спокойно, с глас, скърцащ като стара врата, той е прецизен и подробен като всеки добър психиатър. „Малко като онези хора, които излизат от душа, за да се изпикаят“ — както обичаше да казва Ед.

— И така — стърже гласът на д-р Филдинг. Следобеден лъч огрява лицето му и превръща стъклата на очилата му в две малки слънца. — Казвате, че вчера сте се спречкали с Ед заради Оливия. Тези разговори помагат ли ви?

Въртя глава, поглеждам към къщата на Ръселови. Чудя се какво ли прави Джейн Ръсел в момента. Имам нужда да пийна нещо.

Пръстите ми пробягват по гърлото. Поглеждам пак към д-р Филдинг.

Той ме наблюдава, бръчките на челото му стават по-дълбоки. Може би е уморен — аз определено съм. Днешната ни сесия бе доста драматична: разказах му за моята паническа атака (изглеждаше загрижен), за отношенията с Дейвид (не беше особено заинтересуван), за разговора с Ед и Оливия (отново загрижен).

Поглеждам пак встрани, без да мигам, без да мисля, към книгите на Ед на рафтовете. „История на детективите Пинкертон“. Два тома за Наполеон. „Архитектурата на района на залива“. Еклектичен читател е моят мъж. Не ми е точно мъж, разделени сме.

— Доколкото разбирам, тези разговори предизвикват смесени чувства у вас — казва д-р Филдинг. Класическият жаргон на психотерапевта: доколкото разбирам; според това, което чувам; мисля, че искаш да кажеш. Ние сме интерпретатори. Ние сме преводачи.

— Продължавам... — започвам аз, думите излизат неволно от устата ми. Мога ли пак да се върна там? Мога. Връщам се. — Продължавам да мисля... не мога да спра да мисля... за пътуването. Мъчно ми е, че идеята беше моя.

Никаква реакция отсреща, въпреки че или точно защото той го знае, знае го с подробностите, чувал го е отново и отново. И отново.

— Все ми се иска да не е така. Да не беше така. Все ми се иска идеята да беше на Ед. Или ничия. Искане ми се никога да не бяхме ходили там — преплитам пръсти — очевидно.

Внимателно:

— Но отидохте.

Усещам, че присъдата ми е подписана.

— Организирали сте семейната почивка. Никой не бива да се срамува от подобно нещо.

— В Ню Ингленд, през зимата?

— Много хора отиват в Ню Ингленд през зимата.

— Беше глупава идея.

— Било е проява на загриженост.

— Беше изключително тъпо.

Д-р Филдинг не отговаря. Парното си прочиства гърлото, издиша.

— Ако не бях го направила, щяхме още да сме заедно.

Той свива рамене.

— Може би.

— Със сигурност.

Усещам как погледът му тежи върху мен като гира.

— Вчера помогнах на една жена — казвам аз. — От Монтана. Има внуци. Не е излизила навън от един месец.

Той е свикнал с тези резки завои, нарича ги „синаптични скокове“, макар и двамата да знаем, че нарочно сменям темата на разговора. Аз обаче пердаша напред, разказвам за БабаЛизи и как съм ѝ казала името си.

— Какво ви накара да го направите?

— Почувствах, че се опитва да направи връзка. — Не беше ли това... да, тъкмо това е... което Форстър ни призовава да направим. „Само направете връзка.“ От „Имението «Хауърдс Енд»“ е, книгата за читателския клуб през юли. — Искях да ѝ помогна. Искях да я предразположа.

— Това е благороден жест — казва той.

— Предполагам.

Той се намества на седалката.

— Звучи ми като че ли вече сте стигнали до момента, когато можете да общувате с други хора при техните условия, но още не сте готова да го направите при вашите условия.

— Възможно е.

— Това е прогрес.

Пънч се е промъкнал в стаята и сега се увърта около краката ми, вперил очи в скута ми. Подгъвам единия крак под другото бедро.

— Как напредва физиотерапията? — пита д-р Филдинг.

Прекарвам ръка по тялото и бедрата си като че ли представям награда в телевизионна игра. *И вие също може да спечелите това неизползвано трийсет и осем годишно тяло!*

— Чувствала съм се и по-добре — и преди успее да ме поправи, добавям — знам, че не е фитнес програма.

Той все пак ме поправя.

— Това не е само фитнес програма.

— Да, знам.

— В такъв случай напредва ли добре?

— Вече се възстанових. Всичко е наред.

Той ме поглежда с равен поглед.

— Наистина. Гръбнакът ми е добре, ребрата зараснаха. Вече не куцам.

— Да, забелязах.

— Но имам нужда от упражненията. Бина ми харесва.

— Приятелки ли станахте?

— В известен смисъл — признавам аз — приятелка, на която плащам.

— Тя идва в сряда, нали така?

— Обикновено, да.

— Това е добре — казва той, като че ли срядата е особено подходяща за аеробни упражнения. Той не е виждал Бина. Не мога да си ги представя заедно; все едно че живеят в различни измерения.

Време е да свършваме. Знаем го, без да поглеждам часовника, кацнал върху камината, точно както и д-р Филдинг го знае — след години работа и двамата можем да отмерим петдесет минути до секундата.

— Искам да продължите с бета-блокери в същата доза — казва той. Мръщи вежди. — Това е базирано на днешния ни разговор. Ще помогне за стабилизиране на настроенята ви.

— И така ми е леко мъгляво — припомням му аз.

— Мъгляво?

— Или съзливо може би. Или и двете.

— Имате предвид зрението ли?

— Не, не зрението. По-скоро... — Бяхме го обсъждали, не си ли спомня? А може и да не сме? *Мъгляво. Съзливо.* Наистина имам нужда от пиене. — Понякога ме връхлитат твърде много мисли едновременно. Сякаш имам многопосочно кръстовище в мозъка и всички се опитват да минат по едно и също време. — Засмивам се малко неловко.

Д-р Филдинг отново свива вежди, после въздиша.

— Нашето не е точна наука. Както знаете.

— Да. Знаем.

— Вие взимате няколко различни лекарства. Ще ги нагласим едно по едно, докато намерим правилното съотношение.

Кимам с глава. Знаем какво иска да каже. Мисли, че се влошавам. Гърдите ми се стягат.

— Опитайте двеста и петдесет грама. Ако ви създава проблеми, можем да помислим за нещо, което да ви помогне да се фокусирате.

— Някакъв ноотропик? — Адерал. Колкото пъти родители са ме питали дали адералът няма да помогне на децата им, толкова пъти категорично съм им отказвала, а ето ме сега, сама си го прося. Plus ça change^[1].

— Ще говорим за това, като му дойде времето — казва той. Надрасква нещо в кочана за рецепти, откъсва горния лист, подава ми го. Листът потрепва в ръката му. Същински тремор или ниска кръвна захар? Не е, надявам се, ранен симптом на паркинсон. Не ми е работа да питам. Взимам рецептата.

— Благодаря — казвам му аз, докато той се изправя, заглаждайки връзката си. — Ще се възползвам от това.

Той поклаща глава.

— До следващата седмица, тогава. — Насочва се към вратата. — Анна? — обръща се към мен.

— Да?

Отново клати глава.

— Поръчайте лекарството.

След като д-р Филдинг си тръгва, попълвам рецептата онлайн и поръчвам лекарството. Ще го доставят в 5 часа. Имам достатъчно време за една чаша. Или може би deux^[2].

Но не веднага. Първо плъзвам мишката към един изоставен ъгъл на екрана, боязливо кликвам два пъти върху meds.xlsx.

Тук съм описала всички лекарства, които взимам, дозите, упътванията... всички съставки в моя фармацевтичен коктейл. Спряла съм да го актуализирам през август, забелязвам.

Д-р Филдинг е прав, както винаги: взимам доста лекарства. Трябват ми пръстите и на двете ръце, за да ги преброя. Освен това знам — стряскам се, като си го помислям, — знам, че не ги вземам; както и когато трябва, невинаги. Двойни дози, пропуснати дози, пияни дози... Д-р Филдинг би се вбесил. Трябва да се държа по-добре. Не искам напълно да изпусна нещата от контрол.

Натискам клавиша, излизам от Ексел. Дойде време за въпросната чаша.

[1] Plus ça change — Все същото, нищо не се променя (фр.). Част от френския израз plus ça change, plus c'est la même chose — в буквален превод: колкото повече нещата се променят, толкова повече остават същите. — Бел.прев. ↑

[2] deux — две (фр.). — Бел.прев. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТ

С пълна чаша в едната ръка и никона в другата се настанявам в ъгъла на моя кабинет, сгущена между южния и западния прозорец, и оглеждам квартала — правя инвентаризация, както Ед обича да казва. Ето я Рита Милър, връща се от йога, челото ѝ блести от пот, мобилният е залепен за ухото ѝ. Нагласявам обектива и приближавам: виждам, че се усмихва. Чудя се дали нейният предприемач е на другия край на телефона. Или мъжът ѝ. Или някой друг.

Съседната врата — №214. Госпожа Васерман и нейният Хенри бавно слизат по входните стъпала. Тръгнаха да пръскат радост и светлина по света.

Завъртам камерата на запад: двама пешеходци се мотаят пред къщите близнаци, единият сочи към щорите. „Добри рамки“ — представям си, че казва.

Боже мой, вече си измислям разговори.

Предпазливо, сякаш се пазя да не ме хванат — а аз наистина не искам да ме хванат — премествам поглед отгатык градината, към Ръселови. Кухнята е тъмна и празна, щорите са спуснати наполовина, като полузатворени очи; но на горния етаж, в салона, който е напълно достъпен от прозореца, виждам Джейн и Итън на тапицирания с бели и червени райета двоен диван. Тя е с маслено жълт пуловер, който излага дълбоката гънка между гърдите ѝ; медальонът ѝ се поклаща там като катерач над урва.

Завъртам обектива; картината става по-ясна. Тя говори бързо, зъбите ѝ се оголват в усмивка, оживено размахва ръце. Той е вперил поглед в скута си, но онази срамежлива усмивка пробягва по устните му.

Не споменах за Ръселови пред д-р Филдинг. Знам какво щеше да ми каже. Мога и сама да се анализирам: открила съм в тази клетъчна единица — майката, бащата и единственото им дете — ехо от моя собствен живот. През една къща, през една врата живее семейството, което имах, и те живеят живота, който беше моят живот — живот,

загубен безвъзвратно, с тази разлика, че ето го там, от другата страна на градината. *И какво от това*, мисля си. Или може би го казвам; тези дни не съм напълно сигурна.

Отпивам от виното, изтривам устни, вдигам пак никона. Гледам през обектива.

Тя гледа право към мен.

Изпускам камерата в скута си.

Няма грешка. Дори с просто око мога да видя равния ѝ поглед, леко разтворените устни.

Тя вдига ръка, помахва ми.

Искам да се скрия.

Дали да ѝ махна и аз? Или да отклоня поглед? Или да премигна безизразно, все едно че съм гледала нещо друго през обектива, нещо в близост до нея. Един вид, *не забелязах, че си там*.

Не.

Скачам на крака, камерата пада на пода. „Зарежи я“ — казвам си. Казвам го наистина и изчезвам от стаята към тъмнината на стълбището.

Никой не ме е хващал досега. Нито д-р Милър и жена му, нито семейство Такеда, нито Васерман, нито банда на Грей. Нито семейство Лорд, преди да се преместят, нито двамата Мотс, преди да се разведат. Нито минаващите таксита, нито пешеходците. Нито дори пощальонът, когото снимах всеки ден, пред всяка врата. Месеци наред разглеждах тези снимки, преживявах отново тези мигове, докато накрая вече не успявах да насмогвам на темпото на живота извън прозореца ми. От време на време правя изключения, разбира се — Милърви са ми интересни. Или бяха, преди да пристигнат Ръселови.

Освен това новият ми обектив Orteka е по-добър от бинокъл.

Но в момента срамът минава като ток през тялото ми. Мисля за всеки и за всичко, което съм снимала с камерата: съседите, непознатите, целувките, плача, изгризаните нокти, изпуснатите монети, забързаните крачки, препъванията. Момчето на Такеда, затворените му очи, пръстите, подръпващи струните на челото. Семейство Грей, вдигнали чаши за възторжен тост. Госпожа Лорд в дневната, палеща свещите на тортата. Младите Мот в последните дни

на брака си, викащи един срещу друг от двата края на боядисаната в червено като за Свети Валентин гостна, с парчетата от строшената ваза на пода помежду им.

Мисля за моя хард драйв, подпухнал от откраднати снимки. Мисля за Джейн Ръсел, как впери в мен немигащ поглед през градината. Не съм невидима. Не съм мъртва. Жива съм, изложена на показ и потънала от срам.

Сецам се за д-р Брюлов от „Омагьосан“: „Драга моя, не може да продължаваш да си удряш главата в реалността и да казваш, че не съществува“.

Три минути по-късно влизам обратно в кабинета. Диванчето у Ръселови е празно. Поглеждам към стаята на Итън; той е там, наведен пред компютъра си.

Внимателно вдигам камерата. Няма й нищо.

В този момент иззвънява входният звънец.

ОСЕМНАЙСЕТ

— Сигурно умираш от скука — казва тя, когато отварям вратата към вестибюла. След това ме обгръща с ръце. Аз се смея нервно. — Обзалагам се, че ти се повдига от тези черно-бели филми.

Тя се мушва покрай мен. Още не съм отронила нито дума.

— Донесох ти нещо — тя се усмихва, пъхва ръка в чантата си — освен това е студено. — Запотена бутилка ризлинг. Устата ми се навлажнява. Не съм пила бяло от сто години.

— О, не биваше...

Но тя вече крачи към кухнята.

След по-малко от десет минути вече се наливаме с виното. Джейн пали „Вирджиния Слим“, после още една и много скоро въздухът се поклаща от димни кълба, те се въртят над нас и се увиват около полилея. Ризлингът ми има вкус на пушек. Откривам, че не ме дразни; напомня ми за университетските години: беззвездни нощи пред кръчмите в Ню Хейвън, мъже с вкус на пепел.

— Доста мерло си складирала тук — казва тя, оглеждайки кухненския шкаф.

— Поръчвам на едро — обяснявам аз — харесвам го.

— Колко често зареждаш?

— Само няколко пъти в годината. — Всъщност най-малко веднъж месечно.

Тя клати глава.

— От колко време ми каза, че си така? От шест месеца? — пита тя.

— Почти единайсет.

— Единайсет месеца. — Свива устни в малко кръгче. — Не мога да свиркам. Но си представи, че току-що свирнах. — Тя забива фаса си в една купа, преплита пръсти и се навежда напред като за молитва. — И какво *правиш* по цял ден?

— Съветвам хора — казвам аз благородно.

— Какви хора?

— Хора онлайн.

— Аха.

— Взимам уроци по френски онлайн. И играя шах — добавям.

— Онлайн?

— Онлайн.

Тя прекарва пръст по повърхността на виното в чашата си.

— Значи интернетът е нещо като твоя прозорец към света.

— Да, но също и истинският ми прозорец — соча към огромните стъкла зад нея.

— Наблюдателницата — казва тя и аз се изчервявам. — Шегувам се.

— Много съжалявам за...

Тя маха с ръка, дръпва от цигарата.

— Няма за какво. — Струйка дим се изплъзва от устните ѝ. — Имаш ли истинска шахматна дъска?

— Играеш ли?

— Играех преди. — Тя смачква цигарата в купата. — Дай да видим какво можеш.

Навлезли сме дълбоко в първата игра, когато звънецът иззвънява. Точно пет — доставката от аптеката. Джейн отваря вратата.

— Лекарства от врата до врата! — провиква се тя на връщане от антрето. — Има ли някаква полза от тях?

— Тези са за повдигане на настроението — казвам аз и отварям втора бутилка. Този път мерло.

— Сега вече стана купонът.

Докато пием и играем, си приказваме. И двете имаме по едно дете, както вече знаех; и двете сме ветроходки, което не знаех. Джейн предпочита единична лодка, аз предпочитам двойна или по-скоро предпочитам преди.

Разказвам ѝ за сватбеното ни пътешествие с Ед: как наехме „Алерион“, трийсет и трифутова яхта, и обиколихме гръцките острови, въртейки се между Санторини и Делос, Наксос и Миконос. „Само двамата — спомням си аз — кръстосвахме Егейско море.“

— Точно като в „Мъртво вълнение“ — казва Джейн.

Отпивам глътка вино.

— Мисля, че в „Мъртво вълнение“ бяха в Тихия океан.

— Да, но като изключим това, е също като в „Мъртво вълнение“.

— Освен това те тръгнаха с яхтата, за да се оправят от катастрофата, която бяха преживели.

— Окей, така е.

— И после взеха на борда един психопат, който се опита да ги убие.

— Ще ме оставиш ли да си направя сравнението, или не?

Докато тя се мръщи над шахматната дъска, аз ровя из хладилника за един „Тоблерон“, нарязвам го на парчета с кухненския нож. Седим на масата и премляскваме. Шоколад за вечеря. Също като Оливия.

По-късно:

— Имаш ли много посетители? — Тя поглажда топа си и го плъзга по дъската.

Въртя глава, вдигам брадичка, за да преглътна виното.

— Нямам. Само ти и сина ти.

— Защо така?

— Не знам. Родителите ми починаха, аз работех твърде много, за да имам повече приятели.

— Нямах ли някой от работата?

Мисля си за Уесли.

— Само двама държахме кабинета — казвам аз. — Той сега работи двойно повече, за да не му остава време за друго.

Тя ме поглежда.

— Това е доста тъжно.

— На мен ли го казваш.

— Имаш ли поне телефон?

Соча стационарния, скрит в ъгъла на кухненския плот, и се потупвам по джоба.

— Стар, древен айфон, но още работи. В случай че се обади моят психиатър. Или някой друг. Наемателят ми.

— Твоят готин наемател.

— Да, моят готин наемател. — Отпивам глътка. Вземам ѝ царицата.

— Това вече е жестоко. — Тя изтупва пепелта от цигарата, отронила се върху масата, и се размива с пълен глас.

След втората игра ми казва, че иска да разгледа къщата. Поколебавам се само за миг; последният човек, който обиколи всичките етажи, беше Дейвид, а преди това... Дори не мога да си спомня. Бина се е качвала само до първия етаж; д-р Филдинг е ограничен до библиотеката. Самата идея ми се струва доста интимна, все едно се готвя да поведе нов любовник към спалнята.

Съгласявам се все пак и я съпровождам от стая в стая, от етаж на етаж. Червената тоалетна: „Все едно че съм затворена в артерия“. Библиотеката: „Толкова книги! Всичките ли си ги прочела?“. Въртя глава. „Поне една прочела ли си?“ Засмивам се.

Стаята на Оливия: „Не е ли малко малка?“. Много е малка. Трябва ѝ стая, в която да може да порасне, като стаята на Итън. Моят кабинет, от друга страна: „Ох и ах — казва Джейн. — Едно момиче може да свърши много работа в такова място.“

— Може би, но сега главно играя шах и говоря с други като мен. Ако това може да се нарече работа.

— Виж. — Тя поставя чашата си на перваза, пъхва ръце в задните си джобове. Накланя се към прозореца. — Ето я къщата — казва тя, вирайки се в собствения си дом, гласът ѝ става нисък, почти хрипкав.

През цялото време беше толкова весела, закачлива, че като гледам как става сериозна, леко трепвам като от скърцането на игла по стъкло.

— Ето я къщата — съгласявам се.

— Хубава е, нали? Бива си го мястото.

— Така е.

Тя се вира още малко навън. После се връщаме в кухнята.

След още известно време:

— Налага ли ти се да го ползваш често? — пита Джейн, крачейки из стаята, докато обмислям следващия си ход. Слънцето бързо се спуска над къщите; с този жълт пуловер, в крехката светлина, тя изглежда като дух, който се носи из дома ми.

Тя сочи към чадъра, облегла се като пияница на стената.

— По-често, отколкото предполагаш — отвърщам аз. Поклащам се на стола и ѝ описвам „градинската“ терапия на д-р Филдинг, несигурния ми поход през прага, надолу по стъпалата, скрита зад найлоновия купол, който ме предпазва от унищожение, от прозрачния въздух, от поривистия вятър.

— Интересно — казва Джейн.

— По-точно — нелепо.

— Помага ли ти поне?

Свивам рамене.

— Донякъде.

— Е — казва тя, като потупва дръжката на чадъра, както се потупва куче по главата, — на добър час.

— Хей, кога ти е рожденият ден?

— Искаш да ми купиш нещо ли?

— Много бързаш.

— Всъщност е съвсем наскоро — казвам аз.

— Моят също.

— На 11 ноември.

Тя хлъцва.

— И аз съм на 11.

— Шегуваш се.

— Не се шегувам. Единайсетият ден на единайсетия месец.

Вдигам чаша.

— Да пием за единайсети-единайсети.

Пием.

— Имаш ли молив и хартия?

Вадя от чекмеджето и ги слагам пред нея.

— Седни тук — ми казва Джейн — и се направи на хубава. — Трепкам с мигли.

Тя започва да драска с молива върху листа с къси, бързи движения. Виждам как лицето ми започва да се оформя: дълбоки очи, меки скули, удължена челюст.

— Внимавай да уловиш обратната ми захапка — шегувам се аз, но тя ми шътка да мълча.

Скицира в продължение на три минути, като поднася на два пъти чашата към устните си.

— Voila^[1] — казва тя и ми дава листа.

Изучавам го. Приликата е поразителна.

— Е, това е страхотен номер.

— Нали.

— Можеш ли да правиш и други?

— Искаш да кажеш портрети на други хора? Може да не е за вярване, но мога.

— Не, имам предвид — животни, пейзажи. От натура.

— Не знам. Най-вече се интересувам от хора. Също като теб. — Със замах тя полага подписа си в единия ъгъл. — Готово. Джейн Ръсел в оригинал.

Прибирам рисунката в едно чекмедже, там, където държа ленените покривки за гости. Иначе сигурно ще го залеея с нещо.

— Гледай ти, колко са много. — Хапчетата са пръснати като скъпоценни камъни върху масичката за кафе. — Това за какво е?

— Кое по-точно?

— Розовото. Октагон. Не, шестогон.

— Казва се хексагон.

— Добре.

— Това е индерал. Бета-блоккер.

Тя присвива очи.

— Това е за сърдечен удар.

— Също и за панически атаки. Забавя пулса.

— А това за какво е? Бялото, кръгличкото?

— Арипипразол. Атипично антипсихотично.

— Звучи сериозно.

— Не само звучи, а е сериозно, в някои случаи. За мен е само добавка. Предпазва ме да не се побъркам. И ме кара да дебелея.

Тя клати глава.

— А това за какво е?

— Имипрамин. Тофранил. Срещу депресията. И срещу нощно напикаване.

— Напикаваш се нощем?

— Тази нощ може и да ми се случи — казвам, като отпивам от чашата.

— Ами това?

— Темазепам^[2]. Приспивателно. То е за по-късно.

Тя поклаща глава.

— Разрешават ли някое от тези да се взима с алкохол?
Преглъщам.

— Съвсем не.

Чак когато ги изгълтвам, се сеццам, че тази сутрин вече ги бях изпила.

Джейн отмята глава назад, устата ѝ е фонтан от тютюнев дим.

— *Моля*, само недей да казваш шах-мат. — Разсмива се. — Егото ми няма да понесе три поредни загуби. Не забравяй, че не съм играла от *години*.

— Личи си — казвам ѝ аз. — Тя се смее, пръхти, оголвайки пълен набор от сребърни пломби.

Разглеждам завоеванията си. Два топа, два офицера, цяла банда пешки. Джейн ми е взела една-единствена пешка и един самотен кон. Тя проследява погледа ми и катурва коня на една страна.

— Конят е ранен — казва тя, — викайте ветеринаря.

— Харесвам конете — казвам аз.

— Я гледай. Чудотворно оздравяване. — Тя изправя коня, погалва го по мраморната грива.

Усмивам се, отпивам последната глътка от червеното. Тя ми долива. Вглеждам се в нея.

— И обиците ти също ми харесват.

Тя попипва едната, после другата — малко перлено съзвездие на всяко ухо.

— Подарък са ми от едно старо гадже — казва тя.

— Алистър няма ли нещо против да ги носиш?

Тя се замисля, след това се засмива.

— Съмнявам се, че знае. — Тя врътва с палец колелцето на запалката, пламъкът целува цигарата ѝ.

— Не знае, че ги носиш, или не знае от кого са?

Джейн вдишва, изстрелва дима настрани.

— И двете. Той не е много лесен. — Тя изтръсква цигарата на ръба на купата. — Не ме разбирай погрешно, той е добър човек, добър баща. Но е твърде контролиращ.

— Защо е такъв?

— Д-р Фокс, да не би да ме анализирате? — пита ме тя. Гласът ѝ е мек, но погледът е хладен.

— Ако въобще правя нещо, по-скоро анализирам мъжа ти.

Тя вдишва отново, мръщи се.

— Винаги е бил такъв. Не е много доверчив. Поне с мен не е.

— Защо?

— О, аз бях доста дива като млада — казва тя. — *Без-път-на*. Това е думата. Или поне това е неговата... на Алистър думата. Лоша среда. Лоши решения.

— Докато не срещна Алистър?

— Дори и след това. Трябваше ми малко време да се вкарам в ред. — Не ѝ е отнело чак толкова дълго, мисля си аз. Като я гледам, била е на двайсет и малко, когато е станала майка.

Сега тя поклаща глава.

— Бях с един друг мъж за известно време.

— Кой?

Гримаса.

— Бях, в минало време. Не си заслужава да го споменавам. Всички сме правили грешки.

Не казвам нищо.

— Това приключи, така или иначе. Но семейният ни живот е все още... — тя барабани с пръсти във въздуха — ... предизвикателство. Да, това е думата.

— *Le mot juste*^[3].

— Тези уроци по френски напълно си заслужават. — Тя оголва зъби в усмивка, цигарата ѝ се вирва нагоре.

Продължавам да я разпитвам.

— В какво точно се състои предизвикателството?

Тя издиша. Съвършено кръгло димно венче се издига във въздуха.

— Направи го пак — казвам аз пряко себе си. — Тя пуска още едно колелце. Осъзнавам, че съм пиана.

— Как да ти кажа — прочиства си гърлото, — не е само едно нещо. Сложно е. Алистър е труден. Въобще семейството е трудна работа.

— Но Итън е добро момче. И го казвам като човек, който може да познае едно добро дете, като го види — добавям аз.

Тя ме поглежда в очите.

— Радвам се, че мислиш така. И аз така мисля. — Тя отново потупва с цигарата по ръба на купата. — Сигурно ти липсва *твое* семейство?

— Да. Ужасно. Но говоря с тях всеки ден.

Тя клати глава. Очите ѝ са леко навлажнени; сигурно и тя като мен е пиана.

— Но не е същото като да са тук при теб, нали?

— Не. Разбира се, че не.

Тя поклаща глава за втори път.

— И така, Анна. Забелязваш, че не те питам какво те е докарало до това състояние.

— С наднормено тегло и преждевременно побеляла? — Наистина съм пиана.

Тя отпива от чашата си.

— Агорафобична.

— Какво да ти кажа... — Ако ще си разменяме откровения, мисля си... — Травма. Като всички останали. — Въртя се. — Изпаднах в депресия. Тежка депресия. Не е нещо, което искам да си спомням.

Тя върти глава.

— Не. Не, напълно разбирам — не е моя работа. И предполагам, че не можеш да каниш хора на гости. Просто мисля, че трябва да ти измислим още хобита. Освен шаха и черно-белите филми.

— И шпионирането.

— И шпионирането.

Замислям се.

— Преди обичах да правя снимки.

— Изглежда, още обичаш.

Това заслужава усмивка.

— Права си. Но имах предвид външни снимки. Доставяха ми удоволствие.

— Нещо като *Портрети от Ню Йорк* ли?

— По-скоро сред природата.

— В Ню Йорк Сити?

— В Ню Ингленд. Понякога ходехме там.

Джейн се обръща към прозореца.

— Погледни — казва тя и сочи на запад, и аз поглеждам: пухкав залез, утайката на здрача, сградите като изрязани от хартия на фона на огненото сияние. Наблизо кръжи птица.

— Това е природа, нали така?

— Технически, да. Късчета природа. Но аз имам предвид...

— Светът е прекрасно място — настоява тя и го казва сериозно; погледът е спокоен, гласът равен. Очите ѝ улавят моите, задържат ги.
— Недей да забравяш това. — Тя се навежда, смачква цигарата в дъното на купата. — И недей да го пропускаш.

Измъквам телефона от джоба си, насочвам го към прозореца, правя снимка. Поглеждам към Джейн.

— Само така, момиче — извиква тя.

[1] Voila — ето (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Темазепам — приспивателно, химически сродно с диазепам. Известно е с търговското име ресторил. Използва се за лекуване на безсъние. — Бел.ред. ↑

[3] Le mot juste — точната дума (фр.). — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Изпращам я към вестибюла малко след шест.

— Имам да свърша някои важни неща — информира ме тя.

— Аз също — отговарям.

Два часа и половина. Кога за последен път съм говорила с някого два часа и половина? Връщам се мислено назад, все едно мятam въдица през месеците, през сезоните. Нищо. Никой. Не и след първата ми среща с д-р Филдинг много отдавна, в средата на зимата — и дори тогава не можех да говоря дълго; трахеята ми още беше наранена.

Чувствам се отново млада, почти зашеметяващо. Може би е от виното, но подозирам, че не е. Скъпо мое дневниче, днес намерих приятел.

По-късно същата вечер дремя, докато гледам „Ребека“, когато дрънва входният звънец.

Отхвърлям одеялото, затърям се към вратата. „Защо не заминеш?“ — Джудит Андерсън подмята презрително зад гърба ми. „Защо не напуснеш Мандърли?“

Проверявам в екрана на домофона. Висок мъж с широки плещи и тесен таз, с плешиво теме. Отнема ми секунда — свикнала съм да го виждам на светло, — но тогава разпознавам Алистър Ръсел.

„Сега какво искаш?“ — казвам си или си го помислям. Мисля, че го казвам. Определено още съм пияна. И не биваше да гълтам онези хапчета освен това.

Натискам бутона. Бравата щраква; външната врата изскърцва; изчаквам я да се затвори.

Когато отварям вратата, той вече е там, блед в тъмното. Усмивва се. Здрави зъби, израснали от здрави венци. Ясен поглед; пачи крак набраздява краищата на очите.

— Алистър Ръсел — казва той. — Ние живеем на № 207, от другата страна на градината.

— Влезте — протягам ръка. — Аз съм Анна Фокс.

Той махва с ръка, остава на място.

— Наистина не искам да ви безпокоя и много съжалявам, ако нещо ви прекъсвам. Филм вероятно?

Поклащам глава.

Той пак се усмихва. Лъскав като коледна витрина.

— Исках само да знам дали сте имали посетители тази вечер?

Намръщвам се. Преди да мога да отговоря, чувам експлозия зад гърба ми — сцената на корабокрушението. „Заседнал кораб! — крещи бреговата охрана. — Всички надолу към залива!“ Голяма бъркотия.

Връщам се на дивана, паузирам филма. Когато отново се обръщам към него, Алистър е прекрачил прага и е влязъл в стаята. Облян от бяла светлина, със сенки, стаени в хлътналите бузи, той прилича на труп. Зад гърба му вратата зее отворена като тъмна уста.

— Бихте ли затворили вратата. — Той го прави. — Благодаря — казвам аз, но думите ми се заплитат на езика: фъфля.

— Може би моментът не е подходящ?

— Няма нищо. Да ви предложи нещо за пиене?

— О, благодаря, но няма нужда.

— Имам предвид вода — пояснявам аз.

Той любезно отказва с глава.

— Имахте ли посетители тази вечер? — повтаря той отново.

Джейн ме предупреди. Той не изглежда точно като контролиращия тип мъже, с тези мънистени очи и тънки устни; по-скоро е от приветливия „лъв-през-зимата“ вид, с шарената си брадичка и с бързо отстъпващата линия на косата. Мога да си представя как разговарят с Ед, по мъжки, здрасти-приятел-добра-среща, засукват мустак и разменят яхтени истории. Но външният вид, както знаем, и т.н.

Не е негова работа, разбира се. Но все пак не искам да изглеждам враждебна.

— Цяла вечер съм сама — казвам аз. — В средата съм на филмов марафон.

— Какво гледате?

— „Ребека“. Един от любимите ми. Вие сте...

Тогава забелязвам, че гледа отвъд рамото ми, свъсил вежди. Обръщам се.

Шахматната дъска.

Бях подредила чашите в миялната, измих купата в мивката, но дъската си беше още там, с всички фигури, пръснати наоколо, конят на Джейн е полегнал на една страна.

Обръщам се към Алистър.

— А, това ли? Наемателят ми обича да играе шах — обяснявам с небрежен тон.

Той ме поглежда, примигва. Не мога да отгатна какво мисли. Обикновено това не е проблем за мен, не и след като шестнайсет години съм се ровила в главите на хората; но може вече да съм изгубила форма. Или от е виното. Или от хапчетата.

— Вие играете ли?

Той не ми отговаря за момент.

— Не съм играл от отдавна — казва накрая. — Само вие и наемателят ли живеете тук?

— Не, аз... всъщност, да. Разделени сме със съпруга ми. Дъщеря ни е при него.

— Благодаря тогава. — Той хвърля един последен поглед към шахматната дъска, към телевизора; после се отправя към вратата. — Благодаря за времето, което ми отделихте. Извинявайте за безпокойството.

— Разбира се — казвам аз, когато той излиза във вестибюла. — И благодарете на съпругата си за свещта.

Той се завърта на пети, гледа ме.

— Итън ми я донесе.

— Кога я донесе?

— Преди няколко дни. В неделя. — Чакай... кой ден сме днес? — Или може би беше в събота. — Раздразнена съм; какво го интересува кога? — Има ли някакво значение?

Той мълчи със зяпнала уста. След това разтяга устни с отсъстваща усмивка и си тръгва, без да каже дума.

Преди да се опъна в леглото, поглеждам през прозорец: към №207. Те са там, семейство Ръселови, събрани в салона; Джейн и Итън на дивана, Алистър във фотьойла срещу тях; говори оживено. *Добър човек и добър баща.*

Знае ли някой какво става в едно семейство? Това го разбрах още като специализантка. „Може да прекарате години с един пациент и независимо от това той пак ще ви изненада.“ — Уесли ми го каза, след като си стиснахме ръцете за първи път, пръстите му бяха пожълтели от никотина.

— Как така? — попитах го аз.

Той се настани зад бюрото, приглади назад косата си.

— Може да чуеш тайните, страховете, желанията на някого, но не забравяй, че те съществуват редом с тайните и страховете на другите хора, хората, които живеят в същата стая. Чула ли си израза, че всички щастливи семейства си приличат?

— „Война и мир“ — казвам аз.

— „Анна Каренина“, но не това е важно. Важното е, че не е вярно. Нито едно семейство, щастливо или нещастно, не е като другите. Толстой говори пълни глупости. Запомни го.

Припомням си го сега, докато внимателно нагласявам фокуса и рамкирам снимката. Семеен портрет.

После обаче оставям камерата на масата.

ДВАЙСЕТ

Сряда

3 ноември

Събуждам се с Уесли в главата.

С Уесли и с тежък махмурлук. Тръгвам надолу към кабинета, стъпвам като в мъгла, после хуквам към банята и повръщам. Пресвети небеса.

Както вече съм забелязала, когато повръщам, се прицелвам много точно. Професионална работа, както казва Ед. Пускам водата и мръсотията се отмива; плакна си устата, слагам малко цвят на бузите, връщам се в кабинета.

От другата страна на градината прозорците на Ръселови са пусти, стаите — тъмни. Гледам къщата. И тя ме гледа. Откривам, че ми липсват.

Поглеждам на юг, където очукано такси се влечи бавно по улицата; след него тича жена с чаша кафе в ръка. Проверявам на мобилния колко е часът: 10:28. Как съм станала толкова рано?

Да, забравих да си взема темазепамата. Всъщност срутих се в леглото, преди да се сетя за него. Той ме държи в безсъзнание, тежка като камък.

В момента вчерашната вечер ми се върти в главата, присветва като сигнална светлина, като въртележката в „Непознати във влака“. Наистина ли се случи? Да, отворихме виното на Джейн; говорихме си за яхти; тъпкахме се с шоколад; направих снимка; обсъждахме семействата; аз подредих хапчетата на масата; пихме още. Не в този порядък.

Три бутилки вино — май бяха четири? Дори и да е така, аз мога да нося и повече, аз съм носила повече. „Хапчетата“ — казвам си, както детективът извиква „Еврика!“ — „Дозата“. Вчера взех двойна доза, спомням си го. Трябва да е от лекарствата. „Обзалагам се, че тези ще те метнат по гръб“ — подсмихна се Джейн, след като ги изгълтах всичките и после ги полях с вино.

Главата ми се люшка, ръцете ми треперят. Намирам малка тубичка с адвил, скрита в дъното на чекмеджето в бюрото ми. Мятам две капсули в гърлото. Срокът им е изтекъл преди девет месеца. Хората са заченали и родили деца през това време, мисля си. Създали са живот.

Гълтам и трета за всеки случай.

И после... Какво стана после? Да, дойде Алистър, питаше за жена си.

Движение зад прозореца. Поглеждам. Д-р Милър е, излиза от вкъщи за работа. „Ще се видим в три и петнайсет — му казвам аз. — Не закъснявай.“

Не закъснявай — това е златното правило на Уесли. „За някои хора това са най-важните петнайсет минути през цялата седмица“ — обичаше да ми припомня той. — „Затова, за бога, каквото и да правиш, недей да закъсняваш.“

Брилянтният Уесли. От три месеца не съм го проверявала. Стискам мишката, отивам в Гугъл. Курсорът мига в празното поле като пулс.

Виждам, че все още седи на същия стол, който наследихме заедно с кабинета; все още публикува статии в „Таймс“ и в специализирани издания. И все още работи, разбира се, макар че, доколкото си спомням, през лятото клиниката се премести в Йорквил. Казвам „клиниката“, но всъщност са само Уесли и рецепционистката му Фиби. И, разбира се, шезлонгът на Иймс^[1]. Уесли обожава своя Иймс.

Освен шезлонга няма много неща, към които да е привързан. Уесли никога не се е женил; преподаването беше неговата любов, пациентите бяха децата му. „Недей да съжالياваш нещастния д-р Брил, Фокс“ — ме предупреждаваше той. Спомням си го съвсем ясно: Сентрал парк, лебедите с извити шии като въпросителни, луната, издигаща се бавно над дантелените брястове. Току-що ме беше поканил да се присъединя като младши партньор в клиниката. „Животът ми е твърде претоварен — каза той, — затова имам нужда от теб или от някого като теб. Заедно ще можем да помогнем на повече деца.“

Както винаги, беше прав.

Кликвам на Гугъл Имиджиз. Появява се малка галерия от снимки, не особено нови, не особено хубави. „Не излизам добре на снимка“ — отбеляза той веднъж, без да се оплаква, мъглявият ореол от дима на пурата се виеше над главата му, ноктите — жълтеникави от тютюна и нацепени.

— Наистина не излизаш добре — съгласих се аз.

Той повдигна рошавата си вежда.

— Вярно или не: „Много си твърда с мъжа си“.

— Не е съвсем вярно.

Той изсумтя.

— Нещата не могат да бъдат „не съвсем верни“ — каза той. — Или са верни, или не са. Или са истински, или не са.

— Съвсем вярно, отвърнах аз.

[1] Чарлз Иймс е известен американски дизайнер и архитект от 20 век. Т.нар. Стоп или Шезлонг на Иймс е един от най-прочутите му модели. — Бел.прев. ↑

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

— Познай кой е? — казва Ед.

Намествам се в стола.

— Аз задавам този въпрос.

— Звучиш ми като от подземиято, ленивке.

— Не само звуча, но и така се чувствам.

— Болна ли си?

— *Бях* — отговарям аз. Не бива да му разказвам за снощи, знам, но съм твърде слаба. А и искам да съм откровена с Ед. Той го заслужава.

Той е недоволен.

— Не бива да правиш така, Анна. Не и когато си на лекарства.

— Знам. — Вече съжалявам, че му казах каквото и да било.

— Наистина не бива.

— Знам, както вече казах.

Когато започва да говори отново, гласът му е по-мек.

— Имаш много посетители напоследък — казва той. — Много дразнителни. — Той замълчава. — Тези хора отсреща...

— Ръселови.

— ... може би е по-добре да те оставят на мира за известно време.

— Ако спра да припадам на стълбите, сигурно ще ме оставят.

— Нямаат работа с теб. — *И ти нямаш работа с тях*, знам, че си го мисли.

— Какво каза д-р Филдинг? — продължава Ед.

Започнах да подозирам, че Ед ми задава този въпрос всеки път, като не знае какво да каже.

— Той се интересува повече от отношенията ми с теб.

— С мен?

— И с Оливия.

— Тъхъ.

— Ед, липсваш ми. — Не исках да го казвам — дори не бях си дала сметка, че го мисля. Подсъзнание без филтър. — Съжалявам, просто го изрекох подсъзнателно — обяснявам аз.

Той замълчава за момент. Накрая казва:

— Е, аз пък говоря съзнателно.

Това също ми липсва — неговите глупави каламбури. Обичаше да казва, че слагам „Анна“ в думата „психо-Анна-лиза“.

— Шегите ти са ужасни — казвам аз и се засмивам.

— Знам, че ги харесваш — отвръща той и аз наистина ги харесвам.

Отново замълчава.

И после:

— Какво точно от мен ти липсва?

Не съм очаквала да попита.

— Липсва ми... — започвам аз, надявайки се, че изречението ще се довърши само.

И думите ми се изливат като порой, бликват като вода от спукана тръба.

— Липсва ми как хвърляш топка на боулинга — казвам аз, защото това са първите думи, които ми идват на езика. — Липсва ми как никога не можеш да я изпратиш по права линия. Липсват ми порязванията по лицето ти след бръснене. Липсват ми веждите ти.

Докато говоря, усещам, че се качвам по стълбите, минавам през площадката, влизам в спалнята.

— Липсват ми обувките ти. Липсва ми как ме караш да ти правя кафе сутрин. Липсва ми онзи път, когато си сложи от моята спирала на миглите и всички го забелязаха. Липсва ми как ме помоли да ти зашия нещо. Липсва ми колко си любезен с келнерите.

Вече съм в леглото, нашето легло.

— Липсват ми яйцата ти. Бъркани, дори когато са на очи. Липсват ми историите, които ми разказваш преди сън. Героинята отхвърля предложението на принца и предпочита да се отдаде на дисертацията си. Липсва ми как имитираш Никълъс Кейдж. Направо настръгнах, когато се престори на *Грешника*. Липсва ми колко дълго смяташе, че думата „мърсотия“ се произнася „мърсотия“.

— Глупава, мръсна дума. Замърси ми езика.

Смея се през сълзи, усещам, че плача.

— Липсват ми твоите глупави, глупави шеги. Липсва ми как винаги разчупваш шоколада, преди да го опиташ, вместо просто да захапеш шибания шоколад.

— Внимавай с езика.

— Извинявай.

— Освен това така е по-вкусен.

— Липсва ми сърцето ти — казвам аз.

Пауза.

— Толкова ми липсваш.

Отново пауза.

— Толкова ви обичам. — Успокоявам неравномерното си дишане. — И двамата.

Не разбирам какво искам да направя, или поне не виждам защо го правя, а съм тренирана да откривам: намеренията. Просто ми липсва. Липсва ми. Обичам го. Обичам ги.

Следва тишина, продължителна и дълбока. Дишам.

— Но, Анна — казва той нежно, — ако...

Шум долу.

Тихо е, само леко шумолене. Може би къщата уляга.

— Чакай малко — казвам на Ед.

Тогавя ясно чувам сухо покашляне, сумтене.

В кухнята ми има някой.

— Трябва да вървя — казвам на Ед.

— Какво става...

Но аз вече тичам към вратата, сграбчила мобилния в ръка; пръстите ми бързо се плъзгат по екрана — 911 — и палецът ми натиска знака за позвъняване. Спомням си последния път, когато ги извиках. Звъняла съм няколко пъти, или поне съм се опитвала. Този път някой трябва да вдигне.

Спускам се по стълбите, ръката ми се плъзга по парапета, в тъмнината не виждам стъпалата под краката.

Вземам завоя, стъпвам леко на площадката. Вмъквам се в кухнята. Телефонът вибрира в ръката ми.

Мъж стои до миялната, широкият му гръб е обърнат към мен.

Обръща се. Натискам „позвъняване“.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

— Здравсти — казва Дейвид.

Да му се не види. Издишам, бързо прекъсвам позвъняването. Пъхам телефона обратно в джоба си.

— Извинявай — продължава той. — Звънях на звънеца преди половин час, но ти сигурно си спала.

— Сигурно съм била под душа — казвам аз.

Той не реагира. Неудобно му е заради мен: косата ми дори не е мокра.

— Така че влязох през вратата на сутерена. Надявам се, че е окей.

— Разбира се, че е окей — казвам му. Добре си дошъл по всяко време. Отивам на мивката, пълня чаша с вода. Нервите ми са опънати като въжета. — За какво ти трябва?

— Трябва ми „Екс-Акто“.

— „Екс-Акто“?

— „Екс-Акто“, нож.

— Нещо като макетен нож?

— Точно така.

— „Екс-Акто“ — точно така. — Защо говоря глупости?

— Погледнах под мивката — продължава да обяснява той услужливо — и в чекмеджето под телефона. Телефонът ти не е включен между другото. Мисля, че не работи.

Дори не мога да си спомня, откога не съм ползвала стационарния.

— Знам, че не работи.

— Може би трябва да се оправи.

Няма нужда, мисля си.

Тръгвам обратно към стълбите.

— Имам макетен нож в килера, ей тук — казвам аз, но той вече ме следва. Дърпам връвта, която виси от голата крушка. Килерът е дълбок, със скосен таван, сгъваеми плажни столове са струпани в

дъното, кутии с боя стоят като саксии на пода и най-неочаквано — тапети на руло, с изрисувани по тях пастирки и благородници и тук-там по някое дете. Кутията с инструменти на Ед е на рафта, недокосната. „Не съм бил сръчен — казваше той, — с тяло като моето нямам нужда да съм.“

Отключвам кутията, ровя вътре.

— Ето. — Дейвид сочи с пръст сребриста пластмасова дръжка, острието се подава от единия край. Грабвам я. — Внимавай.

— Няма да те порежа. — Подавам му я внимателно с острието, насочено към мен.

— Не искам ти да се порежеш — казва той.

Приятно усещане леко ме стопля, като малко пламъче.

— За какво ти е това така или иначе? — Пак дръпвам връвта и тук отново е нощ. Дейвид не помръдва.

Минава ми през ум, че както стоим в тъмнината, аз в моя халат и той с ножа в ръка, никога не сме били по-близо един до друг. Може да ме целуне. Може да ме убие.

— Съседът оттатък ме помоли да му свърша малко работа. Да отворим някои кашони, да извадим някои неща.

— Кой съсед?

— От другата страна на градината. Ръсел. — Той се запътва към стълбите.

— Как те намери? — питам го, като вървя след него.

— Бях сложил листовки наоколо. Видял една в кафенето или някъде другаде.

Той се обръща и ме поглежда.

— Познаваш ли го?

— Не — казвам аз, — той намина вчера, нищо повече.

Вече сме отново в кухнята.

— Имал кашони за разопаковане и някакви мебели за сглобяване в мазето. Ще се върна следобед по някое време.

— Не мисля, че са у дома.

Той примигва срещу мен.

— Откъде знаеш?

Защото наблюдавам дома им.

— В къщата, изглежда, няма никой. — Посочвам към №207 през кухненския прозорец и в този момент салонът се облива в светлина.

Алистър стои в средата на стаята, затиснал мобилния между рамото и ухото си, разрошен, все едно че се е измъкнал току-що от леглото.

— Това е съседът — казва Дейвид и се насочва към вратата. — Ще се прибера по-късно. Благодаря за ножа.

ДВАЙСЕТ И ТРИ

Трябва да се върна при Ед. „Познай кой е?“ — ще му кажа; мой ред е да питам, но някой чука на вратата само минута след като Дейвид излезе. Отивам да видя какво още иска.

На прага стои жена, с ясен поглед и стегнато тяло: Бина. Поглеждам телефона си — точно дванайсет. Боже, как мина времето.

— Дейвид ми отвори външната врата — обяснява тя. — Той се разхубавява с всеки изминал ден. Няма ли да спре?

— Може би трябва да направиш нещо по въпроса — казвам ѝ аз.

— Може би трябва да спреш да дърдориш и да се приготвиш за упражненията. Иди си облечи истински дрехи.

Преобличам се и след като разстилам рогозката, започваме упражненията направо там, на пода в дневната. С Бина се срещнахме преди почти десет месеца — почти десет месеца откакто излязох от болницата с натъртен гръбнак и наранен гръклян — и през това време доста се сблизихме. Дори станахме приятелки, както каза д-р Филдинг.

— Днес е много топло. — Тя натиска с тежестта на тялото си гърба ми; лактите ми се подгъват. — Трябва да отвориш прозореца.

— Няма да стане — изръмжавам аз.

— Изпускаш хубавото време.

— Изпускам много други неща.

Един час по-късно, с тениска, залепнала за тялото ми, тя ме подръпва за крака.

— Искаш ли да опиташ номера с чадъра? — пита ме тя.

Въртя глава. Косата ми се е залепила за врата.

— Не днес. И не е номер.

— Денят е хубав. Навън е топло и меко.

— Не — Аз съм... не.

— Махмурлия?

— Да, и това също.

Леко въздъхва.

— Опитва ли се с д-р Филдинг тази седмица?
— Да — лъжа я.
— Е, и как беше?
— Добре.
— Докъде успя да стигнеш?
— Тринайсет крачки.
Бина ме изучава.
— Добре. Не е лошо за жена на твоята възраст.
— Освен това остарявам.
— Защо, кога ти е рожденият ден?
— Другата седмица. На единайсети. Единайсети, единайсети.
— Ще трябва да ти направя намаление за възрастни. — Тя се навежда, прибира тежестите в куфара си. — Дай да хапнем.

Никога не съм си падала по готвенето — Ед беше майстор готвачът — а тези дни от „Свежо-Директно“ ми доставят всички продукти: замразени вечери, ястия за микровълновата, сладолед, вино. (Виното на едро.) Също по някое парче крехко месо и плодове заради предпочитанията на Бина. И заради моите, както твърди тя.

Нашите обеди не се включват в работното ѝ време — изглежда, на Бина ѝ е приятна моята компания. „Не трябва ли да ти плащам за това време“ — попитах я веднъж. „Нали ми готвиш“ — отвърна тя. Изгребах прегоряло парче пилешко и ѝ го сложих в чинията. „Ако на това му казваш готвене.“

Днес имаме пъпеш с мед и по няколко лентички бекон.

— Сигурна ли си, че не е пушен? — пита Бина.

— Сигурна съм.

— Благодаря ви, госпожо. — Тя напъхва плода в уста, избърсва меда от устните. — Прочетох една статия как пчелите се отдалечават по десет километра от кошера, за да търсят цвят.

— Къде го прочете това?

— В „Икономист“.

— О-о, в „Икономист“.

— Не е ли невероятно?

— Депресиращо е. Аз не мога да изляза дори от къщата.

— Статията не беше за теб.

— Не ми звучи така.
— Те също така танцуват.
Тя разчупва парче препечен бекон на две.
— Откъде знаеш?
— Имаше изложба, посветена на пчелите край река Пит в Оксфорд, когато учех там. В природонаучния им музей.
— О-о, Оксфорд.
— Специално си спомням за „клатушкането“, защото се опитвахме да го имитираме. Голямо бутане и блъскане падна. Малко като твоите упражнения.
— Пияни ли бяхте?
— Не бяхме трезви.
— Откакто прочетох тази статия, постоянно сънувам пчели — казва тя. — Какво мислиш, че значи това?
— Не съм фройдистка. Не интерпретирам сънища.
— Но ако беше?
— Ако бях, щях да ти кажа, че пчелите представляват дълбоката ти потребност да спреш да ме питаш за смисъла на сънища си.
Тя дъвче.
— Ще те накарам да се мъчиш следващия път.
Храним се мълчаливо.
— Взе ли си хапчетата днес?
— Да. — Не съм. Ще ги взема, като си тръгне.
След миг вода гъргори по тръбите. Бина поглежда към стълбите.
— Това тоалетната ли беше?
— Да.
— Кой е тук?
Въртя глава, преглъщам.
— Дейвид има гостенка долу, както чуваш.
— Някоя мръсница.
— И той не е ангел.
— Знаеш ли я коя е?
— Никога не знам. Ти май ревнуваш?
— Ни най-малко.
— Май нямаш нищо против едно „клатушкане“ с Дейвид?
Тя изстрелва парче бекон срещу мен.

— В сряда ми се застъпват часовете. Също като миналата седмица.

— Сестра ти ли?

— Да. Връща се за още. Удобно ли ти е в четвъртък?

— Няма как да не съм тук.

— Ура-а-а. — Тя дъвче, отпива от чашата с вода. — Изглеждаш ми уморена, Анна. Почиваш ли достатъчно?

Кимам с глава, после я въртя.

— Не. Аз... искам да кажа, да, но много мисли ме мъчат напоследък. Трудно ми е, нали разбираш. Всичко... това.

— Мога да си представя.

Поемам си въздух. Не искам да се пренавивам.

И още нещо:

— И много ми липсват Ливи и Ед.

Бина оставя вилицата.

— Разбира се, че ти липсват. — И усмивката ѝ е толкова топла, че мога да заплача.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

БабаЛизи: Здравей, докторке!

Съобщението се появява с чуруликане на екрана. Отмествам чашата настрана, прекъсвам шахматната игра. Откакто Бина си тръгна, вода с 3–0. Имам изключителен ден.

докторътетук: Здравей, Лизи! Как се чувстваш?

БабаЛизи: Малко по-добре, благодаря много.

докторътетук: Радвам се да го чуя.

БабаЛизи: Дарих дрехите на Ричард на църквата.

докторътетук: Сигурна съм, че са ти благодарни.

БабаЛизи: Благодарни са, а и Ричард щеше да е доволен.

БабаЛизи: Също учениците от моя трети клас ми направиха голяма картичка с пожелание да се оправям по-бързо. Направо гигантска. Бяха я налепили цялата със златист прашец и цветни пухчета.

докторътетук: Много мило.

БабаЛизи: Честно казано, нямаше да им пиша повече от четворка за изпълнението, но важното е, че са се сетили.

Засмивам се. Написвам LOL, но после го изтривам.

докторътетук: И аз работех с деца.

БабаЛизи: Наистина ли?

докторътетук: Детска психология.

БабаЛизи: Понякога имах чувството, че и аз правя същото.

Смея се отново.

БабаЛизи: О-о-о! Почти забравих!

БабаЛизи: Тази сутрин успях да се разходя малко навън! Един от старите ми ученици намина да ме види и ме изведе от вкъщи.

БабаЛизи: Беше само една минута, но си струваше усилието.

докторътетук: Това е страхотна крачка. Оттук нататък ще става все по-лесно.

Може и да не е истина, но заради Лизи се надявам да е така.

докторътетук: Колко е хубаво, че учениците ти толкова те обичат.

БабаЛизи: Беше Сам. Нямаше никакъв артистичен талант, но беше много добро дете, а сега е много приятен мъж.

БабаЛизи: Само дете си забравих ключа.

докторътетук: Това е разбираемо!

БабаЛизи: Не можах да си вляза вкъщи за момент.

докторътетук: Надявам се, че не си се уплашила много.

БабаЛизи: Малко се стреснах, но добре, че държа втори ключове в една саксия. Теменужките ми са напълно разцъфнали.

докторътетук: Тук в Ню Йорк нямаме това удоволствие!

БабаЛизи: Трябва да приготвям обяда. Една приятелка ми идва на гости.

докторътетук: Върви. Радвам се, че ще имаш компания.

БабаЛизи: Благодаря ти.

БабаЛизи:)

Тя излиза от чата и аз се чувствам прекрасно. „Мога да извърша някое добро дело, преди да умра“ — послание на Юда, Част VI, Глава 1.

Часът е 5 и всичко е наред. Завършвам мача (4-0!), допивам последното вино и слизам по стълбите при телевизора. Двоен Хичкок тази вечер, мисля си и отварям шкафа с дивидитата; може би „Въжето“ (недооценен) и „Непознати във влака“ (кръстче). И в двата филма главният актьор е гей — чудя се дали затова съм решила да ги комбинирам. Психотерапевтът в мен е жив. „Кръстче“ — казвам си. Напоследък много си говоря сама. Отбелязвам си го за д-р Филдинг.

Или може би „Шемет“.

Или „Дамата изчезва“...

Чувам писък, пронизителен и ужасяващ.

Втурвам се към кухненския прозорец. Сърцето ми блъска лудо.

Откъде дойде това?

Навън се стеле златиста вечерна светлина, вятърът шумоли в дърветата. От улицата ли дойде, или...

И тогава отново, изтръгнат от дълбините, цепещ въздуха, мощен и неистов: същият писък. Идва от № 207. Прозорците на салона са

зейнали, пердетата се люшкат от бриза. *Днес е много топло* — беше казала Бина. — *Трябва да отвориш прозореца.*

Взирам се в къщата, погледът ми скача от салона към кухнята, вдига се към стаята на Итън и пак се връща в кухнята.

Да не би да я е нападнал? *Много контролиращ.*

Нямам им номера. Измъквам айфона от джоба си, изпускам го на пода. „Мамка му“ — избирам справки.

„Какъв е адресът?“ — нацупено. Отговарям. След секунда автоматичен глас започва да диктува десетте цифри, предлага да ги повтори на испански. Затварям. Избирам номера.

Сигналът бръмчи в ухото ми.

Още веднъж.

Трети път.

Чет...

— Ало?

Итън е. Неуверен, потиснат. Бързо оглеждам къщата отвън, но не мога да го видя.

— Анна се обажда, от съседната къща.

Подсмърча.

— Здравсти.

— Какво става там? Чух писък.

— О, не — не. — Изкашля се. — Всичко е наред.

— Чух някой да вика. Майка ти ли беше?

— Всичко е наред — повтаря Итън, — той просто малко си изпусна нервите.

— Имаш ли нужда от помощ?

Пауза.

— Не.

Двойно щракване в ухото ми. Той затвори.

Къщата ме гледа безизразно.

Дейвид... Дейвид е там днес. Или може би вече се е върнал? Чукам на вратата за сутерена, викам го по име. За миг се притеснявам, че някоя непозната дама ще отвори вратата, ще ми обясни сънено, че Дейвид скоро ще се върне и че ако не възразявам, предпочита пак да си легне, благодаря за вниманието.

Няма никой.

Дали го е чул? Дали го е видял? Избирам номера му.

Четири сигнала, дълги и равни, след това обичайното съобщение на гласовата поща: „Извинявайте. Лицето, което търсите...“ Глас на жена — винаги е жена. Може би ние звучим по-почтително.

Прекъзвам обаждането. Гладя телефона като че ли е магическа пръчица и вълшебен духче ще изскочи оттам, за да ме озари с мъдростта си и да изпълни желанията ми.

Изпищя Джейн. Два пъти. Синът ѝ отрече да има нещо нередно. Не мога да извикам полицията; щом не ще да признае пред мен, сигурно няма да иска да говори пред мъже с униформи.

Ноктите ми се забиват в дланта.

Не. Трябва да му се обадя отново, още по-добре ще е да говоря с нея. Натискам знака за „обаждания“ и после номера на Ръселови. Звънва само веднъж, преди да вдигнат.

— Моля — казва Алистър с приятния си тенор.

Поемам си дъх. Поглеждам през стъклото: той е там, в кухнята, слушалката е залепнала за ухото му. Държи чук в другата ръка. Не ме вижда.

— Здравейте — казвам аз, но съжалявам, че го казах. — Чух силен вик току-що, затова исках да проверя...

Обръщайки се с гръб към мен, той оставя чука на плота... чукут, това ли я е уплашило... и обхваща тила си с длан, сякаш се успокоява.

— Моля, какво точно сте чули? — пита той.

Не очаквах такава реакция.

— Вик? — казвам аз. Не, дръж се по-твърдо. — Чух силен вик. Преди минута.

— Вик? — Все едно че е чужда дума.

— Да, вик.

— Откъде?

— От вашата къща. — Обърни се. Искам да ти видя лицето.

— Това е... Тук никой не е викал, мога да ви уверя в това. — Чувам го как се подсмива, виждам го как се обляга на стената.

— Но аз го чух. — И синът ти го потвърди, си помислям, макар че няма да му го кажа. Може да се ядоса, може да се вбеси.

— Мисля, че вероятно сте чули нещо друго. Или е било от друго място.

— Не. Чух много ясно, че идва от вашата къща.

— Вкъщи сме само аз и синът ми. Аз не съм викал и съм сигурен, че и той също не е викал.

— Но аз го чух...

— Госпожо Фокс, съжалявам, но трябва да затворя. Имам още едно обаждане. Тук всичко е наред. Няма никакви викове, уверявам ви!

— Вие...

— Приятен ден. Наслаждавайте се на хубавото време.

Гледам го как затваря, чувам същото двойно щракване. Той вдига чука от плота и излиза през вратата в далечния край на стаята.

Зяпам телефона с изумление, като че ли може да ми обясни какво се случи.

Точно в този момент поглеждам отново към Ръселови и я виждам на входните стъпала. Тя се спира за миг като язовец, усетил наблизил хищник, преди да се спусне по стъпалата. Обръща глава наляво, после надясно и после пак наляво. Най-накрая тръгва по улицата в западна посока, към авенюто, короната на главата ѝ сияе като ореол под залязващото слънце.

ДВАЙСЕТ И ПЕТ

Той се подава на вратата, тениската му е потъмняла от пот, косата е сплескана. В едно му ухо е напъхана слушалка.

— Каква има?

— Не чу ли писъка у Ръселови? — повтарям. Чух, че току-що се върна, само трийсет минути след като Джейн се появи на стъпалата. През това време никонът ми беше насочен право към прозорците на Ръселови, като хрътка, подгонила лисица от дупката.

— Не съм, излязох оттам преди половин час — казва Дейвид. — Отидох до кафенето да си взема сандвич. — Той повдига края на фланелката към лицето си, избърсва потта. Стомахът му е целият на плочки.

— Чула си писък?

— Два писъка. Силно и ясно. Към шест часа:

Той поглежда часовника си.

— Може и да съм бил още там, но не чух нищо — казва той, посочвайки слушалките; другата слушалка се полюшва край бедрото му. — Освен Спрингстийн.

На практика това е първото лично нещо, което някога е споделял с мен, но моментът не е подходящ. Аз продължавам да обяснявам.

— Ръсел не ми каза, че си там. Каза ми, че е сам със сина си.

— Бил съм си тръгнал значи.

— Звънях ти. — Звуча умоляващо.

Той се мръщи, вади телефона от джоба си, гледа го, намръщва се още повече, като че ли телефонът го е подвел.

— О-о. Имаш ли нужда от нещо?

— Значи не си чул никой да вика?

— Не, не съм чул никой да вика.

Обръщам се.

— Имаш ли нужда от нещо — пита ме той повторно, но аз вече съм се запътила към прозореца с камера в ръката.

Виждам го как тръгва да излиза. Вратата се отваря и когато се затваря, той се появява. Изтичва надолу по стъпалата, обръща се наляво, крачи по тротоара. Право към моята къща.

Когато след минута звънва звънецът, аз вече го чакам край домофона. Натискам бутона, чувам го да влиза във вестибюла, чувам как външната врата се затваря с щракване зад гърба му. Отварям врата, а той вече е там, в тъмнината, очите му са зачервени и подпухнали, виждат се кръвоносните съдове в тях.

— Съжалявам — казва Итън, пристъпвайки на прага.

— Няма защо. Влизай.

Той се придвижва като хвърчило, първо се полюшва към дивана, после към кухнята.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — питам го аз.

— Не, не мога да остана. — Върти глава, сълзи се стичат по лицето му. Това момче идва два пъти и двата пъти плаче в моята къща.

Аз, разбира се, съм свикнала с деца в стрес: плачещи, викащи, блъскащи кукли, мятаци книги. Обикновено Оливия беше единствената, която можех да прегърна. Сега разтварям ръце за Итън, простирам ги широко като крила и той прекрачва несръчно сякаш ще се блъсне в мен.

За един миг и после за още малко отново държа дъщеря си — държа я в първия учебен ден, държа я в басейна на почивката в Барбадос, притискам я под тихо падащите снежинки. Сърцето ѝ бие до моето, ударите им се редуват, като двойка барабани, кръвта се блъска във вените ни.

Той изсумтява нещо неясно върху рамото ми.

— Какво има?

— Казвам, че наистина съжалявам — повтаря той, отдръпвайки се от мен, и прекарва ръкав под носа си. — Наистина съжалявам.

— Няма нищо. Спири да го повтаряш. Няма нищо. — Отмествам един кичур от окоото си, правя същото и на неговото чело. — Какво става?

— Баща ми... — Той се спира, поглежда през прозореца към къщата. Тя блести като череп в тъмнината. — Баща ми крещеше и аз трябваше да изляза оттам.

— Къде е майка ти?

Той подсмърча, отново си бърше носа.

— Не знам. — Вдишва няколко пъти дълбоко и ме поглежда в очите. — Съжалявам. Не знам къде е. Но е добре.

— Сигурен ли си?

Той киха, поглежда надолу. Пънч се е напъхал между краката му и се търка в глезените му. Итън киха отново.

— Извинявай. — Пак подсмърча. — Котката. — Той се оглежда наоколо, като че ли е изненадан, че се намира в моята кухня. — Трябва да се връщам вкъщи. Баща ми ще се ядоса.

— Изглежда вече е ядосан. — Издърпвам стол изпод масата, подавам му го.

Той обмисля дали да седне, след това хвърля поглед към прозореца.

— Трябва да си вървя. Не трябваше да идвам. Аз просто...

— Искал си да излезеш от вкъщи — довършвам изречението му. — Разбирам. Но не е ли опасно да се върнеш?

За моя изненада той се засмива, кратко и рязко.

— На думи е силен. И толкова. Не се страхувам от него.

— Но майка ти се страхува.

Той не казва нищо.

Доколкото виждам, Итън не показва нито един от признаците на тормозено дете: няма следи по лицето и ръцете, поведението му е будно и общително (макар че *плака* на два пъти, да не забравяме това), хигиената му е задоволителна. Но това са само впечатления от пръв поглед. В крайна сметка той е тук, наред с кухнята ми, и хвърля нервни погледи към дома си през градината.

Бутам стола обратно под масата.

— Искам да ти дам мобилния си — казвам му аз.

Той кима, струва ми се с неохота, но това ми стига.

— Може ли да ми го запишеш? — моли ме той.

— Нямах ли мобилен?

Той върти глава.

— Той... баща ми, не ми дава. — Подсмърча. — Имейл също нямам.

Не се изненадвам. Взимам една стара рецепта от плота и надрасквам номера. След четвъртата цифра виждам, че пиша стария си

номер в работата, спешната линия, запазена за пациентите ми. „1-800-АННА-СЕГА“ — обичаше да се шегува Ед.

— Извинявай, грешен номер. — Зачертавам го и под него пиша правилния номер. Когато отново вдигам поглед, той стои до вратата на кухнята и гледа през прозореца към тяхната къща.

— Не трябва да се връщаш там — казвам му аз.

Той се обръща. Колебае си. Върти глава.

— Трябва да си ида вкъщи.

Кимам, подавам му листа. Той го прибира в джоба си.

— Можеш да ми се обадиш по всяко време — казвам аз. — Дай номера и на майка ти, моля те.

— Окей. — Той тръгва към вратата, разпъва рамене, изправя се. Подготвя се за битка, мисля си аз.

— Итън?

Той се обръща, ръката му е върху дръжката.

— Наистина мисля така. По всяко време.

Той кима. После отваря вратата и излиза.

Връщам се на прозореца, гледам го как заобикаля градината, изкачва стъпалата, пъха ключа в ключалката. Спира се, поема си дъх. После изчезва вътре.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ

Два часа по-късно изливам последните капки вино в гърлото си, оставям бутилката на масичката. Надигам се бавно и присядам на другия хълбок като стрелка на часовник.

Не. Завлечи се в спалнята. По-добре в банята.

Под бликащия душ последните няколко дни нахлуват в мозъка ми, запълват пролуките, настаняват се в празнините: Итън, плачещ на дивана; д-р Филдинг с неговите високодиоптърни очила; онази шеметна вечер, когато Джейн ме посети. Гласът на Ед в ухото ми. Дейвид с макетния нож. Алистър — добър човек, добър баща. Онези писъци.

Изстисквам малко шампоан в шепата си, размазвам го разсеяно върху косата. Водата се стича по краката ми.

И хапчетата — боже мой, хапчетата. „Това са силни психотропни, Анна — съветваше ме д-р Филдинг в самото начало, когато се бях вдървила от болкоуспокояващи. — Използвай ги отговорно.“

Подпирам се с длан на стената, пъхам глава под чучура, косата облива лицето ми като в тъмна пещера. Нещо става с мен, през мен, нещо опасно и ново. Пуснало е корен, отровно дърво; расте, простира се, клоните му се увиват около вътрешностите ми, около дробовете, сърцето. „Хапчетата“ — казвам си аз, гласът ми е мек и нисък сред шуртенето, говоря като под вода.

Ръката ми чертае йероглифи по стъклото. Избърсвам очи и ги прочитам. Отново и отново, върху вратата съм изписала името на Джейн Ръсел.

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ

Четвъртък

4 ноември

Той лежи по гръб. Прекарвам пръст по тъмния мъх, който се спуска от гърдите до пъпа му и разделя торса му на две като оградка. „Харесвам тялото ти“ — му казвам аз.

Той въздиша и се усмихва. „А не бива“ — казва той и докато ръката ми почива върху падината в основата на шията му, изброява всичките си дефекти: сухата кожа, която превръща извивката на гърба му в прашна тераса; единствената бенка между лопатките, която прилича на ескимос, изоставен в ледено поле; изкорубения нокът на палеца; кокалестите китки; малкия светъл белег като тире между ноздрите му.

Попипвам белега. Малкият ми пръст потъва в носа му; той подсмърча.

— Откъде го имаш този белег? — го питам.

Той навива един кичур от косата ми на пръст.

— От братовчед ми.

— Не знаех, че имаш братовчед.

— Имам двама. Това ми го направи Робин. Опря бръснач до носа ми и каза, че ще го среже, за да имам само една ноздра. И като врътнах глава да кажа „не“, бръсначът ме поряза.

— Боже мой.

Той въздиша.

— Знам. Ако бях кимнал за „да“, сега щях да съм окей.

Усмихвам се.

— На колко си бил тогава?

— О, това стана миналата седмица.

Сега вече се смее с глас, и той също.

Докато изплувам, сънят се отцежда от мен като вода. Всъщност — споменът. Опитвам се да го задържа в шепите си, но той вече си е отишъл.

Притискам челото си с ръка, надявайки се да изглежда махмурлука. Отмятам чаршафа, изхлузвам нощницата на път към тоалетната, поглеждам часовника на стената, стрелките сочат 10:10, два щръкнали мустака под стъклото. Спала съм дванайсет часа.

Вчерашният ден е избледнял като цвете, пожълтяло и повехнало. Домашна свада, не особено приятна, но не и необичайна — това е всичко, което чух. По-скоро — подслушах; не е моя работа. Може би Ед е прав, мисля си, докато потропвам надолу към кабинета.

Разбира се, че е прав. *Твърде много дразнителни*: да, така е. Прекалено много. Спя твърде много, пия твърде много, мисля твърде много; твърде много, твърде много. De trop^[1]. Забърках ли се чак толкова с Милърви, когато се нанесоха през август? Те не дойдоха да се представят, разбира се, но аз пак изучавах навиците им, следях движенията им, набелязвах ги като акула, тръгнала на лов. Значи, причината не е, че Ръселови са особено интересни. Те просто са доста по-наблизо.

Тревожа се за Джейн, естествено. И особено за Итън. *Той просто си изпусна нервите* — трябва да е било доста свирепо изпускане. Но не мога да се обърна към службата за защита на детето; нямам какво да им кажа. В момента повече ще навреди, отколкото да помогне. Това го разбирам.

Телефонът ми звъни.

Случва се толкова рядко, че се сепвам. Поглеждам навън сякаш съм чула чуруликане на птичка. Телефонът не е в джоба на халата ми; чувам го да звъни някъде горе. Докато стигна до спалнята и го измъкна изпод чаршафите, той спира да звъни.

На екрана е изписано *Джулиан Филдинг*. Връщам обаждането.

— Ало?

— Здравейте, д-р Филдинг. Току-що пропуснах обаждането ви.

— Анна. Здравейте.

— Привет. Здравейте. — Твърде много поздравления. Главата ми бучи.

— Обаждам ви се... една секунда... — Гласът му изчезва, появява се отново, право в ухото ми. — В един асансьор съм. Искан да се уверя, че сте изпълнили рецептата ми.

Каква рецепта... а-а, да; лекарството, което Джейн взе вместо мен от човека на вратата.

— Всъщност взех го.
— Добре. Надявам се, че не се засягате, задето проверявам.
Всъщност засягам се.
— Ни най-малко.
— Би трябвало да усетите действието му доста скоро.
Рогозката по стълбите ми драска стъпалата.
— Бърз резултат.
— Е, по-скоро бих го нарекъл ефект, отколкото резултат.
Наистина не е от тия, дето пикаят в душа.
— Ще ви държа в течение — уверявам го аз, слизайки обратно към кабинета.
— Малко се разтревожих след последната ни среща.
Мълча.
— Аз... — Не. Не знам какво да кажа.
— Надявам се, че тази добавка към лечението ще помогне.
Продължавам да не казвам нищо.
— Анна?
— Да. И аз се надявам.
Гласът му пак се изгубва.
— Моля?
След секунда гласът му отново звучи с пълна сила.
— Тези хапчета — казва той — не бива да се взимат с алкохол.

[1] De trop — твърде много (фр.). — Бел.прев. ↑

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ

В кухнята съм, прекарвам хапчетата с мерло. Разбирам тревогата на д-р Филдинг, добре го разбирам; давам си сметка; че алкохолът е депресант и като такъв не е подходящ за депресивна като мен. Ясно ми е. Писала съм на тази тема — „Юношеската депресия и злоупотребата с алкохол“ — *Журнал по детска психология* (том 37, брой 4), Уесли Брил, съавтор. Мога да цитирам нашите заключения, ако трябва. Както Бърнард Шоу беше казал, аз често цитирам себе си; прави разговора по-пикантен. Шоу също беше казал, че алкохолът е амнезията; благодарение на която понасяме преминаването на живота. Добрият стар Шоу.

Така че спокойно, Джулиан. Не са антибиотици. Освен това смесвам лекарствата почти от една година и виж ме къде съм.

Лаптопът ми седи на кухненската маса, огрян от слънчев лъч. Отварям го, влизам в Агората, давам основни напътствия на двама новоприсъединили се, включвам се в поредния дебат за лекарствата („Никое от тях да не се приема с алкохол“ — проповядвам.) Веднъж, само веднъж, поглеждам към къщата на Ръселови. Итън е там, чатка по клавишите на бюрото си, играе компютърна игра вероятно или си пише домашното; не сърфира из нета във всеки случай, а в салона е седнал Алистър с таблет, подпрян в скута му. Семейна картина от дваайсет и първи век. Джейн не е там, но няма значение. Не е моя работа. Твърде много дразнителни.

„Сбогом, семейство Ръсел“ — казвам аз и насочвам вниманието си към телевизора. „Светлина от газена лампа“, Ингрид Бергман, по-секси от всякога, постепенно си изгубва ума.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТ

По някое време следобед, когато се връщам на лаптопа, виждам, че БабаЛизи влиза в Агората, малкият символ до името ѝ се трансформира в смеещ се емотикон, като че ли участието в този форум е радост и удоволствие. Решавам да я изпреваря.

докторътетук: Привет, Лизи!

БабаЛизи: Привет, д-р Анна!

докторътетук: Как е времето в Монтана?

БабаЛизи: Навън вали. Което е окей за момиче като мен, което си стои вкъщи!

БабаЛизи: Как е в Ню Йорк Сити?

БабаЛизи: Сигурно звучи като селянка, като го изговарям цялото? Трябва ли да казвам просто Ен Уай Си??

докторътетук: И така става. Тук е слънчево. Ти как си?

БабаЛизи: Днес е по-зле от вчера, честно казано. Поне засега.

Отпивам от чашата, завъртам виното в устата си.

докторътетук: Случва се. Напредъкът невинаги е плавен.

БабаЛизи: Вече го разбрах! Съседите ми носят продуктите вкъщи.

докторътетук: Прекрасно е, че има такива услужливи хора около теб.

Две печатни грешки. Повече от две чаши вино. Доста прилично средно аритметично, помислям си. „Доста прилично“ — казвам си на глас, отпивайки отново от чашата.

БабаЛизи: НО: Голямата новина е, че... синовете ми ще пристигнат в събота. Много искам да мога да изляза с тях навън. Наистина много искам!

докторътетук: Недей да се обвиняваш, ако не е било писано да стане този път.

Пауза.

БабаЛизи: Знам, че тази дума не е хубава, но не мога да не се чувствам като „изрод“.

Лоша дума, наистина, пронизва ме като с игла в сърцето. Пресушавам чашата, запретвам ръкавите на халата, пръстите ми започват да чаткат по клавиатурата.

докторътетук: Ти НЕ си изрод. Ти си жертва на обстоятелствата. Това, през което минаваш, е по-лошо от ада. Аз съм затворена у дома от десет месеца и знам по-добре от всеки колко е трудно. МОЛЯ ТЕ, никога не казвай, че си изрод или идиот, или нещо подобно, ти си силна и издръжлива личност, която е достатъчно смела да потърси помощ. Синовете ти трябва да се гордеят с тебе и ти трябва да се гордееш със себе си.

Fin^[1]. Не е поезия. Дори правописът ми не струва — пръстите ми се пързаят по клавишите — но всяка дума е истина. Абсолютна истина.

БабаЛизи: Толкова хубаво го каза.

БабаЛизи: Благодаря ти.

БабаЛизи: Не се учудвам, че се психолог. Знаеш точно какво да кажеш и как да го кажеш.

Чувствам как устните ми се разтягат в усмивка.

БабаЛизи: Ти имаш ли си семейство?

Усмивката ми замръзва.

Преди да отговоря, си наливам още вино. До самия ръб на чашата; навеждам глава и го изсърбвам. Една капка се плъзга по брадата ми, пада на халата. Втривам я в хавлиената тъкан. Добре че Ед го няма да ме види. Добре че никой няма да ме види.

докторътетук: Имам, но не живеем заедно.

БабаЛизи: Защо не сте заедно?

Защо наистина? Защо не живеете заедно, Анна? Вдигам чашата до устните си, оставям я отново. Картината се разгръща пред очите ми като японско ветрило: просторните заснежени равнини, хотелът бонбониера, античната машина за лед.

И за моя изненада започвам да ѝ разказвам.

[1] Fin — край (фр.). — Бел.прев. ↑

ТРИЙСЕТ

Десет дена преди това бяхме взели решение да се разделим. Така започна всичко, *имало едно време*, както се казва. Или по-скоро — ако си говорим напълно честно, ако бъдем абсолютно точни — Ед беше решил, а аз се бях съгласила по принцип. Признавам си, не вярвах, че ще се случи, дори когато той извика брокера. Мене трудно ще ме заблудиш.

Колкото до въпроса *защо не сме заедно*, разсъждавам аз, не й е нужно на Лизи да се занимава с това. Лизи няма нужда да се занимава с това, както би ме поправил Уесли, който педантично държеше на ясният словоред. Предполагам, все още държи. Но не: въпросът *защо не е важен*, не и в момента. Виж, *за къде и кога* мога да разкажа.

Беше Вермонт и миналия декември, респективно, когато натоварихме Оливия в аудито и изгърмяхме по 9А, през моста над Хъдсън и излязохме от Манхатън. Два часа по-късно, на път за северната част Ню Йорк, слязохме от магистралата и както Ед обичаше да казва, се пуснахме по малките пътища; „където е пълно със закусвални и ще ни направят палачинки“, обеща той на Оливия.

— Мама не обича палачинки — каза му тя.

— Тя може да разгледа местните занаятчийски магазинчета.

— Мама не обича занаяти — казах аз.

Както се оказа, задните пътища в района бяха доста изоставени и нямаше нито места за палачинки, нито занаятчийски магазинчета. Намерихме една-единствена „Бърза закуска“, където Оливия нарисна гофретата си в кленов сироп (местно производство, твърдеше менюто), а аз и Ед се стрелкахме с погледи през масата. Навън започваше да пада лек снежец, крехки снежинки се разбиваха като камикадзета в прозорците. Оливия ги посочи с вилицата си и изквича от радост.

Кръстосахме вилици. „При Синята река“ ще има много повече сняг“ — казах й аз. Това беше крайната ни дестинация — скиорски курорт в Централен Вермонт, където беше ходила една приятелка на Оливия. Съученичка, не приятелка.

Обратно в колата, обратно на пътя. Като цяло не говорихме много по време на пътуването. Още не бяхме казали нищо на Оливия; няма смисъл да ѝ разваляме ваканцията, бях предложила аз, а Ед кимна. Ще го направим заради нея.

Така че мълчаливо минавахме покрай широки полета и малки рекички, лакирани от леда, през забравени селца и през една слаба вихрушка близо до границата с Вермонт. В един момент Оливия запя „Отвъд долината и през гората“ и аз се включих, опитвайки се, без особен успех, да пея втори глас.

— Татко, защо не попееш? — умоляваше го Оливия. Винаги правеше така: молеше се, вместо да изисква. Не е обичайно за дете. Не е обичайно за когото и да било, мисля си понякога.

Ед си прочисти гърлото и запя.

Чак когато стигнахме Зелените планини, щръкнали като рамене от земята, Ед поомекна. Оливия беше стаила дъх.

— Никога не съм *виждала* такива неща — прошепна тя, а аз се зачудих къде ли е чула тези думи и в този порядък.

— Харесват ли ти планините? — попитах я аз.

— Изглеждат като набръчкано одеяло.

— Наистина.

— Като леглото на гигант.

— Леглото на гигант? — повтори Ед.

— Да, все едно че някакъв гигант спи под одеялото. Затова цялото е на буци.

— Утре ще се пързаяш по някоя от тези планини — обеща ѝ Ед, докато взимаме един остър завой. — Ще се качим нагоре, нагоре, нагоре със ски лифта и после ще слезем надолу, надолу, надолу по планината.

— Нагоре, нагоре, нагоре — повтори тя. Думите изскачаха от устата ѝ.

— Точно така.

— Надолу, надолу, надолу.

— Точно така.

— Тази прилича на кон. Това са му ушите. — Тя посочи два източени върха в далечината. Оливия беше на възраст, когато всяко

нещо ѝ приличаше на кон.

Ед се усмихна.

— Ако имаше кон, как щеше да го кръстиш, Лив?

— Няма да купуваме кон — намесих се аз.

— Ще го кръстя Виксен.

— Виксен значи лисица — каза ѝ Ед — женска лисица.

— Ще бъде бърз като лисица.

Замислихме се.

— Ти какво име би избрала, мам?

— Не искаш ли да ми казваш мамо?

— Окей.

— Окей?

— Окей, мамо.

— Бих нарекла коня Мир.

Погледнах към Ед. Никаква реакция.

— Защо? — попита Оливия.

— От една песен е, от телевизията.

— Коя песен?

— От едно старо предаване за говорещи коне.

— Говорещ кон? — Тя набръчка нос. — Това е глупаво.

— Съгласен съм.

— Татко, ти как би нарекъл коня?

Ед погледна в обратното огледало.

— И на мен ми харесва Виксен.

— О-о-о — извика Оливия.

Обърнах се.

Покрай пътя под нас беше зейнало огромно празно пространство, широка пропаст, изкормена от пръстта, огромна яма, пълна с нищо; на дъното на пропастта се виждаха върховете на елите, мъгла на парцали плуваше напред въздуха. Бяхме толкова близо до ръба на пътя, че имах чувството, че летим. Можехме да надникнем в кладенеца на света.

— Колко е дълбоко там? — попита тя.

— Доста — отвърнах аз и се обърнах към Ед. — Може ли малко да намалим?

— Да намалим?

— Да намалиш, има ли значение. Просто да караш по-бавно?

Той отпусна леко газта.

— Може ли *още* да намалиш?

— Всичко е наред — каза той.

— Много е страшно — каза Оливия, гласът ѝ притреперващ по краищата на думите, ръцете готови да скрият очите. Ед отпусна още малко педала.

— Не гледай надолу, сладурче — казах ѝ аз, извъртайки се на седалката. — Гледай към мама.

Тя се вторачи в мен с широко отворени очи. Взех ръката ѝ, събрах пръстите ѝ в моята.

— Всичко е наред — ѝ казах — само гледай към мама.

Бяхме уредили да спим в селището Два бора, на около половин час от курорта: „Най-добрата историческа странноприемница в Централен Вермонт“, рекламираше се хотелът на уеб страницата си, украсена с изкусен колаж от запалени камини и прозорчета, отрупани със сняг.

Паркирахме в тесния двор. Ледените висулки стърчаха като зъби от стрехата над входната врата. Вътре — характерният за Ню Ингленд битов стил: високи, заострени тавани, поовехтяла, но солидна мебел, огън в една от камините както на онези снимки. Момичето на рецепцията, пълничка блондинка, на чиято значка пишеше „Мари“, ни покани да се регистрираме, докато тя подреждаше цветята на бюрото си. Чудех се дали ще се обърне към нас с народното „хора“.

— Вие, хора, сигурно сте дошли да карате ски?

— Да, ще караме — казах ѝ — в „Синята река“.

— Добре че стигнахте дотук. — Мери отправи усмивка към Оливия. — Идва буря.

— От североизток ли? — каза Ед, опитвайки се да звучи като местен.

Мери насочи лазерната си усмивка към него.

— Североизточните са по-скоро крайбрежни бури, сър.

Той почти се сепна.

— О, така ли?

— Това е просто снежна буря. Но ще бъде голяма работа. Вие, хора, да си затворите добре прозорците тази нощ.

Исках да я попитам защо мисли, че ще държим прозорците отворени точно преди Коледа, но Мери пусна ключовете в ръката ми и ни пожела приятна вечер.

Изгъркаляхме си багажа през фоайето — сред многото услуги хотелът не предлагаше пиколо — и влязохме в нашия апартамент. Картина с фазани висеше над камината; на леглата имаше по няколко сгънати одеяла. Оливия влезе направо в тоалетната, оставяйки вратата отворена; страхуваше се от непознати тоалетни.

— Приятно е — промърморих аз.

— Лив — извика Ед — как е банята?

— Студена.

— Кое легло предпочиташ? — попита ме Ед. На почивка винаги спяхме в отделни легла, за да не се бутаме, когато Оливия неизбежно идваше през нощта. Някой път тя се преместваше от моето легло при Ед и после пак се връщаше обратно; той я наричаше Понг като в онази стара електронна игра, в която топчето се блъска между две черти.

— Легни до прозореца. — Седнах на другото легло, разкопчах си куфара. — Да сме сигурни, че е затворен.

Ед метна чантата си на матрака. Започнахме мълчаливо да разопаковаме багажа. Зад прозореца снежната завеса се полюшваше, сиво-бяла в падащия мрак.

След малко той нави единия си ръкав и се почеса по ръката!

— Знаеш ли... — каза той.

Обърнах се към него.

Оливия пусна водата и се втурна в стаята, подскачайки от крак на крак.

— Кога ще се качим на ските?

Трябваше да вечеряме сандвичите с фъстъчено масло и сладко и соковете в кутии, които бях приготвила, макар че бях напъхала и бутилка совиньон блан между пуловерите. Виното сигурно вече се беше стоплило, а Ед обичаше бялото „много сухо и много изстудено“, както винаги предупреждаваше келнерите. Обадох се долу, поисках лед. „Има машина за лед в коридора, точно до вашата стая — информира ме Мари. — Трябва силно да блъснете капака.“

Взех кофата за лед от минибара изпод телевизора, излязох в коридора и забелязах един стар модел „Лума Комфорт“, който тихо бръмчеше в нишата само на няколко крачки от вратата. Ударих здраво капака и той се отвори, леден въздух ме лъхна в лицето, както в рекламите за ментови дъвки.

Нямаше лопатка. Бръкнах вътре, ледът скова ръката ми, опитах се да метна кубчетата в кофата. Те полепваха по пръстите ми. Толкова за комфорта на „Лума Комфорт“.

Ед ме намери там, с ръка дълбоко в леда.

Той изведнъж се появи до мен, облегнат на стената. За миг се направих, че не го забелязвам; взирах се в кутията за лед, сякаш вътре имаше нещо много интересно, и продължавах да гребя. Искаше ми се да се махне, искаше ми се да ме прегърне.

— Много ли е интересно?

Обърнах се към него, не си направих труда да се преструвам на изненадана.

— Виж — каза той и аз завърших наум изречението му вместо него. *Нека пак да го обмислим*, може би. Или дори: *Аз реагирах твърде остро*.

Вместо това той се закашля — бореше се с тази простуда от няколко дни, още от вечерта на партито. Изчаках.

Тогава той заговори.

— Не искам да го правим това.

Стиснах няколко ледени кубчета в ръката си.

— Да правим какво? — Сърцето ми притихна. — Да правим какво? — попитах го отново.

— Това — отвърна той, почти съскайки, размахвайки с ръка из въздуха. — Цялата тази щастлива семейна идилия и после два дни след Коледа да се...

Сърцето ми заудря бавно; пръстите ми горяха.

— Какво искаш да направим? Да й кажем сега?

Той не каза нищо.

Измъкнах ръката си от машината, дръпнах капака. Не достатъчно силно очевидно. Той се заклеци по средата. Подпрях кофата на хълбока си и задърпах отново. Ед го сграбчи и го дръпна с всичка сила.

Кофата ми се изплъзна и се търкулна на килима, ледените кубчета се пръснаха на пода.

— По дяволите.

— Остави — каза той. — Нищо не ми се пие.

— На мен ми се пие. — Наведох се и започнах да събирам леда обратно в кофата. Той ме гледаше.

— Какво точно ще правиш с тях?

— Да ги оставя да се разтопят ли?

— Да.

Изправих се и оставих кофата върху машината.

— Сериозно ли искаш да правим това точно сега?

Той въздъхна.

— Не виждам защо да не...

— Защото вече сме тук. Ние вече сме... — Посочих към вратата на стаята.

Той кимна.

— Мислих за това.

— Много мислиш напоследък.

— Помислих — продължи той — че...

Той замълча и аз чух щракване на врата зад гърба ми. Обърнах глава и видях една жена на средна възраст да се приближава към нас по коридора. Тя се усмихна неловко, отклонила поглед; прекрачи през ледените кубчета на пода, отпрати се към лобито.

— Помислих, че ще искаш да започнеш да си оправяш живота колкото се може по-бързо. Нали това би казала на пациентите си.

— Недей, моля те, недей да ми казваш какво съм щяла или не съм щяла да кажа.

Той замълча.

— Освен това никога не бих говорила по този начин на едно дете.

— Но би говорила по този начин на родителите му.

— Не ми казвай как бих говорила.

Пак замълча.

— Колкото до нея, тя нищо не знае, така че няма нищо за оправяне.

Той въздъхна отново, изтри едно петно върху кофата.

— Анна, там е работата, че... — каза той и аз видях тежестта в очите му, широките канари на веждите му се бяха спуснали ниско над тях — ... аз просто не мога да понасям това повече.

Сведох поглед, вторачена в ледените парчета, които вече се топяха на пода.

Никой не проговори. Никой не помръдна. Не знаех какво да кажа.

Тогава чух гласа си, мек и нисък:

— Недей да ме виниш, когато тя се разстрои.

Пауза. И тогава чух неговия глас, още по-мек.

— Виня те. — Той пое въздух. Въздъхна. — Винаги съм си мислил, че си „доброто съседско момиче“ — каза той.

Напрегнах се цялата.

— Но в момента ми е трудно дори да те погледна.

Стиснах здраво очи, поех студения полъх от леда. И се сетих не за деня на нашата сватба, не за деня, когато Оливия се роди, а за онази сутрин, когато събирахме червени боровинки в Ню Джърси — Оливия пицеше и се смееше с гумените си ботушки, цялата омазана със слънцезащитен крем; мързеливото небе над нас, окъпано от топлото септемврийско слънце, огромното море от розово-червен плод навсякъде наоколо. Ед с пълни ръце и светнали очи; аз стискам лепкавата ръчичка на дъщеря ни. Спомних си как газехме из блатната вода и усетих как тя се заиздига по хълбоците ми, забърза се по вените ми, заля сърцето ми, изплува през очите ми.

Вдигнах поглед, взрях се в очите на Ед, тези тъмнокафяви очи. „Напълно обикновени очи“ — уверяваше ме той на втората ни среща, но за мен те бяха прекрасни. И сега са прекрасни.

Той също ме погледна. Машината за лед бръмчеше между нас.

После отидохме да кажем на Оливия.

ТРИЙСЕТ И ЕДНО

докторътетук: После отидохме да кажем на Оливия.

Замълчавам. Ще иска ли да научи повече? Ще понеса ли да ѝ кажа повече? Сърцето вече ме боли, блъска се в гърдите ми.

Минава минута, а още няма отговор. Чудя се дали всичко това не е твърде близо до болката на Лизи; седя и говоря за раздялата с моя съпруг, когато тя е загубила своя безвъзвратно. Чудя се дали...

БабаЛизи излезе от чата.

Зяпам в екрана.

Сега ще трябва да си спомня остатъка от историята сама.

ТРИЙСЕТ И ДВЕ

„Не ти ли е самотно тук горе съвсем сама?“

Изплувам от съня си и един глас ме пита, мъжки глас, монотонен. Разлепвам клепащи.

„Родена съм самотна, предполагам.“ Сега гласът е женски. Сочен контралт.

Пред очите ми трепкат светлини и сенки. Това е „Мрачният преход“, Богарт и Бакол разменят чувствени погледи над масичката за кафе.

„Затова ли посещаваш делата за убийства?“

Върху моята кафена масичка виждам остатъците от вечерята: две празни бутилки от мерло и четири тубички с хапчета.

„Не. Отидох, защото твоят случай е като случая на баща ми.“

Натискам дистанционното до мен. Натискам го отново.

„Знам, че той не е убил мащехата ми...“ Екранът потъмнява, заедно с него и стаята.

Колко съм изпила? Ето: две бутилки вино. И още една с обяда. Това е... много вино. Признавам го.

А лекарствата — взех ли правилната доза тази сутрин? Взех ли правилните *хапчета*? Напоследък съм много немарлива, знам. Не се учудвам, че д-р Филдинг смята, че се влошавам. „Никак не слушаш“ — нахоквам се сама.

Надничам в тубичките. Едната е почти празна; две таблетки са се свили на дъното, две бели петънца от двете страни на тубичката.

Боже, много съм пиана.

Поглеждам нагоре, поглеждам към прозореца. Навън е тъмно, дълбока нощ. Оглеждам се за телефона, не мога да го намеря. Стенният часовник проблясва в ъгъла и тиктака като че ли се опитва да привлече вниманието ми. Девет и петдесет. „Девет и петдесет“ — казвам на глас. Изговарям го с труд. Опитай десет без десет. „Десет без

десет.“ Така е по-добре. Кимам към часовника. „Мерси“ — му казвам. Той ме гледа тържествено.

Залитам към кухнята. *Ти залитна* — Джейн Ръсел не ме ли описва точно така оня ден на вратата? Онези малки идиотчета с техните яйца. *И ти залитна*. Това е от „Семейство Адамс“. Върлинестият иконом. Оливия обича песента от този филм.

Грабвам чучура, набутвам си главата отдолу и завъртам крана. Шибва ме водната струя. Отварям уста, гълтам жадно.

Избърсвам лицето си с ръка. Заклащам се обратно в дневната. Погледът ми се зарейва към къщата на Ръселови: виждам призрачната светлина от компютъра на Итън, той е наведен над бюрото; кухнята е празна; салонът свети ведро и приветливо. Ето я и Джейн, със снежнобяла блуза, седнала на двойния раиран диван. Махам ѝ. Тя не ме вижда. Махам ѝ отново.

Не ме вижда.

Крачка с единия крак, после с другия, после пак с първия. И отново с втория — да не забравяме втория крак. Разтапям се на дивана, присланиям глава на рамото си. Затварям очи.

Какво стана с Лизи? Нещо лошо ли казах? Усещам как се мръщя.

Полето с червени боровинки се разстила пред мен, трепти, движи се. Ръката на Оливия хваща моята ръка.

Кофата с лед се разбива на пода.

Ще гледам края на филма.

Отварям очи, изкопавам дистанционното изпод мен. От колоните зазвучава орган, ето я и Бакол, тайно поглежда през рамо. „Всичко ще бъде наред“, обещава тя. „Плюй през рамо и стискай палци.“ Сцената на операцията — Боги е упоен, пред очите му се въртят видения като дяволска въртележка. „Сега вече е в кръвта ти.“ Органът ручи. „Пусни ме да вляза.“ Агнес Мурхед блъска по стъклото на камерата. „Пусни ме да вляза.“ Извива се пламък. „Огънче?“ — предлага шофьорът на таксито.

Светлина. Обръщам глава, поглеждам към Ръселови. Джейн все още е в салона, изправила се е, крещи беззвучно.

Завъртам се на дивана. Струна, много струни, пронизителният тон на органа звучи зад тях. Не мога да видя на кого крещи — стената на къщата закрива останалата част от стаята.

„Плюй през рамо и стискай палци.“

Тя вече крещи с всичка сила, лицето ѝ е пурпурно. Виждам никона на кухненския плот.

„Сега вече е в кръвта ти.“

Надигам се от дивана, отивам към кухнята, грабвам камерата. Премествам се до прозореца.

„Пусни ме да вляза. Пусни ме да вляза. *Пусни ме да вляза.*“

Навеждам се към стъклото, вдигам камерата към окото си. Черна мъглявина, изведнъж Джейн скача в кадъра, образът ѝ е леко размазан по краищата; нагласявам обектива и сега тя е ясна, отчетлива — виждам дори проблясването на медальона ѝ. Очите ѝ са присвити, устата — широко отворена. Тя пробожда въздуха с пръст... „Огънче?“... пробожда го пак. Един кичур се е отделил от косата ѝ, удря се в бузата ѝ.

Тъкмо приближавам още малко, тя се втурва наляво, скрива се от поглед.

„Плюй през рамо...“ Поглеждам към телевизора. Отново Бакол, почти шепне „и стискай палци“. Казвам го заедно с нея. Обръщам се отново към прозореца, с никона пред окото ми.

Джейн още веднъж влиза в кадър — но ходи бавно, странно. Олюлява се. Тъмночервено петно е оцветило горната част на блузата ѝ; дори докато гледам, петното се разлива към корема ѝ. Ръцете ѝ дращят по гърдите. Нещо тънко и сребристо е забито там, подобно на острие.

Това е острие.

Сега кръвта блика към гушата, обагря я в червено. Устата ѝ увисва; веждите се сгърчват, като че ли е стъписана.

Тя хваща острието с една ръка, вяло. Протяга другата ръка встрани, пръстите ѝ са насочени към прозореца.

Тя сочи право към мен.

Изпускам камерата, усещам как се удря в крака ми, каишката се усуква около пръстите ми.

Ръцете на Джейн се опират на стъклото. Очите ѝ са широко отворени, умоляващи. Тя изговаря нещо, което не мога да чуя, не мога да разчета. И тогава, сякаш времето се забавя и напълно спира, тя се подпира с ръка на прозореца и се свлича на една страна, размазвайки ярко кърваво петно върху стъклото.

Стоя като поразена от гръм.

Не мога да мръдна.

Стаята е замряла. Светът е замрял.

После времето отново се люшва напред, аз правя движение.

Изтръсквам каишката от пръстите си, освобождавам се от камерата, хуквам през стаята, бедрото ми се блъска в кухненската маса. Спъвам се, стигам до плота, изтръгвам слушалката от стационарния телефон. Натискам бутона.

Нищо. Линията е мъртва.

Отнякъде си спомням, че Дейвид ми каза — *Дори не е включен в контакта...*

Дейвид.

Хвърлям слушалката и хуквам към вратата на сутерена, крещя името му, викам го, викам го. Хващам дръжката, дърпам силно.

Нищо.

Тичам нагоре по стълбите. Нагоре, нагоре — блъскам се в стената — един път, два пъти, — завивам на площадката, спъвам се на последното стъпало, почти долазвам до кабинета.

Гледам на бюрото. Няма телефон. Кълна се, че беше тук.

Скайп.

Ръцете ми треперят, протягам се за мишката, драскам с нея по бюрото. Двоен клик на Скайп, отново двоен клик, чувам приятния сигнал, удрям цифрите 9-1-1.

Червен триъгълник святка на екрана. СПЕШНИТЕ НОМЕРА СА ЗАБРАНЕНИ. СКАЙП НЕ Е ЗАМЕСТИТЕЛ НА ТЕЛЕФОННО ОБСЛУЖВАНЕ.

„Майната ти, Скайп“ — изкрещявам.

Излитам от кабинета, тичам по стълбите, взимам завоя, влизам с трясък в спалнята.

На близкото нощно шкафче: чаша, снимка в рамка. На далечното: две книги, очила за четене.

Леглото — пак ли е в леглото ми? Грабвам завивката с две ръце, силно я изтръсквам.

Телефонът изхвърча във въздуха като ракета.

Хвърлям се да го хвана, преди да падне, пращам го под стола, измъквам го оттам, стискам го здраво в ръката си, плъзгам пръст по екрана, въвеждам кода. Той бръмчи. Погрешен код. Въвеждам го отново, пръстите ми се пързаят.

Най-после екранът светна. Натискам иконката за телефона, после за циферблата, избирам 911.

— 911, какъв е спешният случай?

— Съседката ми... — казвам аз, задъхвайки се, след деветдесетсекундно тичане по стълбите — тя беше... наръгана. Боже мой, помогнете ѝ.

— Госпожо, успокойте се. — Той говори бавно, все едно ми прави демонстрация, с провлечен джорджийски акцент. Вбесяващо е. — Какъв е адресът?

Изстисквам го от мозъка си, от гърлото си, заеквайки. През прозореца мога да видя приветливия салон на Ръселови, онази кървава дъга е размазана върху прозореца като на война.

Той повтаря адреса.

— Да. Да.

— И вие видяхте как съседката ви беше наръгана?

— Да. Помощ. Тя кърви.

— Какво казахте?

— Казах помощ. — Защо не помага? Поемам си дъх, закашлям се, пак поемам дъх.

— Колата е на път, госпожо. Трябва да се успокоите. Бихте ли ми казали името си?

— Анна Фокс.

— Добре, Анна. Как е името на съседката ви?

— Джейн Ръсел. Боже мой.

— С нея ли сте в момента?

— Не. Тя е отсреща — тя е в къщата от другата страна на градината.

— Анна, вие ли...

Думите му се точат като захарен сироп — коя спешна служба ще наеме такъв муден човек? — усещам погалване по глезена. Поглеждам надолу, Пънч търка хълбока си в крака ми.

— ... наръгахте съседката си?

В тъмното стъкло на прозореца виждам как устата ми зяпва.

— Не.

— Добре.

— Гледах през прозореца и видях как я намушкаха.

— Добре. Знаете ли кой я намушка?

Присвивам очи през стъклото, вирам се в салона на Ръселови — сега е един етаж под мен, но не виждам нищо на пода, освен килима на цветя. Изправям се на пръсти, изпъвам врат.

Пак нищо.

И тогава се появява: една ръка на перваза.

Пълзи напред, като войник, който подава глава от окопа. Виждам как пръстите се плъзгат по стъклото и чертаят линии върху кръвта.

Тя е още жива.

— Госпожо, знаете ли кой...

Но аз вече съм изскочила от стаята, телефонът е на пода, котката мяучи след мен.

ТРИЙСЕТ И ТРИ

Чадърът е в ъгъла, свит до стената, сякаш в очакване на идваща заплаха. Стискам извитата му дръжка, прохладна и гладка във влажната ми ръка.

Линейката още я няма, но аз съм само на няколко крачки от нея. Отвъд тези стени, отвъд двете врати. Тя ми помогна, притече ми се на помощ — а сега в гърдите ѝ е забито острие. Клетвата ми на психотерапевт: *На първо място, не бива да вредя. Ще допринасям за възстановяването и благополучието и ще поставям интересите на другите над моите собствени.*

Джейн е отсреща, кървавите ѝ пръсти драпат по стъклото.

Отварям вратата към вестибюла.

Тъмнината тук е плътна, насочвам се към външната врата. Завъртам бравата и отварям чадъра, усещам полъха му щом разцъфва в тъмнината; спиците му се опират в стената, драцят по нея като миниатюрни нокти.

Едно. Две.

Хващам дръжката.

Три.

Натискам.

Четири.

Стоя там, месингът е леден в юмрука ми.

Не мога да мръдна.

Усещам как външният свят се опитва да влезе вътре — нали така беше казала Лизи?

Натиска вратата, изпъва мускули, блъска по дървото; чувам дъха му, ноздрите му димят, зъбите стържат. Ще ме смаже; ще ме разкъса; ще ме погълне.

Опирам глава във вратата. Едно. Две. Три. Четири.

Улицата е бездна, широка и бездънна. Твърде съм беззащитна. Няма да успея.

Тя е само на няколко крачки. През градината.

През градината.

Отдръпвам се от вестибюла, влача чадъра след себе си, отивам в кухнята. Ето я там, точно до миялната: страничната врата, водеща право към градината. Заключена е почти от година. Сложила съм контейнера за рециклиране пред нея, гърлата на бутилките стърчат отвътре като счупени зъби.

Отмествам контейнера настрана — разнася се хор от счупени стъкла — завъртам бравата.

Ами ако вратата се затвори след мен? Ако не мога да се върна обратно? Поглеждам ключа, който виси на кука край вратата. Откачам го, пускам го в джоба на халата.

Завъртам чадъра пред себе си — моето тайно оръжие; моят щит и меч — навеждам се,хващам дръжката на бравата. Натискам я.

Бутам.

Въздухът ме блъсва, остър и студен. Затварям очи.

Застиналост. Тъмнина.

Едно. Две.

Три.

Четири.

Прекрачвам навън.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Кракът ми пропуска първото стъпало, стъпва тежко на второто, така че се олюлявам в тъмното и чадърът се олюлява пред мен. Единият крак се спъва в другия, подхлъзва се надолу, прасецът ми одира стъпалата, накрая се строполявам на тревата.

Стискам клепачи до болка. Главата ми се блъска в платното на чадъра. Покрита съм като с палатка.

Свита отдолу, протягам ръка нагоре към стъпалата, нагоре, нагоре, нагоре, пръстите ми пълзят по тях, едно по едно, докато най-после напипвам най-горното. Надничам изпод чадъра. Вратата е широко отворена, кухнята свети в златисто. Протягам се към нея, сякаш мога да сграбча светлината с пръсти, да я придърпам към себе си.

Тя умира там.

Свивам се обратно под чадъра. Четири черни квадрата, четири бели линии.

Подпирам се с ръка върху грубите плочи и бавно се изправям на крака, нагоре, нагоре, нагоре.

Чувам скърцане на клони отгоре, вдишвам на малки глътки студения въздух. Забравила съм вкуса на студения въздух.

И — едно, две, три, четири — започвам да се движа. Олюлявам се като пияна. Аз съм пияна, припомням си.

Едно, две, три, четири.

* * *

През първата година на болничния стаж срещнах едно дете, което след операция за епилепсия демонстрираше странни признаци в поведението си. Преди лобектомията^[1] тя си беше весело десетгодишно дете, макар и страдащо от тежки пристъпи на

епилепсия; след операцията се отдръпна от семейството си, игнорираше малкия си брат, свиваше се при родителско докосване.

Първоначално учителите ѝ предположиха, че у дома е подложена на тормоз, но после някой забеляза колко по-дружелюбна беше станала с хора, които едва познаваше, хора, които *не* познаваше — хвърляше се на врата на докторите, хващаше минаващите за ръката, приказваше с непознати, все едно че са стари приятели. Докато близките ѝ — бившите ѝ близки — получаваха ледено безразличие.

Не можахме да установим причината. Но нарекохме резултата *селективно емоционално откъсване*. Чудя се къде ли е сега; чудя се какво ли прави семейството ѝ.

Мисля за това малко момиче, за сърдечността ѝ към чуждите хора, за влечението ѝ към непознатото, докато пресичам през градината, за да помогна на една жена, която съм виждала два пъти.

И докато го мисля, чадърът ми се блъска в нещо и аз се вцепенявам.

Това е пейка.

Пейка, единствената в градината, малка и изтъркана, с извита облегалка и възпоменателна табелка на гърба. От горния етаж на къщата обичах да гледам как Ед и Оливия седят на нея; той, наведен над таблета си, тя разлиства книжка, после си ги разменят.

„Забавляваш ли се с детската книжка?“ — го питах след това.

„Експелиармус“^[2], отвърщаше той.

Върхът на чадъра се беше закачил между дъските на седалката. Леко го измъквам и тогава осъзнавам, или по-скоро се сезцам:

Къщата на Ръселови няма врата към градината. Няма как да се влезе, освен от улицата.

Не съм го обмислила добре.

Едно. Две. Три. Четири.

В средата съм на градина от един декар, защитена само с парче найлон, и се движа към дома на жена, която е наръгана.

Чувам бученето на нощта. Усещам как броди из дробовете ми, облизва си устните.

Ще се справя, помислям си, докато колената ми омекват. Давай: нагоре, нагоре, нагоре. Едно, две, три, четири.

Пристъпвам напред. Малка крачка, но крачка. Гледам си в краката, тревата се огъва под пантофите ми. *Ще допринасям за възстановяването и благополучието.*

Сега нощта стиска сърцето ми в клещите си. Стяга. Ще се пръсне. Сега ще се пръсне.

Ще поставям интересите на другите над моите собствени.

Джейн, идвам. Влача другия крак напред, но тялото ми потъва, потъва. Едно, две, три, четири.

Чувам воя на сирени в далечината — като опечалени на опело. Кървавочервена светлина наводнява купола на чадъра. Преди да успея да се спра, се обръщам към шума.

Вятърът вие. Фаровете ме заслепяват.

Едно — две — три...

[1] Оперативно отстраняване на дял на орган. Най-често — на белия дроб или на мозъка. С темпорална лобектомия или частично отстраняване на темпоралната част на главния мозък понякога се лекува епилепсия. — Бел.ред. ↑

[2] Експелиармус — обезоръжаваща магия/заклинание от книгите за Хари Потър на Дж. К. Роулинг. — Бел.прев. ↑

ТРИЙСЕТ И ПЕТ

Петък

5 ноември

— Може би трябваше да заключим вратата — промърмори Ед, след като тя избяга от стаята.

Обърнах се към него.

— Ти какво очакваше?

— Аз не мислех...

— Какво точно мислеше, че ще се случи? Нали ти казах какво ще се случи?

Без да го дочакам да отговори, излязох от стаята. Ед тръгна след мен, стъпвайки меко по килима.

В лобито Мери се беше появила иззад бюрото.

— Всичко наред ли е? — попита тя, свила вежди.

— Не — казах аз, точно когато Ед каза „Наред е“.

Оливия се беше свила в креслото до камината, лицето ѝ обляно в сълзи, ефирно от отблясъците. Ед и аз приклекахме от двете ѝ страни, пламъците галеха гърба ми.

— Ливи — започна Ед.

— Не — отвърна тя, тръскайки глава напред и назад.

Той опита отново, още по-меко.

— Ливи.

— Майната ви — изкрещя тя.

И двамата отскочихме; аз почти бутнах скарата. Мари се беше прибрала зад бюрото и се стараше да не ни забелязва.

— Къде си чула тези думи? — попитах аз.

— Анна — каза Ед.

— Не е от мен.

— Не е там работата.

Беше прав.

— Сладурче — казах аз, галейки я по косата; тя отново тръсна глава, завря лицето си в една възглавница. — Сладурче.

Ед сложи ръка върху нейната. Тя я издърпа.

Той ме погледна, безпомощен.

Дете плаче в кабинета ви. Какво правите? Първият курс по детска психотерапия, първият ден, първите десет минути. Отговорът е: Оставяш ги да се изплачат. Слушаш, разбира се, и се мъчиш да разбереш, и ги утешаваш, и ги окуражаваш да дишат дълбоко, но ги оставяш да се изплачат.

— Поеми си дъх, сладурче — прошепнах, обгръщайки главичката ѝ с длан.

Тя се задави, закашля се.

Секундите бавно минаваха. Стаята сякаш охладня; пламъците зад мен стихнаха. Тогава тя заговори, заровена във възглавницата.

— Кажу какво? — попита я Ед.

Вдигайки глава, с размазани бузи, Оливия заговори на прозореца:

— Искам да си ида вкъщи.

Гледах лицето ѝ, треперещите устни, влажното носле; после погледнах Ед, бръчките на челото му, тъмните кръгове под очите.

Аз ли ни причиних всичко това?

Сняг зад прозореца. Гледах как вали, видях отражението на трима ни в стъклото: мъжа ми, дъщеря ми и аз, свити заедно край огъня.

Кратко мълчание.

Изправих се, отидох до бюрото. Мери ме погледна и устните ѝ се разтегнаха в напрегната усмивка. Усмихнах се и аз.

— Бурята — започнах аз.

— Да, госпожо.

— Колко... колко е близо? Опасно ли е да се кара?

Тя се навъси, заудря по клавиатурата:

— Обилен снеговалеж не се очаква по-рано от два часа — каза тя — но...

— Можем ли тогава... — бях я прекъснала, — извинявайте.

— Исках само да кажа, че зимните бури са непредсказуеми. — Тя хвърли поглед над рамото ми. — Искате да си тръгвате ли?

Обърнах се, погледнах Оливия в креслото, Ед, клекнал до нея.

— Мисля, че да.

— В такъв случай — каза Мари — мисля, че сега е моментът да го направите.

Кимнах.

— Бихте ли ни дали сметката, моля ви?

Тя отговори нещо, но аз чувах само виещия вятър, пукащите искри в огъня.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТ

Скърцане на твърдо колосана калъфка под ухото ми.

Стъпки в близост.

После — тихо, но странно тихо, по различен начин тихо.

Облещвам очи.

Лежа на една страна, гледам към радиатор.

А над радиатора — прозорец.

Зад прозореца — тухлена стена, зигзагът на пожарната стълба, грозната сграда на Спешна помощ.

Друга сграда.

Лежа в двойно легло, завита с гладко опънат чаршаф. Измъквам се, сядам.

Опирам се на възглавницата, оглеждам стаята. Малка е, скромно обзаведена — всъщност едва обзаведена: пластмасов стол до стената, нощно шкафче до леглото, кутия с бледорозови хартиени салфетки на шкафчето. Нощна лампа. Тънка вазичка, празна. Вратата срещу мен — затворена, стъклото — матирано. Над главата ми — гипсов таван и флуоресцентни лампи.

Пръстите ми смачкват чаршафа.

Започва се.

Далечната стена се плъзга назад, отстъпва; вратата в нея се смалява. Поглеждам към стените от двете ми страни, виждам как се отдръпват една от друга. Таванът трепери, скърца, навива се като капак на консервена кутия, като покрив, тласнат от ураган. Въздухът отлита с него, изтръгва се от дробовете ми. Подът бучи. Леглото се тресе.

Лежа тук, на този висок матрак, в тази скалпирана стая, без въздух за дишане. Давя се в леглото, умирам в леглото.

„Помощ“ — викам аз, но е само шепот, който се измъква на пръсти от гърлото ми и се размазва по езика ми. „По-о-мощ“ — опитвам отново; този път зъбите ми тракат с всичка сила, искри изхвърчат от устата ми, все едно че съм захапала токов кабел, гласът ми го улавя като бушон и експлодира.

Крещя.

Чувам боботене на гласове, виждам стълпотворение от сенки, които се набутват през далечната врата, спускат се към мен, носят се с необикновена бързина през безкрайната, безкрайната стая.

Крещя отново. Сенките се пръсват като ято, лумват край леглото ми.

— Помощ — умолявам с последната глътка въздух в тялото си.

Тогава игла пронизва ръката ми. Много сръчно — почти не го усещам.

Вълна се разбива над мен, беззвучна и мека. Аз се нося, летя в някаква искряща бездна, дълбока, прохладна. Думите щукат наоколо като риби.

— Връщам се веднага — някой промърморва.

— ... стабилна — казва друг.

И тогава съвсем ясно, като че ли току-що съм изплувала, като че ли водата току-що се е оттекла от ушите ми, чувам: „Тъкмо навреме“.

Завъртам глава. Тя пада мързеливо на възглавницата.

— Тъкмо щях да си тръгна.

Сега го виждам, или голяма част от него — отнема ми време да го сканирам от край до край, защото съм замаяна от лекарства (поне това го схващам) и защото той е огромен, мъж канара: синьо-черна кожа, широки рамене, гръден кош като планина, косата — гъста, тъмна четина. Костюмът му отчаяно се крепи за тялото му, борейки се с всички сили с непосилната задача.

— Здравейте — казва той, гласът му е приятен и нисък. — Аз съм следователят Литъл.

Примигвам. На лакътя му — буквално върху самия му лакът — е кацнала дребна като гугутка жена в жълта сестринска униформа.

— Разбирате ли какво ви казват? — пита ме тя.

Примигвам отново, после кимам. Усещам как въздухът се завихря около мен, като че ли е бесен, като че ли съм още под водата.

— Намирате се в „Морнингсайт“ — обяснява сестрата. — Полицията цяла сутрин ви чака да се събудите. — Все едно че се кара на някого, че не е вдигнал домофона.

— Как се казвате? Може ли да ни кажете името си? — пита следователят Литъл.

Отварям уста. Писукам. Гърлото ми е пресъхнало. Имам чувството, че току-що съм изкашляла едно кълбо прах.

Сестрата заобикаля леглото, застава до нощното шкафче. Следя я, като бавно завъртам глава и виждам, че поставя чаша в ръката ми. Отпивам. Възтопла вода.

— Вие сте под упойка — казва ми тя почти извинително — бяхте малко неспокойна в началото.

Въпросът на следователя виси във въздуха без отговор. Завъртам поглед обратно към Литъл.

— Анна — казвам, сричките се препъват в устата ми, сякаш езикът ми е полегнал полицай. С какво, по дяволите, са ме натъпкали?

— Имате ли фамилно име, Анна? — пита той.

Отпивам още една глътка.

— Фокс. — Звучи много удължено в моите уши.

— Тъхъ. — Той измъква бележник от вътрешния си джоб, гледа го. — Може ли да ми кажете къде живееете?

Рецитирам адреса си.

Литъл кима.

— Знаете ли откъде ви прибраха снощи, госпожо Фокс?

— Доктор Фокс — поправам го аз.

Сестрата до мен се размърдва.

— Докторът ще дойде след малко.

— Не — въртя глава. — Аз съм доктор.

Литъл ме зяпва.

— Аз съм д-р Фокс.

Лицето му се разтяга в усмивка. Зъбите му са почти фосфоресциращо бели.

— Доктор Фокс — продължава той, почуквайки по бележника с пръст. — Знаете ли откъде ви прибраха снощи?

Отпивам от водата, изучавам го. Сестрата пърха около мене.

— Кой? — питам аз. Точно така: аз също мога да задавам въпроси или поне да ги изфъфлям.

— Бърза помощ — и после, преди да мога да отговоря — те ви взеха от градината „Хоновър“. Били сте в безсъзнание.

— В безсъзнание — като ехо повтаря сестрата, в случай че съм го пропуснала първия път.

— Направили сте телефонно обаждане малко след десет и половина. Намерили са ви по хавлиен халат и с това нещо в джоба. Той разтваря огромната си ръка и виждам домашните ключове да блестят в дланта му. — И това нещо до вас. — Той слага на коленете си моя чадър, спиците му са счупени.

Започва някъде в червата, после се втурва през дробовете ми, през сърцето, в устата, процежда се през зъбите ми:

Джейн.

— Какво казвате? — Литъл се мръщи насреща ми.

— Джейн — повтарям аз.

Сестрата поглежда към Литъл.

— Тя каза „Джейн“ — превежда тя услужливо.

— Моята съседка. Видях как я наричаха. — Отнема ми цял леден век, думите се разтапят в устата ми, преди да мога да ги изплюя навън.

— Да. Чух вашето обаждане на 911 — казва Литъл.

911. Точно така. Оня диспечер с южняшкия акцент. После походът през страничната врата, към градината, шума на клоните отгоре, светлините, които се завъртяха като някаква дяволска магия под купола на чадъра ми. Зрението ми се размива. Дишам тежко.

— Опитайте се да запазите спокойствие — заповядва ми сестрата.

Вдишвам отново, задавам се.

— По-леко — тревожи се сестрата.

— Тя е окей — казва той.

Хриптя срещу него, вия, надигам глава от възглавницата, протягам врат, задъхвам се. И със смачканите си дробове се нахвърлям върху него — от къде на къде той ще знае дали съм окей? Полицай, който току-що ме е видял. Ченге — въобще срещала ли съм се с ченге досега? Освен за някоя глоба за колата.

Луминесцентните тръби просветват пред очите ми като тъмни резки от лапата на тигър върху ретината ми. Той не сваля поглед от мен, дори докато очите ми пълзят нагоре и надолу по лицето му като отчаян катерач. Зениците му са абсурдно големи. Устните му — пълни, благи.

И докато зяпам Литъл, докато пръстите ми заглаждат одеялото, усещам как тялото ми се отпуска, гърдите ми се разтварят, зрението се избистря. Това, което са ми дали, най-после победи. Аз наистина съм окей.

— Тя е окей — казва Литъл повторно. Сестрата ме потупва по ръката. Добро момиче.

Отпускам глава, затварям очи. Изтощена съм. Балсамирана съм.

— Съседката ми беше наръгана — прошепвам аз — името ѝ е Джейн Ръсел.

Чувам как столът на Литъл простенва, когато се накланя към мен.

— Видяхте ли кой я нападна?

— Не. — Повдигам с труд клепачи като ръждясала гаражна врата. Литъл се е навел над бележника си, веждите му са набръчкани. Той се мръщи и кима едновременно. Сигналът е неясен.

— Но я видяхте да кърви?

— Да. — Искам да спра да фъфля. Искам да спре да ме разпитва.

— Бяхте ли пили алкохол?

Доста.

— Малко — признавам аз. — Но това няма... — вдишвам и усещам как свежа паника минава като ток през мен. — Трябва да ѝ помогнете. Тя е... тя може да е мъртва.

— Ще повикам доктора — казва сестрата, отправяйки се към вратата.

Докато излиза, Литъл кима отново.

— Знаете ли кой може да иска да нарани съседката ви?

Преглъщам.

— Мъжът ѝ.

Той пак кима, пак се чумери, тръсва ръка и захлопва бележника.

— Там е работата, Анна Фокс — казва той вече припряно, делово, — че аз посетих Ръселови тази сутрин.

— Тя добре ли е?

— Бих искал да дойдете с мен и да дадете показания.

Докторката, млада жена с латиноамерикански произход, е толкова красива, че отново ми спира дъхът, но не по тази причина тя

ми бие един лоразепам.

— Има ли на кого да се обадим за вас? — пита тя.

Готова съм да ѝ дам името на Ед, но се спирам. Нима смисъл.

— Няма смисъл — ѝ казвам.

— Какво казвате?

— Няма никого — казвам аз. — Няма нужда... добре съм. —
Внимателно обработвам всяка дума, все едно че е оригами. — Но...

— Някой член на семейството? — Тя поглежда към халката ми.

— Не — казвам аз и покривам лявата си ръка с дясната. —
Съпругът ми... аз не съм... ние не сме заедно. Вече.

— Някой приятел?

Въртя глава. На кого би могла да се обади? Не на Дейвид, със сигурност не на Уесли; Бина може би, само че аз наистина съм окей. Джейн не е.

— Кой е вашият лекар?

— Д-р Филдинг — отговарям автоматично, но сама се спирам —
не, не му звънете.

Виждам как си разменя поглед със сестрата, която пък разменя поглед с Литъл, който поглежда обратно към докторката. Като преди престрелка в мексикански филм. Искам да се засмея. Спирам се. Джейн.

— Както знаете, вие бяхте в безсъзнание в градината — продължава докторката. — Бърза помощ не са могли да ви идентифицират, затова ви докараха в „Морнингсайт“. Когато се свестихте, получихте паническа атака.

— Голяма — подсказва сестрата.

Докторката кима.

— Голяма. — Тя преглежда картоната. — Тази сутрин отново се повтори. Разбирам, че и вие сте доктор?

— Не по медицина — казвам ѝ аз.

— Какъв доктор сте?

— Психолог. Работя с деца.

— Имате ли...

— Една жена беше наръгана — казвам, повишавайки глас. Сестрата се отдръпва, като че ли съм замахнала с юмрук. — Защо никой не прави нищо?

Докторката и Литъл разменят бързи погледи.

— Страдали ли сте и преди от панически атаки? — пита ме тя.

И тогава пред Литъл, който добронамерено слуша от стола, пред сестрата, която притреперва като колибри, разказвам на докторката — на всички тях — за моята агорафобия, депресия и, да, за моето паническо разстройство; казвам им за схемата от лекарства, за десетте месеца, затворена вкъщи, за д-р Филдинг и неговата терапия. Отнема доста време, гласът ми е все още сух; всяка минута наливам в гърлото си още вода, която се стича покрай думите ми, докато те изплуват нагоре като мехурчета и се изсипват от устните ми.

Когато свършвам, когато отпускам глава на възглавницата; докторката се консултира с картона ми за момент.

Кимва бавно.

— Добре — казва тя. Бързо кимване. — Добре. — Поглежда нагоре. — Нека поговоря със следователя. Господин следовател, ако обичате... — Посочва към вратата.

Литъл се надига, столът скърца при ставането му. Усмивва се към мен, излиза след докторката от стаята.

Отсъствието му оставя празнота. Сега сме само аз и сестрата.

— Пийнете си още вода — съветва ме тя.

След няколко минути те се връщат. Може да е било и по-дълго; тук няма часовник.

— Следователят предложи да ви изпрати до дома — казва лекарката. Поглеждам към Литъл; той ми се усмихва. — И ви давам малко ативан^[1] за после. Но трябва да сме сигурни, че няма да получите нова атака, преди да се приберете. Така че най-бързият начин да го направим...

Знам кой е най-бързият начин. И сестрата вече размахва спринцовката.

[1] Търговско име на успокоителното лекарство лоразепам. — Бел.ред. ↑

ТРИЙСЕТ И СЕДЕМ

— Ние помислихме, че някой си прави номер — обяснява той. — Всъщност те са си помислили. Като казвам *ние* — по-точно, когато *ние* казваме ние, имаме предвид, че действаме заедно. Като един *отбор*, така да се каже. За общото благо. Или нещо подобно. Нещо в този дух. — Той се забързва. — Но аз не бях там. Така че не съм си помислил, че е номер. Не знаех за случая. Ако ме разбирате.

Не го разбирам.

Пълзим по авенюто в неговия седан. Мъгливото следобедно слънце проблясва през прозорците като камъче, хвърлено по повърхността на езеро. Отпускам глава настрани, подпирам я на стъклото, лицето и отражението ми залепват едно за друго като сиамски близнаци, яката на халата около врата ми зейва изпразнена. Тялото на Литъл се разлива извън седалката, лакътят му докосва моя.

Аз се чувствам празна телом и духом.

— Разбира се, като са дошли, са ви видели сгърчена на тревата. Това е, което разказаха, така го описаха. И после са видели, че вратата на къщата ви е отворена и затова са си помислили, че инцидентът е станал там, но като влезли вътре, къщата е била празна. Трябвало е да влязат заради това, което са чули по телефона.

Кимам. Не си спомням какво точно казах, когато им се обадох.

— Имате ли деца? — Кимам отново. — Колко? — Показвам един пръст. — Единствено дете, значи? Аз имам четири. Е, ще станат четири през януари. Поръчката още не е пристигнала. Засмива се. Аз — не. Не мога да си помръдна устните.

— На ЧЕТИРИДЕСЕТ и с четвърто дете на път. Май четири е щастливото ми число.

Едно, две, три, четири, мисля аз. Вдишвам и издишвам. Усещам как лоразепамът хвърчи по вените ми като ято птици.

Леко натискане на клаксона и колата пред нас се завързва.

— Обедно задръстване — казва той.

Вдигам очи към прозореца. Почти десет месеца откакто не съм била на улицата или в кола, или в кола на улицата. Десет месеца откакто не съм виждала града, освен от прозорците на моята къща; струва ми се чужд, като че ли проучвам непознат терен, като че ли съм се приземила в някаква бъдеща цивилизация. Сградите стърчат невъзможно високи, забодени като пръсти в изплакнатото синьо небе. Табели и магазини с крещящи цветове препускат край нас: „99 цента ПРЯСНА ПИЦА!!!“, „Старбъкс“, „Здравословни храни“ (този кога го отвориха?), сградата на старата пожарна е превърната в жилищна (цените започват от 1,99 милиона). Прохладни, сенчести алеи; огледални прозорци заслепяват слънцето. Зад нас вие сирена, Литъл отмества колата встрани, за да пропусне линейка.

Приближаваме кръстовище, намаляваме и спираме. Изучавам светофара, който свети като дяволско око, и потока от пешеходци, който потича през зебрата: две майки с джинси бутат колички, старец, превит на две, се подпира на бастуна си, тийнейджърки, изгърбени под розовите си раници, жена в тюркоазена бурка. Зелен балон, отскубнал се от количката за гевреци, се носи шеметно нагоре. Шумовете нахлуват в колата: неясен вик, дълбокият грохот на трафика, звънец на колело. Безумие от цветове, опиянение от звуци. Имам чувството, че се намирам в коралов риф на дъното на океана.

— Най-последно — промърморва Литъл и колата потегля напред.

В това ли се превърнах? В жена, която се пули като рибка в аквариум на ежедневното обедно задръстване. В посетителка от друга планета, благоговееща пред чудото на новия магазин за хранителни стоки? Мозъкът ми е като сух лед, но дълбоко в него нещо пулсира, нещо гневно и прекършено. Прилив на кръв се надига по бузите ми. Ето в това съм се превърнала. Това е, което съм.

Ако не бяха лекарствата, щях да крещя, докато прозорците се пръснат.

ТРИЙСЕТ И ОСЕМ

— Ето — казва Литъл, — тук завиваме.

Влизаме направо в нашата улица. Моята улица.

Моята улица, така както не съм я виждала почти от една година. Кафенето на ъгъла: още е там, вероятно още варят същото твърде горчиво кафе. Къщата до него: огненочервена като винаги, цветните ѝ сандъчета преливат от хризантеми. Антикварното магазинче точно отсреща: сега тъмно и тъжно, надписът ДАВА СЕ ПОД НАЕМ е залепен на витрината. „Св. Димфна“, изоставена завинаги.

Улицата се разстила пред нас и докато караме под клонестия свод на дърветата, усещам как сълзи напират в очите ми. Моята улица след четири сезона. *Колко е странно*, мисля си аз.

— Кое е странно? — пита Литъл.

Изрекла съм мислите си на глас.

Щом колата приближава до края на улицата, дъхът ми спира. Ето я нашата къща — моята къща: черната входна врата с цифрите 2-1-3, излети от месинг, монтирани над чукалото; двата стъклени панела от двете им страни, до тях двата висящи фенера излъчват оранжева светлина; над тях четири етажа с прозорци, втрещени безучастно напред. Каменната зидария не е толкова лъскава, колкото си я спомням, с водни петна под первазите, все едно че са плакали, а на покрива забелязвам изгнилите останки от перголата. Прозорците имат нужда от почистване — мръсотията се вижда дори от улицата. „Най-хубавата къща в тази редица“ — обичаше да казва Ед и аз бях склонна да се съглася.

Остарели сме, и къщата, и аз. Залинели сме.

Подминаваме я, продължаваме покрай градината.

— Ето я — казвам на Литъл, сочейки с ръка към задната седалка.
— Моята къща.

— Бих искал да отидем заедно, да говорите със съседите си — обяснява той, паркира колата върху бордюра и гаси двигателя.

— Не мога. — Въртя глава. Нима не разбира? — Трябва да се прибера у дома. — Мъча се да откопчая колана, но осъзнавам, че доникъде няма да стигна.

Литъл ме поглежда. Поглажда волана.

— Как точно ще го направим това? — пита той по-скоро себе си, отколкото мен.

Не ми пука. Не ми пука. Искам да си ида вкъщи. Доведи ги у дома. Довлечи ги всичките. Направи им шибано парти. Но ме заведи вкъщи. Моля те.

Той продължава да ме гледа и разбирам, че съм казала всичко това на глас. Свивам се цялата.

Почукване по стъклото, кратко и звучно. Поглеждам нагоре; жена с остър нос, матова кожа, поло и дълго палто.

— Чакай малко — казва Литъл. Той започва да сваля стъклото, но аз се сгърчвам, скимтя и той го вдига обратно, после се изсипва от седалката и излиза на улицата, затваряйки внимателно вратата след себе си.

Двамата с жената разговарят над покрива на колата. Чувам думите — *наръгване, объркана, доктор* — докато потъвам под водата, затварям очи, загнездвам се дълбоко в гънката на седалката. Въздухът става спокоен и неподвижен. Покрай мен проблясват плитчини — *психолог, къща, семейство, сама* — и аз се отнасям нанякъде. С една ръка лениво гладя ръкава си; пръстите ми се пъхат под халата, ощипвам провисналата кожа на корема.

Залостена съм в полицейска кола и си щипя сланинките. Това е нова степен на моето падение.

След минута — а може би след час — гласовете утихват. Отлепвам единия клепащ, виждам, че жената ме зяпа, пули се насреща ми. Пак затварям очи.

Чувам тракането на автомобилната врата, когато Литъл я отваря. Студен въздух се вмъква вътре, облизва краката ми, завърта се из купето и се настанява като у дома си.

— Следовател Норели е моят партньор — чувам го да казва с лека метална нотка в топлия му като черна пръст глас. — Аз й казах какво ви се случва. Тя ще доведе някои хора в къщата. Така добре ли е?

Отпускам брадичка, вдигам я.

— Окей. — Колата се заклаща, докато той се намества в седалката. Чудя се колко тежи? Чудя се колко тежа аз?

— Не искате ли да си отворите очите? — предлага той. — Или така сте добре?

Отпускам брадичка, вдигам я.

Вратата щраква и той пали мотора, превключва на задна, връща — назад, назад, назад, — автомобилът подскача, когато минава през бабуна на тротоара, спираме. Чувам как Литъл отново изключва двигателя.

— Вече сме тук — обявява той. Отварям очи, надничам през стъклото.

Вече сме тук. Къщата се извисява над мен: черната уста на входната врата, стъпалата като изплезен език, корнизите като надвесени вежди над прозорците. Оливия винаги говори за тези облицовани с кафяв камък къщи като че имат човешки лица и от този ъгъл виждам защо.

— Хубава къща — заключава Литъл. — Голяма. Четири етажа? Това сутерен ли е?

Накланям глава.

— Значи, пет. — Пауза. Листо се лепва на стъклото, после отлита. — Съвсем сама ли сте тук?

— Наемател — казвам аз.

— Къде живее? В сутерена или на тавана?

— В сутерена.

— Наемателят ви тук ли е?

Свивам рамене.

— Понякога.

Мълчание. Пръстите на Литъл барабанят по таблото. Обръщам се към него. Той улавя погледа ми, усмихва се.

— Оттам са ви прибрали — припомня ми той, сочейки с челюст към градината.

— Знам — промърморвам.

— Хубава градина.

— Така е.

— Хубава улица.

— Да. Всичко е много хубаво.

Той пак се ухилва.

— Окей — казва той, след това поглежда покрай мен, покрай рамото ми, в очите на къщата. — Това входната врата ли е или снощи Бърза помощ просто са влезли оттук?

Той клати моите ключове, нахлузил халката на ключодържателя на пръста си.

— И двете — отворявам.

— Добре тогава. — Той завърта ключовете около пръста си. — Има ли нужда да ви нося догоре?

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТ

Не се налага да ме носи, но ме измъква от колата, превежда ме през портичката, избутва ме по стъпалата. Аз съм прехвърлила ръка през мощния му гръб и влача краката си, а дръжката на чадъра се поклаща на китката ми, като че ли сме тръгнали на разходка. Надрусана до оглупяване разходка.

Слънцето почти смазва клепачите ми. На входната площадка Литъл пъха ключа в ключалката, бута вратата, тя се отваря толкова силно, че се блъска в стената и стъклата се разтрисат.

Чудя се дали съседите гледат. Чудя се дали госпожа Васерман е видяла как един гигантски черен мъж ме влачи към къщата. Обзалагам се, че вече звъни на полицията.

Вестибюлт е твърде тесен за двама ни — свита съм на една страна, рамото ми е притиснато до стената. Литъл затваря вратата с ритник и изведнъж сме в сумрак. Затварям очи, отпускам глава върху ръката му. Ключът престъргва във втората ключалка.

И тогава я усещам: топлината на моята дневна.

Помирисвам го: застоялия въздух на моя дом.

Чувам го: скимтенето на котарака.

Котаракът. Напълно съм забравила за Пънч.

Отварям очи. Всичко е както си беше, когато се втурнах навън: зейналата миялна; смотаните одеяла на дивана; светещият телевизор с менюто на „Мрачен преход“, застинало на екрана; а на масичката — две празни винени бутилки, нагreti от слънцето, и четири тубички с лекарства, едната катурната като пияна на масата.

У дома. Сърцето ми почти експлодира в гърдите. Ще ми се да ридаю от облекчение.

Чадърът се изплъзва от ръката ми, пада на пода.

Литъл ме насочва към кухненската маса, но аз вдигам лява ръка като колоездач и завиваме към дивана, където Пънч се е мушнал зад една възглавница.

— Ето така — поема си въздух Литъл и ме настанява на дивана. Котаракът ни наблюдава. Щом Литъл прави крачка назад, Пънч се прокрадва към мен, проправяйки си път през струпаните одеяла, после обръща глава и изсъсква към моя придружител.

— Здравсти и на теб — поздравява го Литъл.

Отпускам се на дивана, усещам как пулсът ми се забавя, чувам как кръвта припява тихо във вените ми. Минава минута; загръщам се здраво с халата, идвам на себе си. У дома. Невредима. Невредима. У дома.

Паниката се оттича от мен като вода.

— Защо са влизали в дома ми? — питам Литъл.

— Какво?

— Казахте, че от Бърза помощ са влизали вкъщи.

Той повдига вежди.

— Намерили са ви в градината. Видели са отворената врата на кухнята. Трябвало е да проверят какво става.

Преди да мога да отговоря, той се обръща към снимката на Ливи на скрина.

— Дъщеря ви ли е?

Кимам.

— Тя тук ли е?

Въртя глава.

— С баща си е — измърморвам.

Обръща се, оглежда масичката.

— Някой е имал парти тук?

Вдишам, издишам.

— Сигурно е котаракът — казвам аз. Откъде беше това? *Господи, боже мой! Какво изтрака? Мълчи за малко, сигурно е котаракът.* Шекспир? Мръщя се. Не е Шекспир. Звучи твърде блудкаво.

Очевидно и шегата ми е блудкава, защото Литъл дори не се усмихва.

— Ваши ли са? — пита Литъл и инспектира бутилките. — Добро мерло.

Въртя се на дивана. Чувствам се като непослушно дете.

— Да — признавам си. — Но... — Изглежда по-лошо, отколкото е. Всъщност е по-лошо, отколкото изглежда.

Литъл измъква тубичката с ативан, която ми предписа младата красива докторка. Остава я на кафената масичка. Смотолевям едно благодаря.

И тогава дълбоко в руслото на моя мозък нещо се откъсва, прокрадва се пипнешком, издига се на повърхността.

Това е тяло.

Това е Джейн.

Отварям уста.

За първи път забелязвам пистолета в кобура на кръста на Литъл. Спомням се как веднъж Оливия се втренчи в един конен полицаи в Мидтаун; тя го зяпаше в продължение поне на десет секунди, преди да разбере, че зяпа не коня, а оръжието му. Тогава се усмигнах, пошегувах се с нея, но ето го сега, на една ръка разстояние, и не ми е смешно.

Литъл улавя погледа ми. Замята сакото си върху пистолета, все едно че се бях опитала да му надничам в ризата.

— Какво стана със съседката ми? — го питам.

Той измъква телефона от джоба си, вдига го към очите си. Чудя се дали не е късоглед. После го затваря и отпуска ръка надолу.

— В цялата къща сте само вие, така ли? — Той се насочва към кухнята. — И вашият наемател? — добавя, преди да го поправа. — Оттук ли се слиза долу? — Той сочи с пръст към вратата за сутерена.

— Да. Какво стана със съседката ми?

Той отново проверява телефона си, после спира, прикляка. Когато се изправя, разгъвайки километричното си тяло, държи в едната си ръка паничката за вода на котката, а в другата — стационарния телефон. Поглежда към нея, после към него, все едно че ги мери. — Сигурно е жаден — казва той и пристъпва към мивката.

Наблюдавам отражението му в екрана на телевизора, чувам шуртенето на чешмата. Има малко мерло на дъното на едната бутилка. Чудя се дали не мога да го обърна, без да забележи.

Паничката чуква по пода, сега Литъл поставя слушалката в телефона, мижи към екранчето.

— Батерията е паднала — казвам аз.

— Виждам.

— Просто казвам. — Той се приближава до вратата на сутерена. — Може ли да почукам? — пита ме той. Кимам.

Той чука два пъти и чака.

— Как се казва наемателят ви?

— Дейвид.

Чука отново. Нищо.

Той се обръща към мен.

— Къде ви е телефонът, д-р Фокс?

Примигвам.

— Телефонът ли?

— Мобилният ви телефон. — Той размахва своя към мен. — Имате мобилен, нали?

Кимам.

— Хубаво, но не са го намерили във вас. Повечето хора първо ще си потърсят телефона, ако са били някъде цяла нощ.

— Не знам. — Къде ми е телефонът? — Не го използвам често.

Той не казва нищо.

Не мога повече. Опирам крака в килима, изправям се. Стаята се завърта около мен, но след миг се усмирява и аз забивам поглед в Литъл.

Пънч ме поздравява с тихичко мяукане.

Повтарям отново:

— Каква стана...

— Окей — казва той, — окей. Те са на път за насам. И изведнъж се втурва през кухнята като гигантска вълна, погледът му опасва стаята. — Това ли е прозорецът, от който видяхте съседката си? — Сочи с пръст.

— Да.

Той прекрачва към мивката, една огромна крачка с дългите му крака, подпира се с длани на плота, вира се навън. Изучавам гърба му, изпълнил прозореца. После поглеждам към кафената масичка и започвам да я почиствам.

Той се обръща.

— Оставете всичко както е — казва той. — Оставете и телевизора. Кой е този филм?

— Един стар трилър.

— Обичате трилъри?

Не ме свърта. Лоразепамът май вече спира да действа.

— Разбира се. Защо да не мога да почиства?

— Защото трябва да разберем точно какво е случило тук с вас, когато сте станали свидетелка на нападението срещу вашата съседка.

— Не е ли по-важно какво е станало там с нея?

Литъл не ми обръща внимание.

— Може ли да приберете котката някъде — казва ми той. — Изглежда ми доста враждебна. Не искам да одраска някого. — Обръща се обратно към мивката, налива чаша вода. — Изпийте това. Не бива да се обезводнявате. Преживели сте шок. — Той пресича стаята, поставя чашата в ръката ми. Има нещо нежно в жеста му. Почти очаквам да ме погали по бузата.

Поднасям чашата към устните си.

Звънецът издрънчава.

ЧЕТИРЕСЕТ

— Господин Ръсел е с мен — съвсем ненужно обявява следователката Норели.

Гласът ѝ е слаб, момичешки, никак не пасва на високата яка на пуловера, на униформеното кожено палто с дълги пешове. Тя обхожда стаята с един оглед, после вперва остър, пронизващ взор в мен. Не се представя. Тя е „лошото ченге“, няма съмнение, и с разочарование разбирам, че важността, която си придава Литъл, е само привидна.

Алистър влиза след нея, свеж и бодър с ежедневен панталон и пуловер, макар че има скорошна резка от опната жица на шията му. Може би винаги си е била там. Той ме поглежда, усмихва се.

— Привет — казва той, леко изненадан.

Това е съвсем неочаквано.

Олюлявам се. Объркана съм. Системата ми все още се движи мудро, като двигател, затлачен със захар.

— Добре ли сте? — Литъл затваря вратата зад Алистър, премества се от моята страна.

Въртя глава. Да. Не.

Той подлага пръст под лакътя ми.

— Нека да ви...

— Госпожо, добре ли сте? — Норели се мръщи.

Литъл вдига ръка.

— Тя е добре, добре е. Дадоха ѝ успокоителни.

Бузите ми горят.

Той ме насочва към кухненската ниша, настанява ме на масата — същата маса, на която Джейн изгори клечките от една цяла кибритена кутия, където играхме небрежно шах и си говорихме за децата, където тя ми каза да снимам залеза. На същата маса, където ми разказа за Алистър и за миналото си.

Норели се премества до кухненския прозорец с телефон в ръката.

— Госпожо Фокс — казва тя.

Литъл я прекъсва:

— Д-р Фокс.

Тя засича, поправя се.

— Д-р Фокс, разбирам от следователя Литъл, че снощи сте видели нещо.

Мятам поглед към Алистър, който още е залепнал като тапет край вратата.

— Видях как съседката ми беше наръгана.

— Коя съседка? — пита Норели.

— Джейн Ръсел.

— И това го видяхте през прозореца?

— Да.

— Кой прозорец?

Соча покрай нея.

— Този прозорец.

Норели проследява пръста ми. Очите ѝ са без блясък, безизразни и тъмни; виждам я как обгръща с поглед къщата на Ръселови от ляво на дясно, сякаш чете книга.

— Видяхте ли кой наръга съседката ви? — Продължава да гледа навън.

— Не, но я видях как кърви и също видях нещо, забито в гърдите ѝ.

— Какво имаше в гърдите?

Аз се въртя на стола.

— Нещо лъскаво. — Има ли значение?

— Нещо лъскаво?

Кимам.

Норели също кима; обръща се, поглежда ме, после поглежда през мен, към дневната.

— Кой е бил снощи тук с вас?

— Никой.

— Значи всичко това на масата е ваше?

Въртя се отново.

— Да.

— Окей, д-р Фокс. — Но сега гледа към Литъл. — Аз ще...

— Жена му... — започвам аз и вдигам ръка, докато Алистър се приближава към нас.

— Един момент. — Норели прави крачка напред, слага телефона на масата пред мен. — Ще ви пусна обаждането на 911, което сте направили снощи в десет и трийсет и три.

— Неговата жена...

— Мисля, че ще отговори на много от въпросите ни. — Тя докосва екрана с дългия си пръст и глас от високоговорителя загърмява с всички сили в ушите ми: „911, какъв... — Норели търси иконката за звука на екрана, намалява го. — ... е спешният случай?“ Писък. „Тя беше... наръгана. Боже мой, помогнете й.“ Това съм аз, знам — моите думи, във всеки случай, но не и моят глас; звуча забавено, фъфля.

„Госпожо, успокойте се.“ — Този провлачен акцент. Дори сега ме вбесява. — „Какъв е адресът?“

Поглеждам към Алистър, към Литъл. Те гледат телефона на Норели.

Норели гледа мен.

„И вие видяхте как съседката ви беше наръгана?“

„Да. Помощ. Тя кърви.“ — Трепвам. Почти незабележимо.

„Какво казвате?“

„Казах *помощ*.“ — Кашлица, влажна, слюнчеста. Близо до сълзи.

„Колата е на път, госпожо. Моля да се успокоите. Бихте ли ми казали името си?“

„Анна Фокс.“

„Добре, Анна. Как е името на съседката ви?“

„Джейн Ръсел. Боже мой.“ — Задавяне.

„С нея ли сте в момента?“

„Не. Тя е отсреща... тя е в къщата от другата страна на градината.“

Усещам погледа на Алистър върху себе си. И аз го поглеждам, с равен поглед.

„Анна, вие ли наръгахте съседката си?“

Пауза.

— „Какво?“

„Вие ли наръгахте съседката си?“

„Не.“

Сега и Литъл ме наблюдава. И тримата заедно гледат към мен. Аз се навеждам, поглеждам мобилния на Норели. Екранът потъмнява, но гласовете продължават.

„Добре.“

„Гледах през прозореца и видях как я намушкаха.“

„Добре. Знаете ли кой я намушка?“

Отново пауза, по-дълга.

„Госпожо, знаете ли кой...“

Хриптене и тропот. Изпуснатият телефон. Горещ, на килима в кабинета... там трябва да е и сега, като изоставено тяло.

„Госпожо?“

Мълчание.

Извивам врат, поглеждам Литъл. Той вече не ме гледа.

Норели се навежда над масата, прекарва пръст по екрана.

— Диспечерът е останал на телефона шест минути, докато екипът е потвърдил, че е пристигнал на мястото.

Мястото. И какво са намерили *на мястото*? Какво е станало с Джейн?

— Не разбирам. — Изведнъж се чувствам изтощена. Напълно изпразнена. Бавно обхождам с поглед кухнята, приборите, щръкнали в миялната, счупените бутилки в контейнера. — Какво е станало със...

— Нищо не е станало, д-р Фокс — казва меко Литъл. — Нищо не е станало с никого.

Аз го поглеждам.

— Какво искате да кажете?

Той подръпва панталона си на бедрата, прикляка до мен.

— Мисля, че е това хубаво мерло, което сте изпили, и с лекарствата, които вземате, и филма, който сте гледали, може би малко сте се превъзбудили и сте видели нещо, което не е било там.

Аз се вирам в него.

Той примигва срещу мен.

— Вие мислите, че съм си го въобразила? — Гласът ми е писклив.

Върти огромната си глава:

— Не, госпожо, мисля, че просто сте били превъзбудена и представите ви малко са се пообъркали.

Устата ми зяпва.

— Лекарствата ви имат ли странични ефекти? — притиска ме той.

— Имат — казвам аз — но...

— Халюцинации може би?

— Не знам. — Макар че *знам*, знам, че имат.

— Лекарката в болницата каза, че халюцинациите могат да бъдат страничен ефект от лекарствата, които взимате.

— Това не бяха халюцинации. Видях каквото видях. — Изправям се с труд. Котката се стрелва изпод стола, мушва се в дневната.

Литъл вдига ръка, отрудената му длан е широка и плоска.

— Вие току-що чухте телефонното обаждане. Говоренето ви е сериозно затруднено.

Норели прави крачка напред.

— В болницата провериха, имали сте два и половина промила алкохол в кръвта — ми казва тя. — Това е почти три пъти повече от позволеното от закона.

— Какво от това?

Зад гърба ѝ очите на Алистър се местят като пинг-понг между нас.

— Не съм *халюцинирала* — изсъсквам аз. Думите ми се заплитат, докато изскачат от устата ми и се приземяват накриво. — Не си *въобразявам* неща. Не съм *луда*.

— Разбирам, че семейството ви не живее тук, госпожо? — казва Норели.

— Това въпрос ли е?

— Да, въпрос е.

Алистър:

— Синът ми каза, че сте разведена.

— Разделени сме — поправям го автоматично.

— От това, което ни обясни господин Ръсел — казва Норели, — никой от съседите не ви е виждал. Изглежда, не излизате често.

Не казвам нищо. Не правя нищо.

— Може да има и друга теория — продължава тя — търсели сте малко внимание.

Отстъпвам назад, бутам се в кухненския плот. Халатът ми се отваря.

— Нямате приятели или семейство, пили сте твърде много и сте решили да вдигнете малко олелия.

— Мислите, че съм си го *съчинила*? — Накланям се напред, крещейки.

— Мисля каквото мисля — потвърждава тя.

Литъл си прочиства гърлото.

— Аз мисля — казва той с мек глас, — че във вашето положение леко сте се побъркали тук и... не казваме, че сте го направили нарочно...

— Вие сте тези, които си съчинявате разни неща. — Соча с треперещ пръст към прозореца, размахвам го като магическа пръчка. — Вие сте тези, които си измисляте. Аз я видях, *обляна в кръв, през този прозорец.*

Норели притваря очи, въздиша.

— Госпожо, господин Ръсел казва, че жена му е извън града. Той казва, че никога не сте я виждали.

Тишина. Стаята се изпълва с електричество.

— Тя беше тук. Два пъти — казвам аз бавно и ясно, — *два пъти.*

— Има и...

— Първия път ми помогна и ме прибра от улицата. После дойде да ме види. И той... — втренчвам се в Алистър — дойде тук да я *търси.*

Той кима.

— Търсех сина си, а не жена си. — Той преглъща. — И вие казахте, че никой не е идвал.

— Излъгах. Тя седеше на тази маса. Играхме шах.

Той поглежда към Норели безпомощно.

— И ти я накара да крещи — казвам аз.

Сега Норели се обръща към Алистър.

— Тя каза, че е чула викове — обяснява той.

— Аз чух крясъци. Преди три дена. — Толкова ли беше? Може и да греша. — И Итън ми каза, че е била тя. — Не е абсолютно точно, но е приблизително.

— Да не забъркваме Итън в тази работа — казва Литъл.

Вторачвам се в тях, подредени около мен, като онези три хлапета, дето мятаха яйца, трите идиотчета.

Сега ще ги размажа.

— Къде е тя тогава? — питам аз и кръстосвам ръце пред гърдите си. — Къде е Джейн. Ако е добре, доведете я тук.

Те се споглеждат.

— Дайте да я видя. — Загръщам халата, стягам колана, отново кръстосвам ръце. — Доведете я.

Норели се обръща към Алистър.

— Бихте ли... — шепне тя и той кима, отстъпва в дневната, вадейки телефона от джоба си.

— И след това — казвам на Литъл — искам всички да ми се махнете от къщата. *Ти* мислиш, че халюцинирам. — Той трепва. — А ти мислиш, че лъжа. — Норели не реагира. — А той казва, че никога не съм виждала жената, с която се срещнах *два пъти*. — Алистър мълча нещо по телефона. — И искам да знам точно кой къде е влизал тук, кога, къде... — Заплитам се в собствените си думи. Спирам, съвземам се. — Искам да знам кой друг е влизал тук.

Алистър се връща при нас:

— След няколко минути — казва той, плъзгайки телефона обратно в джоба си.

Впивам поглед в него.

— Обзалагам се, че ще са много дълги минути.

Той не казва нищо. Очите ми шарят из стаята. Алистър си проверява часовника. Норели кротко наблюдава котката. Само Литъл ме гледа.

Минават двайсет секунди.

Още двайсет.

Въздишам, отпускам ръце.

Това е абсурдно. Жената беше...

Звънецът иззвънява.

Главата ми се завърта към Норели, после към Литъл.

— Аз ще натисна бутона — казва Алистър и се обръща към вратата.

Гледам застинала как натиска бутона, натиска дръжката, отваря вратата, отмества се настрани.

Секунда по-късно Итън се вмъква в стаята, навел очи.

— Вие сте се срещали със сина ми — казва Алистър, — а това е жена ми — добавя той, хлопвайки вратата зад тях.

Гледам към него. Гледам към нея.

В живота си не съм виждала тази жена.

ЧЕТИРЕСЕТ И ЕДНО

Тя е висока, но с тънък кокал, гладка черна коса огражда изваяно лице. Веждите ѝ, тънки, остри, се извиват над чифт сиво-зелени очи. Тя ме поглежда хладно, после пресича кухнята и подава ръка.

— Не мисля, че се познаваме — казва тя.

Гласът ѝ е нисък и сочен, съвсем като на Бакол. Съсирва се в ушите ми.

Не помръдвам. Не мога.

Ръката ѝ остава да виси във въздуха, насочена към гърдите ми. След миг махвам с ръка да си я прибере.

— Коя е тази?

— Това е съседката ви. — Литъл звучи почти натъжен.

— Джейн Ръсел — казва Норели.

Поглеждам към нея, после към него. После към жената.

— Не, не си — ѝ казвам аз.

Тя си прибира ръката.

Обратно към следователите:

— Не, не е тя. Какво искате да *кажете*? Това не е Джейн.

— Повярвайте ми — започва Алистър — това е...

— Не сте длъжен да уверявате никого, господин Ръсел — му казва Норели.

— Ще ми повярвате ли, ако аз ви уверя? — пита жената.

Завъртам се към нея, правя крачка напред.

— Коя си ти? — Звуча грубо, враждебно и се радвам да видя как с Алистър се отдръпват едновременно като вързани с общи белезници за глезените.

— Д-р Фокс — казва Литъл, — дайте да се успокоим. — Той слага ръка върху рамото ми.

Докосването ме разтърсва. Врътвам се, искам да се махна от него, да се махна от Норели, вече съм в средата на кухнята, следователите стърчат край прозореца, Алистър и жената са с гръб към дневната.

Обръщам се към тях, пристъпвам напред.

— Срегнах се с Джейн Ръсел два пъти — казвам просто и бавно.
— Вие не сте Джейн Ръсел.

Този път тя не отстъпва.

— Мога да ви покажа шофьорската си книжка — предлага тя, пъхайки ръка в джоба си.

Поклащам глава просто и бавно.

— Не искам да ми показвате шофьорската си книжка.

— Госпожо — обажда се Норели и аз извивам глава над рамото си. Тя се приближава и застава между нас. — Да спрем дотук.

Алистър ме гледа с широко отворени очи. Ръката на жената още е напъхана в джоба. Зад тях Итън се е оттеглил в креслото, Пънч се е свил в краката му.

— Итън — казвам аз и погледът му се плъзва към мен, сякаш е очаквал да бъде призован. — Итън.

Разбутвам Алистър и жената.

— Какво става?

Той ме поглежда. Поглежда настрани.

— Това не е майка ти. — Докосвам го по рамото. — Кажи им.

Той изправя глава, отклонява поглед наляво. Стиска челюсти и преглъща. Заглежда се в ноктите си.

— Вие никога не сте виждали майка ми — измърморва той.

Отмествам ръката си.

Обръщам се кръгом бавно, смаяна.

Тогава всички започват да говорят едновременно, в хор. „Ние може ли...“ — пита Алистър, сочейки с глава към вратата, в момента в който Норели казва: „Ние приключихме тук“, а Литъл ме съветва: „Починете си малко“.

Примигвам срещу тях.

— Ние може ли... — подхваща отново Алистър.

— Благодаря ви, господин Ръсел — казва Норели — и госпожо Ръсел.

Той и жената ме поглеждат предпазливо, като че ли съм някакво животно, което току-що е било укротено, после се отправят към вратата.

— Тръгвай — казва Алистър рязко. Итън се надига и прескача котката, погледът му е забит в пода.

Докато се изнизват един по един, Норели се нарежда зад тях.

— Д-р Фокс, правенето на фалшиви изявления пред полицията е криминално деяние — информира ме тя. — Разбирате ли го?

Гледам я втренчено. Мисля, че кимвам.

— Добре. — Тя придърпва яката на коженото палто. — Това е, което имам да ви кажа.

Вратата се затваря след нея. Чувам завъртането на бравата на външната врата.

Сега сме само аз и Литъл. Les deux.

Външната врата хлопва, докато се затваря.

— Мога ли да ви оставя сама, без да се тревожа? — пита ме той.

Кимам безизразно.

— Ето — казва той, измъквайки визитката си от вътрешния джоб, притискайки я в ръката ми. Разглеждам я. Евтина изработка. **КОНРАД ЛИТЪЛ, СЛЕДОВАТЕЛ, ПОЛИЦЕЙСКИ ДЕПАРТАМЕНТ, НЮ ЙОРК.** Два телефона. Имейл адрес.

— Ако имате нужда от нещо, може да ми се обадите. Хей. — Вдигам поглед. — Може да ми се обадите, окей?

Кимам.

— Окей?

Думата се изтъркулва по езика ми, разбутвайки с лакти останалите думи.

— Окей.

— Добре. По всяко време, денем и нощем. — Той подмята телефона от едната ръка в другата. — С тези моите деца въобще не спя. — Подмята го обратно в първата. Улавя ме, че го гледам, спира.

Гледаме се един друг.

— Оправяйте се, д-р Фокс. — Литъл се отправя към вратата за вестибюла, отваря я, затваря я внимателно след себе си.

Входната врата отново се отваря. Отново се затваря с трясък.

ЧЕТИРЕСЕТ И ДВЕ

Внезапна напрегната тишина. Светът е спрял на място.

Сама съм, за първи път през целия ден.

Преглеждам стаята. Винените бутилки, осветени от залязващото слънце. Столът, изваден изпод кухненската маса. Котаракът патрулира край дивана.

Прашинки се носят в светлината.

Замъквам се до вратата към вестибюла, заключвам я.

Обръщам се с лице към стаята.

Това наистина ли се случи?

Какво наистина се случи?

Блуждая към кухнята, изкопавам бутилка вино. Забивам тирбушона, измъквам тапата. Виното бълбука в чашата. Вдигам я към устните си.

Мисля за Джейн.

Пресушавам чашата, после надигам бутилката. Отпивам дълбока дълга глътка.

Мисля за тази жена.

Сега се насочвам към дневната, забързвам се; изсипвам две таблетки в ръката си. Те танцуват надолу по гърлото ми.

Мисля за Алистър. *А това е жена ми.*

Стоя там, гълтам, лоча, докато се задавя.

И когато оставям бутилката на масата, се сецам за Итън и как не поглеждаше към мен, как обръщаше глава настрани. Как преглътна, преди да ми отговори. Как си чоплеше ноктите. Как измънка.

Как излъга.

Защото той излъга. Отклоняване на очите, поглеждане наляво, забавяне на отговора, смущение — всичките издайнически знаци на лъжеца. Знаех го, преди да си отвори устата.

Стиснатата челюст обаче — това е признак на нещо друго.

Това е признак на страх.

ЧЕТИРЕСЕТ И ТРИ

Телефонът е на пода в кабинета, точно където го изпуснах. Почуквам по екрана, докато връщам тубичките в аптечния шкаф в банята. Винаги съм си давала сметка за суперсилата на д-р Филдинг, въоръжен едновременно с медицинска титла и кочан с рецепти, но в този случай дори той няма да може да ми помогне.

— Може ли да дойдеш? — казвам аз, щом отговаря.

Пауза.

— Какво има? — звучи разтревожена.

— Може ли да дойдеш? — Отивам в спалнята, пъхам се в леглото.

— Веднага ли? Аз не съм...

— Бина, моля те.

Отново пауза.

— Мога да стигна при теб към... девет, девет и половина. Ще ходя на вечеря — добавя тя.

Не ме интересува.

— Добре. — Лягам по гръб, главата ми потъва във възглавниците. Отвъд прозореца клоните се люлеят, разнасят листата като жарава; те святкат покрай стъклото и отлитат нанякъде.

— Сико наре ли е?

— Какво каза? — Темазепамът ми задръства мозъка. Чувствам как нервните ми връзки се скъсяват.

— Попитах те дали всичко е наред?

— Не. Да. Ще ти обясня, като дойдеш. — Клепачите ми натезават, натезават.

— Окей. Ще се видим довечера.

Но аз вече пропадам в съня.

Спя дълбоко, без да сънувам, пълна забрава, и когато бутонът на домофона забръмчава, се събуждам изтощена.

ЧЕТИРЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Бина ме гледа със зяпнала уста.

Накрая я затваря бавно, но решително, както се убива муха. Не казва нищо.

В библиотеката на Ед сме, аз съм се свила в стола с високата облегалка, Бина се е разположила в креслото, в което се паркира д-р Филдинг. Подвила е дългите си крака под седалката, Пънч се увива около глезените ѝ като дим.

В камината гори тих огън.

Тя обръща поглед натам, наблюдава трепкащите пламъчета.

— Колко беше изпила? — пита ме тя, примигвайки, като че ли ще я ударя.

— Не толкова, че да халюцинирам.

Тя кима.

— Окей. А хапчетата...

Сграбчвам края на одеялото, което лежи в скута ми, засуквам го.

— Срецнах се с Джейн. Два пъти. В два различни дни.

— Добре.

— Видях я заедно с Итън и Алистър в тяхната къща. Много пъти.

— Добре.

— Видях я обляна в кръв. С нож, забит в гърдите.

— Сигурна ли си, че беше нож?

— Да не мислиш, че беше някаква шибана брошка.

— Само питам, добре. Окей.

— Видях го през обектива на камерата. Съвсем ясно.

— Но не си го снимала?

— Не, не съм го снимала. Опитвах се да ѝ помогна, а не... да го документирам.

— Окей. — Тя глади разсеяно един кичур от косата си. — И сега те твърдят, че никой не е бил наръган.

— И се опитват да ме убедят, че Джейн е някоя друга. Или че някоя друга е Джейн.

Бина навива кичура на един от дългите си пръсти.

— Сигурна ли си... — започва тя и аз се стягам, защото знам какво ще последва. — Сигурна ли се, че всичко това не се дължи на някакво объркване...

Навеждам се напред.

— Знам много добре какво видях.

Бина пуска кичура.

— Не знам... не знам какво да ти кажа.

Започвам да говоря бавно, като че си проправям път през висока трева.

— Те няма да повярват, че нещо се е случило на Джейн — казвам аз по-скоро на себе си — докато не разберат, че жената, която мислят, че е Джейн, всъщност не е Джейн.

Не е много ясно, но тя клати глава.

— Добре де... но полицията не поиска ли да види някакъв документ, да се идентифицира?

— Не. Не. Те просто се довериха... повярваха на думата на мъжа й. И защо не? Защо да не му повярват. — Котката пристъпва по килима, пъхва се под моя стол. — Да не говорим, че никой не я е виждал преди това. Те пристигнаха преди по-малко от седмица. Тя може да е всеки. Може да е роднина. Може да е любовница. Може да е „булка по поръчка“. — Посягам за чашата, но се сещам, че нямам чаша. — Но аз видях Джейн сред семейството си. Видях медальона й със снимка на Итън в него. Видях с очите си. Тя го беше изпратила да ми донесе свещ, за бога.

Бина кима отново.

— Мъжът й не се ли преструваше?

— Че току-що е наръгал някого ли? Не, разбира се.

— Сигурна ли си, че е бил той, който...?

— Сигурна съм, че беше той, който...

— Който какво — тя се намества на стола, — който го е направил?

— Кой друг може да бъде? Синът им е ангел. Ако той... ако щеше да наръгва някого, по-скоро би наръгал баща си. — Отново посягам за чашата, ръката ми увисва във въздуха. — И го видях на

компютъра непосредствено преди това, така че освен ако е спринтирал до долния етаж, за да накълца майка си, мисля, че е извън подозрение.

— Разказа ли всичко това на някого?

— Още не.

— На д-р Филдинг?

— Ще му го разкажа. — Също и на Ед. Ще му е обадя по-късно. Сега е тихо, само пламъците пукат в камината.

Гледам я, гледам как кожата ѝ сияе с меден блясък от светлината на огъня и се чудя дали ми вярва, дали не се съмнява в мен. Историята ми е абсурдна, така е. *Съседът убива жена си и подставено лице се представя за нея. И синът им е твърде уплашен, за да каже истината.*

— Къде мислиш, че е Джейн? — пита Бина плахо.

Мълчание.

— Дори не знаех, че е била такава звезда — казва Бина и се накланя над рамото ми, косата ѝ се спуска като завеса между мен и настолната лампа.

— Голяма звезда през петдесетте — промърморвам аз. — След това става голям борец срещу абортите.

— А-а.

— След оплескан аборт.

— О-о.

Седим на моето бюро и разглеждаме двайсет и двете страници със снимки на Джейн Ръсел: обкичена с диаманти („Мъжете предпочитат блондинки“); разсъблечена в сламата („Извън закона“); развяваща циганската си пола („Гореща кръв“). Проверихме в интернет. Ровихме се из Инстаграм. Прегледахме всички вестници и сайтове в Бостън и околностите. Посетихме фотогалерията на Патрик Макмулън. Никъде нищо.

— Не е ли поразително — казва Бина, — как според интернет някои хора може и въобще да не са съществували?

Алистър го откриваме по-лесно. Ето го, стегнат като салам в твърде тесния си костюм, в една статия в списание „Консултант“ отпреди две години: *Ръсел се присъединява към екипа на Аткинсън, гласи заглавието.* В профила му в LinkedIn е използвана същата

снимка, взета от бюлетина на възпитаниците на университета „Дартмут“, на която вдигат тост на благотворителна вечеря.

Джейн я няма никъде.

Още по-странно е, че и Итън го няма. Няма го във Фейсбук или във Форскуеър, или където и да било, а Гугъл не предлага нищо друго освен няколко линка към фотограф със същото име.

— Повечето деца не са ли във Фейсбук? — пита Бина.

— Баща му не му разрешава. Той няма дори телефон. — Навивам провисналия ръкав на халата. — Освен това го обучават у дома. Той сигурно не познава много хора тук. Сигурно не познава никого.

— Някой обаче трябва да познава майка му — казва тя. — Някой в Бостън или... въобще някой. — Тя отива до прозореца. — Няма ли снимки в къщата? Полицията не беше ли там днес?

Обмислям го.

— След всичко, което се случи, може да имат снимки на другата жена. Алистър можеше да им покаже каквото си поиска, да им каже каквото си иска. Те нямаха намерение да претърсват къщата. Казаха го много ясно.

Тя кима, обръща се, гледа към къщата на Ръселови.

— Щорите са спуснати — казва тя.

— Какво? — Присъединявам се към нея на прозореца и виждам: кухнята, салона, стаята на Итън — всички щори са спуснати.

Къщата си е затворила очите. Стиснала ги е здраво.

— Виждаш ли — й казвам — не искат повече да ги гледам.

— Не ги упреквам.

— Пазят се. Това не е ли доказателство?

— Подозрително е, така е. — Тя накланя глава. — Често ли спускат щорите?

— Никога. Никога досега. Къщата беше като аквариум.

Бина се колебае:

— Не мислиш ли... не мислиш ли, че може би ти... така де, че ти си в опасност?

Не ми беше минало през ума.

— Защо? — питам я бавно.

— Защото, ако това, което си видяла, наистина се е случило...

— Видях го...

— ... тогава ти си, нали разбираш, свидетел.

Вдишам дълбоко, после още веднъж.

— Моля те, ще останеш ли с мен през нощта?

Тя свива вежди.

— Ще ти платя.

Тя ме поглежда с натежали клепачи.

— Не е там работата. Утре започвам отрано и всичките ми неща са вкъщи...

— Моля те. — Поглеждам дълбоко в очите ѝ. — Моля те.

Тя въздиша.

ЧЕТИРЕСЕТ И ПЕТ

Тъмнина — гъста, плътна. Тъмно като в бомбоубежище. Като в дълбокия космос.

И после, в далечината, мъничка звезда, светла искрица. Приближава.

Светлината трепери, раздува се, пулсира.

Сърце. Малко сърце. Бие. Свети.

Изтласква тъмнината около себе си, осветява тънко като копrienен конец синджирче. Блуза, бяла като призрак. Чифт рамене, позлатени от светлината. Извивка на шия. Ръка — пръстите си играят с мъничкото пулсиращо сърце.

И над него — лице: Джейн. Истинската Джейн, сияеща. Гледа ме. Усмихва се.

И аз ѝ се усмихвам.

Сега пред нея се спуска стъклено пано. Тя притиска ръката си в него, на стъклото остават мънички отпечатьци от нейните пръсти.

Зад нея тъмнината внезапно се вдига и сцената се осветява: двойният раиран диван на бели и червени черти; двете лампи, сега бълващи светлина; килимът като цъфнала градина.

Джейн поглежда надолу към медальона, попипва го нежно; към снежнобялата блуза; към кървавото петно, което се разлива, набъбва, плъзва към яката, обгаря шията ѝ.

И когато ме поглежда отново, виждам, че е другата жена.

ЧЕТИРЕСЕТ И ШЕСТ

Събота

6 ноември

Бина си тръгва малко след седем, точно когато светлината се промъква на пръсти през пердетата. Тя хърка, научих го тази нощ, издава лекичко сумтене, като шум от далечни вълни. Не съм го очаквала.

Благодаря й, забивам глава във възглавницата, потъвам отново в сън. Като се събуждам, проверявам телефона. Почти единайсет е.

Взира се в екрана за миг. След минута говоря с Ед. Този път не си играя на „Познай кой е?“.

— Това е невероятно — казва той след известна пауза.

— Въпреки това се случи.

Той пак замълчава.

— Не съм казал, че не се е случило. Но — аз се стягам — ти напоследък наистина беше на тежки лекарства. Така че...

— Така че не ми вярваш, и ти като другите.

Въздишка.

— Не, не че не ти вярвам. Само че...

— Знаеш ли колко фрустриращо е това? — викам аз.

Той замълчава. Аз продължавам.

— Видях как се случи. Да, на лекарства съм и също... да. Но не съм си го въобразила. Не може да изгълташ няколко хапчета и да започваш да си въобразяваш нещо такова. — Поемам глътка въздух. — Аз не съм някой тийнейджър, който играе жестоки компютърни игри и после застрелва съучениците си. Знам какво видях.

Ед продължава да мълчи.

После казва:

— Добре, поне за едно нещо, за да подходим академично, сигурна ли си, че беше той?

— Кой?

— Мъжът й. Че той... го направи.

— Бина ме попита същото нещо. Разбира се, че съм сигурна.

— Не може ли да е била тази, другата жена?

Аз застивам.

Гласът на Ед леко се извисява, както прави, когато мисли на глас.

— Да речем, че тя е любовницата, както казваш. Дошла от Бостън или отнякъде другаде. Скарват се. Вади се нож. Или нещо друго. Ножът се забива. Може да не е мъжът.

Замислям се. Съпротивлявам се, но — може би. Само че:

— Не е важно кой го е направил — настоявам аз — засега. Важното е, че беше извършено, и *проблемът* е, че никой не ми вярва. Мисля, че дори Бина не ми вярва. Мисля, че и ти не ми вярваш.

Мълчание. Забелязвам, че съм се качила по стълбите, влязла съм в стаята на Оливия.

— Недей да казваш на Ливи за това — добавям аз.

Ед се засмива, истинско „Ха-ха!“, звънко като ламарина.

— Нямам и намерение. — Изкашля се. — Какво мисли д-р Филдинг?

— Още не съм говорила с него. — А трябва.

— Трябва.

— Ще му се обадя.

Пауза.

— Какво става с другите съседи в квартала?

Осъзнавам, че нямам никаква представа. Семейство Такеда, Милъррови, дори Васерман — през цялата седмица не са светвали нито веднъж на моя радар. Завеса се е спуснала над улицата; къщите наоколо са забулени, изпарили са се; съществуват само моята къща и къщата на Ръселови, и градината между нас. Чудя се какво ли става с предприемача на Рита. Чудя се коя ли книга е избрала госпожа Грей за читателския клуб. Имах навика да регистрирам в лаптопа всяко действие, на всички съседи, да записвам кой и кога влиза и излиза. Цели глави от живота им са складирани в паметта на моя компютър. А сега...

— Не знам — признавам си аз.

— Е — казва той, — може би така е по-добре.

След като затварям, проверявам пак часовника. Единайсет и единайсет. Моят рожден ден. И на Джейн също.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДЕМ

Избягвам кухнята от вчера, избягвам целия първи етаж. Но сега съм отново на прозореца и се вирам в къщата оттатък градината. Наливам си вино на тънка струйка.

Знам какво видях. Кървави петна. Умоляващи очи.

Това съвсем не е краят.

Отпивам.

ЧЕТИРЕСЕТ И ОСЕМ

Щорите, забелязвам, са вдигнати.

Къщата ме зяпа с широко отворени очи, като че ли е изненадана, че отново я гледам. Приближавам, прицелвам се в прозореца, фокусирам обектива към салона.

Безупречна. Нито следа. Двойният диван. Лампите като гвардейци.

Завъртам се в стола, обръщам обектива към стаята на Итън. Той е наведен като гаргойл над бюрото пред компютъра си.

Приближавам още повече. На практика мога да прочета текста на екрана му.

Движение по улицата. Автомобил, лъскав като акула, прави маневра пред къщата на Ръселови, паркира. Вратата на шофьора се отваря като перка, Алистър се появява в зимно палто.

Крачи към къщата.

Щраквам снимка.

Щом стига до вратата, правя още една.

Нямам план. (Чудя се дали въобще знам какво правя напоследък?) Не е като да съм видяла ръката му, оцапана с кръв. Нито пък ще дойде на вратата да направи самопризнание.

Но мога да гледам.

Той влиза в къщата. Обективът ми подскача към кухнята и както се очаква, той се появява там след малко. Мята ключовете на плота, съблича си палтото. Излиза от стаята.

Не се връща.

Премествам обектива към горния етаж, към салона.

И докато го правя, се появява тя, ефирна и ведра, с тревистозелен пуловер: „Джейн“.

Намествам обектива. Тя се движи леко, пъргаво, първо към едната лампа, после към другата, пали ги. Наблюдавам фините ѝ ръце, дългата шия, косата, спусната върху едното ѝ рамо.

Лъжкинята.

След това излиза, тънките ѝ бедра се кръстосват, докато върви към вратата.

После — нищо. Салонът е празен. Кухнята е празна. На горния етаж столът на Итън е празен, екранът на компютъра е черен.

Иззвънява телефонът.

Завъртам глава в полукръг като бухал и камерата пада в скута ми.

Звукът идва иззад гърба ми, но телефонът е в ръката ми.

Това е стационарният.

Не кухненският апарат, който е напълно мъртъв там долу, а онзи в библиотеката на Ед. Напълно съм забравила за него.

Звъни отново, отдалечено, настойчиво.

Не мърдам. Не дишам.

Кой ми звъни? Никой не се е обаждал в къщата от... не мога да си спомня откога. Кой може да знае този номер? Аз едва си го спомням.

Още едно позвъняване.

И още едно.

Сгърчвам се до прозореца, свивам се там до студеното стъкло. Представям си стаите в моята къща една по една как се тресат от този звън.

Още едно позвъняване.

Поглеждам през градината.

Тя е там, на прозореца в гостната, с телефон на ухото.

Гледа право към мен, предизвикателно.

Смъквам се от стола, стискам камерата в ръка, отстъпвам към бюрото. Тя не отнема поглед, устата ѝ са като рязка черта.

Откъде е взела този номер?

Оттам, откъдето аз взех техния. От справки. Представям си я как им се обажда, казва името ми, моли да я свържат. С мен. Нахълтва в дома ми. В главата ми.

Лъжкията.

Гледам я. Втрещвам се в нея.

Тя се също се втрещва в мен.

Още едно позвъняване.

След това друг звук — гласът на Ед.

„Това е домът на Анна и Ед“, казва той с нисък, плътен глас, като на филмова реклама. Помня как записваше това съобщение: „Звучиш

като Вин Дизел“, му казах, а той се засмя и го презаписа с още понисък глас.

„В момента не сме тук, но оставете съобщение и ще ви върнем веднага обаждането.“ Спомням си как щом свърши записът, щом натисна „стоп“, аз добавих с ужасен кокни акцент: „Когато, по дяволите, пожелаем“.

За секунда притворям очи и си го представям как ми се обажда.

Но нейният глас изпълва въздуха, изпълва къщата: „Мисля, че знаеш коя съм“. Пауза. Отварям очи, виждам, че ме гледа, виждам как устата ѝ изговаря думите, които се забиват в ушите ми. Ефектът е невероятен. „Спри да снимаш нашата къща или ще се обадя на полицията.“

Маха телефона от ухото си, пуска си го в джоба. Гледа ме. Аз също я гледам.

Настъпва тишина.

После излизам от стаята.

ЧЕТИРЕСЕТ И ДЕВЕТ

ГЪРЛПУЛ^[1] ви предизвиква!

Това е шахматната ми програма. Показвам среден пръст на екрана и притискам телефона до ухото си. Записът от гласовата поща на д-р Филдинг, крехък като изсъхнал лист, ме поканва да оставя съобщение. Оставям съобщение, изговаряйки внимателно всяка дума.

В библиотеката на Ед съм, лаптопът затопля бедрата ми, обедното слънце се плъзга по килима. Чаша мерло на масата до мен. Чаша и бутилка.

Не искам да пия. Искам мозъкът ми да е бистър. Искам да мога да мисля. Искам да *анализирам*. Последните тридесет и шест часа вече избледняват, изпаряват се като мъгла. Вече усещам как къщата изправя рамене и се отърсва от външния свят.

Нуждая се от едно питие.

Гърлпул. Какво тъпо име. Гърлпул. Напомня ми „Въртоп“ с Тиерни и Бакол. *Вече е в кръвта ти.*

Със сигурност е. Повдигам чашата до устните си, усещам как виното се стича по гърлото ми, клокочи във вените ми.

Плюй през рамо и стискай палци.

Пусни ме да вляза!

Всичко ще бъде наред.

Всичко ще бъде наред. Изсумтявам.

Мозъкът ми е като блато, мътен и лепкав, фантазии и истини се смесват и разбъркват. Кой бяха ония дървета, дето виреят в силно заблатени райони? Дето корените им са изложени над повърхността? Ман... мандрагора? Започваше с „ман“ във всеки случай.

Дейвид.

Чашата се разклаща в ръката ми.

В бързането, в бъркотията бях забравила за Дейвид.

Който работеше у Ръселови. Който може... който трябва да е виждал Джейн.

Оставям чашата на масата, изправям се с усилие. Залюлявам се към стълбите. Слизам надолу, появявам се в кухнята. Хвърлям поглед към Ръселови — не виждам никого, никой не ме гледа, — тогава чукам на вратата за сутерена, първо леко, после с всичка сила. Викам го по име.

Никой не отговаря. Чудя се дали не спи. Още е следобед.

Имам идея.

Не е редно, знам, но къщата е моя. Освен това е спешно. Много спешно.

Отивам до шкафа в дневната, отварям едно чекмедже и го намирам вътре, сребрист и назъбен, ключа.

Отивам пак до вратата. Чукам още веднъж — нищо — пъхам ключа в ключалката. Завъртам то.

Отварям вратата.

Тя изскърцва. Аз трепвам.

Но всичко е тихо, докато се вирам надолу по стълбите. Слизам в тъмното, стъпвам меко с пантофите си, като се подпирам с ръка на грапавата мазилка на стената.

Стигам до долу. Щорите са спуснати; тук е като нощ. Намирам електрическия ключ на стената, натискам го. Стаята се облива в светлина.

Два месеца откакто не съм идвала тук, два месеца откакто Дейвид дойде да го види. Той огледа всичко с катранено тъмните си очи — дневната с чертожната маса на Ед по средата; малката ниша с леглото; кухнята от светло дърво; банята — и кимна, веднъж.

Не е направил особени промени. Всъщност *нищо* не е променил. Диванът на Ед си е на същото място; чертожната маса и тя е тук, само че в хоризонтално положение. Отгоре е оставена чиния, пластмасова вилица и ножът в нея са сложени на кръст като хералдичен символ. Кутии с инструменти са подредени една върху друга до стената край входната врата. В най-горната забелязвам макетния нож, който му заех, лъскавото езиче на малкото му острие се подава от дръжката. До нея лежи книга, гърбът ѝ е пречупен. *Сидхарта*.

Снимка в тънка черна рамка виси на противоположната стена. Аз и Оливия на пет години, на входните стъпала на къщата, аз съм я

обгърнала с ръце. И двете сме ухилени до уши, Оливия с липсващо предно зъбче. „Зъбче-тук, зъбче-там“, обичаше да се шегува Ед.

Бях забравила за тази снимка. Сърцето ми леко се свива. Чудя се защо още виси тук.

Приближавам се до нишата. „Дейвид“, казвам тихо, макар да съм сигурна, че не е там.

Чаршафите са струпани в долната част на матрака. Дълбоки вдлъбнатини на възглавниците, все едно че са били ритани. Проверявам леглото: парченце от изсъхнала юфка се къдри на възглавницата; презерватив, смачкан и мазен, скрит до стената; тубичка с аспирина, заседнала между рамката и матрака; йероглифи от изсъхнала пот или сперма, изрисувани върху долния чаршаф; тъничък лаптоп на края на матрака. Лента с презервативи виси на лампона. На нощното шкафче блести обица.

Надничам в банята. Мивката е разчертана от косми, тоалетната зее широко. В душа — полупразна тубичка обикновен шампоан и парче сапун.

Отдръпвам се, връщам се в стаята. Прекарвам ръка по чертожната маса.

Нещо ми се върти в главата.

Опитвам се да го хвана, изплъзва ми се.

Оглеждам стаята още веднъж. Не виждам никъде фотоалбум, макар че сигурно вече никой не държи фотоалбуми (Джейн имаше, спомням си); няма калъфи със сидита или колонка с дивидита, но предполагам, че и те са на изчезване. *Не е ли невероятно как според интернет някои хора може и въобще да не са съществували?*, беше казала Бина. Всички спомени на Дейвид, музиката му, всичко, което говори за човека, го няма. Или по-скоро е около мен, носи се из въздуха, но е невидимо — файлове и иконки, единици и нули. Няма нищо на показ в реалния свят, нито знак, нито диря. *Не е ли невероятно?*

Разглеждам отново снимката на стената. Мисля за шкафа в моята дневна, натъпкан догоре с дивидита. Аз съм реликва. Времето ме е подминало.

Обръщам се да си вървя.

И в този момент чувам скърцане зад гърба ми. Външната врата е. Гледам я как се отваря, Дейвид застава пред мен, присвил очи.

[1] Игра на думи с оригиналното заглавие на филма „Въртоп“ на Хичкок, което е Whirlpool. Заглавието се произнася „уърлпул“. В „гърлпул“ първата сричка от „уърлпул“ е заменена с английската дума за момиче — girl. — Бел.ред. ↑

ПЕТДЕСЕТ

— По дяволите, какво правиш тук?

Сепвам се. Никога не съм го чувала да псува. Аз почти не съм го чувала да говори.

— Какво правиш тук, по дяволите?

Отстъпвам назад, отварям уста:

— Аз само...

— Защо си въобразяваш, че можеш да влизаш тук ей така?

Правя още една крачка назад, препъвам се.

— Много съжалявам...

Той се приближава, вратата зад гърба му остава отворена. Зрението ми се замъглява.

— Много съжалявам — вдишам дълбоко. — Търсех нещо.

— Какво?

Вдишам отново:

— Теб търсех.

Той вдига ръце във въздуха и ги отпуска, ключовете подрънкват, закачени на пръста му.

— Ето ме — той клати глава, — защо ти трябвавам?

— Защото...

— Можеше да ми се обадиш.

— Не се сетих...

— Не, просто си решила да слезеш ей така.

Започвам да кимам, после спирам. Това е най-дългият разговор, който някога сме имали.

— Може ли да затвориш вратата? — моля го аз.

Той ме зяпва, обръща се, бута вратата. Тя се затваря с трясък.

Когато ме поглежда отново, чертите на лицето му са омекнали.

Но гласът му още е твърд:

— От какво имаш нужда?

Леко съм замаяна.

— Може ли да седна?

Той не помръдва.

Правя крачка към дивана, отпускам се в него. Той стърчи като статуя за момент, стиска ключовете в ръка, после ги пъха в джоба си, сваля си сакото, мята го към нишата. Чувам как сакото пада на леглото, свлича се на пода.

— Не е хубаво така...

Кимам с глава:

— Да, знам.

— Нямаше да ти е приятно да вляза в твоята къща. Без покана.

— Да, знам.

— Ти щеше да превъртиш... щеше да си бясна.

— Да.

— А ако не бях сам, ако бях с някого?

— Аз чуках.

— Това не оправя нещата.

Мълча.

Той ме гледа известно време, после отива в кухнята, изува си обувките. Отваря вратата на хладилника, грабва една бира от полицата. Закрепя капачката на ръба на плота и блъска с ръка, капачката отлита на пода, търкулва се под радиатора.

Когато бях по-млада, това можеше да ме впечатли.

Вдига бутилката към устата си, пие, бавно пристъпва към мен. Подпира дългото си тяло на чертожната маса, отпива отново.

— Е? — казва той. — Ето ме.

Кимам, вперила поглед в него.

— Виждал ли си жената отсреща?

Той свива вежди.

— Коя жена?

— Джейн Ръсел. О другата страна на градината. На номер...

— Не съм.

Равен като хоризонт.

— Но нали правеше нещо там.

— И какво от това?

— Може да...

— Работех за господин Ръсел. Не съм виждал жена му. Даже не знам, че има жена.

— Има и син.

— Не е задължително да е женен, за да има дете. — Надига бирата. — Но не съм се замислял чак толкова. Това ли ти беше въпросът?

Кимам. Чувствам се миниатюрна. Гледам си в ръцете.

— Това ли дойде да ме питаш?

Кимам отново.

— Добре тогава, чу отговора ми.

Продължавам да седя там.

— Така или иначе защо толкова искаш да знаеш?

Поглеждам към него. Няма да ми повярва.

— Просто така — казвам аз. Опирам се на облегалката, опитвам се да се изправя.

Той ми подава ръка. Хващам я, усещам грубата му длан в ръката си и той ме издърпва на крака бързо и плавно. Гледам как мускулите на ръцете му се мърдат.

— Наистина се извинявам, че дойдох тук — казвам му аз.

Той кима.

Упътвай се към стълбите, чувствам погледа му в гърба си.

На третото стъпало си спомням нещо.

— Ти чу ли някой да вика, когато работеше там онзи ден? — питам го аз, опряла рамене на стената.

— Вече ме пита за това. Забрави ли? Никакви викове! Спрингстийн!

Питала ли съм го наистина? Имам чувството, че мозъкът ми пропада някъде.

ПЕТДЕСЕТ И ЕДНО

Докато влизам в кухнята, вратата на сутерена се хлопва зад мен.

Д-р Филдинг се обажда.

— Чух съобщението ти — казва той — звучеше разтревожена.

Отварям уста. Бях се приготвила да разкажа цялата история, да се разтоваря, но няма смисъл, нали така? Той е този, който звучи разтревожен постоянно, за всичко; той ми забърква лекарствата и ме докарва до... както и да е.

— Не беше нищо особено — казвам аз.

Той замълчава за малко.

— Нищо особено?

— Не, искам да кажа, имах въпрос за — преглъщам — лекарствата.

Пак мълчи.

Продължавам:

— Чудех се дали да не заместим някои от хапчетата, с които се дрогирам, с генерични^[1] лекарства.

— С които се лекуваш — поправя ме той автоматично.

— С които се лекувам, това имах предвид.

— Е, може — той не е убеден.

— Много добре. Просто защото започна да става много скъпо.

— Това проблем ли е?

— Не, не. Но не искам да се превърне в проблем.

— Разбирам!

Нищо не разбира.

Мълчание. Отварям шкафа до хладилника.

— Нека обсъдим това във вторник.

— Добре — казвам аз, докато подбирам бутилка мерло от шкафа.

— Надявам се, че може да почака дотогава?

— Разбира се, че може. Завъртам капачката на мерлото.

— И си сигурна, че се чувстваш нормално?

— Напълно. — Измъквам една чаша от мивката.

— Нали не ги смесваш с алкохол?
— Не. — Наливам си чашата.
— Добре. Тогава ще се видим във вторник.
— До вторник.
Връзката се прекъсва и аз отпивам.

[1] Генеричните лекарства са по-евтини аналози на скъпи маркови лекарства. — Бел.ред. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ДВЕ

Изнасям се към горния етаж. В библиотеката на Ед намирам чашата и бутилката, които съм изоставила преди двайсет минути, напечени от слънцето. Взимам ги и ги занасям в кабинета.

Сядам на бюрото. И мисля.

На екрана пред мен се е простряла шахматната дъска, фигурите вече са подредени, армии, денонощно готови за бой. Бялата царица: спомням си как взех царицата на Джейн. Джейн, снежнобялата ѝ блуза, оцапана с кръв.

Джейн. Бялата царица.

Компютърът чурулика.

Поглеждам към къщата на Ръселови. Няма и следа от живот.

БабаЛизи: Здравей, докторке.

Посягам да отговоря, сепвам се.

Докъде бяхме стигнали? Кога за последно говорихме? Отварям чат бокса, проверявам. *БабаЛизи излезе от чата в 16:46; четвъртък, 4 ноември.*

Точно така: точно когато Ед и аз съобщихме новината на Оливия. Помня как сърцето ми се разтуптя.

И шест часа по-късно се обадох на 911.

И оттогава — пътешествието ми навън. Нощта в болницата. Разговорът с Литъл, с докторката. Инжекцията. Карането през Харлем, слънцето, от което ме заболяха очите. Суетенето вкъщи. Пънч се провира в скута ми. Норели кръжи около мен. Алистър в дома ми. Итън в дома ми.

Онази жена в дома ми.

После Бина, търсенето в интернет и нейното съдържано хъркане през нощта. И днес: Ед и неговото съмнение; онова обаждане от „Джейн“; апартаментата на Дейвид, как ми се ядоса; скърцащият глас на д-р Филдинг в ухото ми.

Наистина ли са минали само два дена?

докторътетук: Здравей! Как си?

Тя направо ми затвори, но решавам да съм великодушна.

БабаЛизи: Добре съм, но по-важното е, че толкова съжалявам, че прекъснах така изведнъж, когато говорихме последния път.

С основание.

докторътетук: Няма нищо! Всички си имаме проблеми!

БабаЛизи: Не беше това причината, кълна се. Интернетът ми издъхна! Почивай в мир, интернет!

БабаЛизи: Много съжалявам, кой знае какво си си помислила за мене.

Допирам чашата до устните си, отпивам. Слагам я на масата и отпивам от другата чаша. Тогава реших, че Лизи не иска да чуе сърцераздирателната ми история. Нямам много вяра в хората.

докторътетук: Моля те, недей да се извиняваш! Случват се такива работи!

БабаЛизи: Чувствам се като чудовище!!

докторътетук: В никакъв случай.

БабаЛизи: Ще ми простиш ли?

докторътетук: Няма за каква да ти прощавам. Надявам се, че ти добре се справяш.

БабаЛизи: Да, добре съм. Синовете ми са тук:-)

докторътетук: :-) Наистина. Сигурно си много доволна!

БабаЛизи: Прекрасно е да са при мен.

докторътетук: Как се казват синовете ти?

БабаЛизи: Бо

БабаЛизи: и Уилям

докторътетук: Хубави имена.

БабаЛизи: Хубави момчета. Винаги много са ми помагали. Особено когато Ричард беше болен. Добре сме ги възпитали!

докторътетук: Личи си!

БабаЛизи: Уилям ми се обажда всеки ден от Флорида. Винаги започва с „КАК Я КАРАШ“ със силен глас и широка усмивка. Всеки път ми разтапя сърцето.

И аз се усмихвам.

докторътетук: С моите хора винаги си казваме „Познай кой е?“, когато говорим по телефона!

БабаЛизи: Това много ми харесва!

Мисля за Ед и за Ливи, чувам гласовете им в главата си. Гърлото ми пресъхва. Гълтам още малко вино.

докторътетук: Сигурно е много приятно синовете да са при теб.

БабаЛизи: Анна, толкова е хубаво. Те се настаниха в техните си стаи и всичко е като преди.

За първи път от много дни се чувствам спокойна, чувствам, че се справям. Че съм полезна дори. Все едно че съм отново в своя кабинет на осемдесет и осма улица и помагам на пациент. *Само установи връзка.*

Може би аз имам по-голяма нужда от този разговор, отколкото Лизи.

И така, докато навън се здрачава и сенките по тавана изчезват, разговарям с една самотна баба на хиляди километри от мен. Лизи обича да готви, казва ми тя; любимото ядене на момчетата е *мое* прочуто печено в гърне (*не е чак толкова прочуто*); и всяка година пече шоколадови бишкоти за пожарната команда. Имала е котка — в този момент ѝ казвам за Пънч, — но сега има женско зайче, кафяво, казва се Петуния. Макар да не е много по филмите, Лизи обича готварските предавания и „Игра на тронове“. Последното ме изненадва — в него има доста насилие.

Тя говори за Ричард, разбира се. *На всички много ни липсва.* Бил е учител, методистки пастор, увличал се от влакове (имат голям модел на тавана) и бил любящ баща — *добър човек.*

Добър човек и добър баща. Изведнъж Алистър ми изплува в мозъка. Побиват ме тръпки, отпивам голяма глътка.

БабаЛизи: Надявам се, че не те отегчавам със...

докторътетук: Съвсем не.

Научавам, че Ричард е бил не само свестен, но и отговорен, и се грижел сам за всичко в къщата: поддръжката, електрониката (*Уилям ми купи телевизор „Епъл“, с който не мога да се оправя*, притеснява се тя), градината, сметките. *Сега, като го няма, обяснява ми тя, съм напълно объркана. Чувствам се като стара жена.*

Барабаня с пръсти по мишката. Не е точно синдромът на Котард, но мога да ѝ предложа някои бързи начини за справяне. *Нека да намерим решение,* казвам ѝ аз. Моментално кръвта ми се разиграва, както когато превеждам пациент през труден проблем.

Взимам молив от чекмеджето и надрасквам няколко думи на кочана с бележки. В кабинета имах кожена тетрадка и писалка с мастило. Няма разлика.

Поддръжката: Да провери дали има някой местен майстор, който да идва един път седмично — дали може да го направи?

БабаЛизи: Може би Мартин, който работи в църквата.

докторътетук: Чудесно!

Електрониката: Повечето младежи се оправят добре с компютри и телевизори. Не знам дали познава тийнейджъри...

БабаЛизи: Синът на семейство Робъртс на нашата улица има айпад.

докторътетук: Той е твоят човек.

Плащането на сметките: (изглежда особено я затруднява — всичко онлайн ми е много трудно, твърде много имена и пароли. Трябва да избере нещо постоянно и лесно запомнящо се и за двете — нейното име, предлагам ѝ, или на децата, но да замести някои, букви с цифри или символи. W1LL1@M например.

Пауза.

БабаЛизи: Моето име ще бъде L1221E.

Усмиввам се отново.

докторътетук: Звучи добре!

БабаЛизи: По новините казват, че има опасност от хакери, трябва ли да се тревожа за това?

докторътетук: Не вярвам, че някой ще ти разкрие кода!

Надявам се поне, че няма. Тя е седемдесетгодишна баба от Монтана.

Накрая, работа по двора и градината: Зимите са много, много студени, казва ми Лизи, значи някой трябва да ѝ помага; да събаря снега от покрива, да посипва пътеката със сол, да кърти висулките от стрехите... Дори и да мога да изляза навън, това е много работа, преди да дойде зимата.

докторътетук: Да се надяваме, че дотогава ще можеш да излизаш. Така или иначе Мартин от църквата би могъл да ти помогне. Или децата от квартала. Дори и учениците ти. Не подценявай силата на 10 долара!

БабаЛизи: Добра идея.

БабаЛизи: Много ти благодаря, докторке. Чувствам се много по-добре.

Разреших проблема. Помогнах на пациента. Имам чувството, че сияя. Пийвам си от чашата.

После пак се връщаме на печеното, зайците, Бо и Уилям.

Светлина в салона на Ръселови. Надничам иззад екрана на лаптопа и виждам онази жена да влиза в стаята. Давам си сметка, че не съм мислила за нея повече от час. Разговорът ми с Лизи ми се отразява добре.

БабаЛизи: Уилям се върна от пазара. Дано ми е купил поничките, както го помолих!

БабаЛизи: Трябва да ида да го спра, преди да ги изяде.

докторътетук: Разбира се, върви!

БабаЛизи: Ти успя ли вече да излезеш навън, btw^[1]

btw. Тя усвоява жаргона на интернет.

Разтварям пръсти, мърдам ги като ветрило над клавиатурата. Да, успях да изляза навън. Два пъти всъщност.

докторътетук: Още не, за съжаление.

Няма нужда да се впускам в подробности.

БабаЛизи: Надявам се, че скоро ще можеш...

докторътетук: Ще се надяваме заедно!

Та излиза от чата, аз пресушавам чашата. Оставям я на бюрото.

Оттласквам се от пода, завъртам се със стола, стените започват да кръжат около мен.

Ще допринасям за възстановяването и благополучието. Днес го направих.

Затварям очи. Помогнах на Лизи да се подготви за живота, помогнах ѝ да живее малко по-пълноценно. Помогнах ѝ да намери облекчение.

Ще поставям интересите на другите над своите собствени. Да, но и за мен беше от полза: повече от 90 минути Ръселови бяха прогонени от съзнанието ми. Алистър, онази жена, дори и Итън.

Дори и Джейн.

Столът спира да се върти. Като отварям очи, погледът ми се насочва през рамката на вратата, през площадката, към библиотеката на Ед.

И си мисля за това, което не казах на Лизи, за това, което не успях да ѝ кажа.

[1] Съкращението btw обозначава английската фраза by the way, означаваща „между другото“. Използва се и в българската комуникация в чатове и интернет платформи. — Бел ред. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ТРИ

Оливия отказа да се върне в стаята, така че Ед остана с нея, докато събирах багажа с разтуптяно сърце. Дотътрих чантите до лобито, където пламъците в камината тихо догаряха, и Мери прекара кредитната ми карта през машината. Тя ни пожела приятна вечер с абсурдно голяма усмивка и широко отворени очи.

Оливия се протегна към мен. Погледнах Ед; той понесе чантите, праметнал по една на всяко рамо. Стиснах топлата малка ръка на дъщеря си в моята.

Бяхме оставили колата в далечния край на паркинга, докато стигнем до нея, побеляхме от снега. Ед отвори багажника, набута чантите вътре, а аз почистих предното стъкло. Оливия се покатери на задната седалка и блъсна вратата след себе си.

С Ед стояхме там, от двете страни на колата, докато снегът се сипеше върху нас, между нас.

Видях, че устните му се мърдат.

— Какво има — попитах го.

— Ти ще караш — каза той, този път по-ясно.

Подкарах колата.

Излязох от паркинга, гумите изскърцаха по леда. Стъпих на пътя, снежинките се разбиваха върху стъклото. Качих се на магистралата, подкарах в нощта, през бялата стена.

Пълна тишина, само бръмченето на двигателя. До мен Ед се беше втренчил безизразно напред. Погледнах в огледалото. Оливия се беше сгушила в седалката, главата ѝ се блъскаше в рамото, не спеше, но очите ѝ бяха полузатворени.

Вземахме един голям завой — стиснах по-здраво кормилото.

И изведнъж до нас се отвори пропаст, онази дълбока урва, изкорубена от пръст. На лунната светлина дърветата на дъното ѝ светеха като призраци. Снежинки, сребристи и тъмни, се спускаха в

пропастта надолу, надолу, надолу, изгубени завинаги, моряци, погълнати от дълбините.

Отпуснах педала на газта.

В огледалото видях как Оливия наднича през стъклото. Лицето ѝ беше мокро. Отново беше плакала, мълчаливо.

Сърцето ми се сви.

Телефонът ми иззвъня.

Две седмици преди това с Ед отидохме на едно парти в къщата от другата страна на градината у семейство Лорд: коледни коктейли, лъскави напитки и борови клончета. Семейство Такеда също бяха там, и семейство Грей (Васерман, както ни каза домакинят, не бяха отговорили на поканата). Един от порасналите вече синове на Лордови се появи с приятелката си. И колегите на Бърт от банката, цял легион. Къщата беше като военна зона, като минно поле, въздушни целувки на всяка крачка, изригвания от смях, потупвания по гърба, шумни като бомби.

Към средата на вечерта, към средата на четвъртата ми чаша, Джоузи Лорд се приближи към мен.

— Анна!

— Джоузи!

Прегърнахме се. Ръцете и леко ме тупаха по гърба.

— Каква чудесна рокля — казах аз.

— Нали е чудесна?

Чудех се какво да отговоря — „Да, наистина“.

— Ти пък си с домашния панталон.

Посочих панталоните си.

— Да, виж ме само.

— Трябваше да си махна шала преди малко, Бърт ме поля... о, благодаря ти, Анна — каза тя, докато махах дълъг косъм от ръкавицата ѝ — поля рамото ми с вино.

— Бърт белята! — вметнах аз.

— Казах му, че ще си получи заслуженото по-късно. Това е вече втори път... о, благодаря ти, Анна — докато махах друго влакно от роклята ѝ, — за втори път ми съсипва шала.

— Същия шал?

— Не, не.

Зъбите ѝ бяха кръгли и мръснобели. Напомниха ми за зъбите на тюлена на Уедъл, който, както наскоро научих от един научнопопулярен канал, използва зъбите си, за да копае дупки в антарктическите ледове. „Зъбите му — обясняваше водещият — се износват много бързо.“ И показаха картина на тюлен, който блъска с челюсти леда. „Тези тюлени умират рано“, добави водещият зловещо.

— По-добре кажи кой те търси цяла вечер — попита ме тюленът, изправен пред мен.

Изстинах. Телефонът ми вибрираше през цялото време, усещах го на бедрото си. Приплъзвах го в ръката си, поглеждах екрана, с палеца пишех отговора. Мислех си, че съм дискретна.

— По работа.

— От какво толкова може да има нужда едно дете по това време на денонощието?

Усмихнах се:

— Това е конфиденциално. Нали разбираш.

— О, разбира се, разбира се. Ти си голяма професионалистка, скъпа.

Но сред всичкия шум, дори когато си напругах ума, изричах въпроси и отговори, дори когато виното се лееше и звучаха коледните песни — дори тогава можех да мисля единствено за него.

* * *

Телефонът ми отново забръмча.

Ръката ми се отдели от волана само за секунда. Бях го напъхала в поставката за чаши на таблото и сега той дрънкаше върху пластмасата.

Погледнах към Ед. Той гледаше телефона.

Още едно иззвъняване. Хвърлих поглед назад. Оливия се взираше през стъклото.

Тишина. Продължавах да карам.

Бръмчене.

— Познай кой е? — каза Ед.

Замълчах си.

— Обзалагам се, че е той.

Не възразих.

Ед взе телефона в ръка, погледна екрана. Въздъхна.

Напредвахме по пътя. Взехме завоя.

— Искаш ли да отговориш?

Не можех да го погледна. Забих поглед в чистачките. Завъртях глава.

— Тогава аз ще отговоря.

— Не. — Пресегнах се за телефона. Той го дръпна от мен.

Продължаваше да бръмчи.

— Искам да отговоря — казва Ед. — Искам да му кажа две думи.

— Не. — Изблъсках телефона от ръката му. Той се изтърколи под краката ми.

— Спрете — изкрещя Оливия.

Погледах надолу, екрана просветваше на пода, видях изписано името му.

— Анна — извика Ед.

Погледнах напред. Пътят беше изчезнал.

Полетяхме през ръба на пропастта. Понесохме се към тъмнината.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Чукане на вратата.

Унесла съм се. Сядам замаяна. Стаята е тъмна, зад прозореца е паднала нощта.

Чука се отново. Отдолу. Не е входната врата. Вратата на сутерена е.

Слизам по стълбите. Дейвид почти винаги използва външната врата, когато ме търси. Чудя се дали не е някоя от посетителките му.

Но когато светвам в кухнята и отварям вратата към сутерена, той стои пред мен и ме гледа, застанал на стълбите, две стъпала по-надолу.

— Реших, че може би вече мога да идвам оттук — казва той.

— Не възразявам. — Отстъпвам крачка назад, той минава покрай мен и влиза в кухнята.

Затварям вратата. Гледаме се. Мисля, че знам какво ще каже. Мисля, че ще ми каже за Джейн.

— Исках... исках да се извиня... — започва той.

Застивам.

— За преди — казва той.

Тръскам глава, косата ми се разпилява по раменете.

— Аз трябва да се извиня.

— Ти вече се извини.

— Готова съм пак да се извиня.

— Не, няма нужда. Искам да кажа, че съжалявам. Задето се развиках — той кима с глава — и задето оставих вратата отворена. Знаем, че ти пречи.

Меко казано, но поне го е забелязал.

— Няма нищо — искам да чуя за Джейн. Дали пак да не го питам?

— Аз просто... — той глади плота с ръка, подпира се върху него.

— Никак не обичам да ми навлизат в територията. Може би трябваше да те предупредя за това, но.

Изречението свършва дотук. Той слага единия си крак пред другия.

— Но? — казвам аз.

Той вдига поглед изпод тъмните си вежди. Директен и бърз.

— Имаш ли бира?

— Имам вино — сецям се за двете бутилки и двете чаши горе на бюрото ми. Сигурно трябва да ги изхвърля.

— Да отворя ли една бутилка?

— Добре.

Минавам покрай него, той мирише на сапун Ivory, и вадя една бутилка червено от шкафа.

— Мерло окей ли е?

— Дори не знам какво е.

— Хубаво червено вино.

— Звучи добре.

Отварям шкафа за чаши. Празен. Отварям миялната. Грабвам две чаши, те издрънчават в ръката ми. Слагам ги върху плота, издърпвам корковата тапа, наливам.

Той приплъзва едната чаша към себе си, накланя я към мен.

— Наздраве — казвам аз и отпивам.

— Там е работата — казва той, въртейки чашата между дланите си — че лежах известно време.

Кимам и усещам как очите ми се разширяват. Не мисля, че съм чувала някой да използва този израз досега. Освен на кино.

— В затвора ли? — чувам се, че питам глупаво.

Той се усмихва:

— В затвора.

Пак кимам:

— Какво си... за какво си бил в затвора?

Той ме гледа с равен поглед:

— За побой... на човек.

Вторачвам се в него.

— Това плаши ли те? — пита ме той.

— Не.

Лъжата ми увисва във въздуха.

— Просто съм изненадана — казвам му аз.

— Трябваше да ти го кажа по-рано — почесва се по брадата, — преди да се нанесе, имам предвид. Ще те разбера, ако искаш да се махна.

Не знам дали наистина го мисли. Искам ли да се махне?

— Какво се случи — питам аз.

Той въздиша, тихо.

— Спречкване в бара. Нищо особено — свива рамене — само че имах и предишно провинение. Пак за същото. След второто провинение си готов.

— Мислех, че е след трето.

— Зависи за кого става дума.

— М-м-м — измънквам, като че тази мъдрост не е за подценяване.

— А и моят ОЗ беше пияница.

— М-м-м — повтарям, опитвайки се сетя какво е ОЗ. *Обществен защитник.*

— Така че лежах четиринайсет месеца.

— Къде беше това?

— Боят или затворът?

— И двете.

— И двете в Масачузетс.

— О-о.

— Искаш ли да знаеш... така де, подробностите?

Искам.

— О-о, не.

— Беше много тъпа работа. Пиянска история.

— Ясно.

Стоим край плота, навели погледи, като двама тийнейджъри на танцова забава.

Премествам тежестта на другия крак.

— Ти кога... лежа?

Когато е възможно, използвай речника на пациента.

— Излязох през април. Изкарах лятото в Бостън, после дойдох тук.

— Ясно.

— Все това повтаряш — казва той, но тонът му е приятелски.

Усмиввам се.

— Е — прочиствам си гърлото, — аз пък нахлух в стаята ти, а не трябваше. Разбира се, че може да останеш. — Наистина ли го мисля? Мисля, че да.

Той сръбва от виното:

— Исках само да знаеш. И също — добавя той, кимайки с чашата към мен — това нещо е доста добро.

— Не съм се захващал с тавана, да знаеш.

Ние сме на дивана, на третата чаша — трета за него, четвърта за мене, така че общо седем чаши, ако ги броим, а ние не ги броим — и не схващам веднага за какво говори.

— Кой таван?

— Покрива — сочи той с пръст.

— Да — поглеждам нагоре, сякаш мога да видя покрива през скелета на къщата — О, да. Как се сети за тавана?

— Току-що каза, че когато почнеш да излизаш, ще се качиш горе. Да видиш как е.

Наистина ли го казах.

— Няма да стане скоро — казвам натъртено. — Аз не мога да пресека дори градината.

Лека усмивка, накланя глава.

— Все някой ден. — Той оставя чашата си на масичката, изправя се. — Къде е тоалетната?

Завъртам глава:

— Ей там.

— Мерси. — Той се запътва към червената стая.

Отпускам се на дивана. Възглавниците шушнат в ушите ми, докато люшкам главата си ту на едната, ту на другата страна. *Видях как наръгаха съседката ми. Жената, която не си виждал. Жената, която никой никога не е виждал. Моля те, повярвай ми.*

Чувам урината да клокочи в тоалетната чиния. И Ед имаше същия навик, да пикае толкова шумно, че се чуваше дори на затворена врата, сякаш пробива дупка в порцелана.

Шумът от казанчето. Шуртенето на чешмата.

В къщата има друга жена. Тя се представя за Джейн.

Вратата на тоалетната се отваря, затваря.

Синът ѝ и мъжът ѝ лъжат. Всички лъжат. Потъвам още по-дълбоко между възглавниците.

Зяпам в тавана, в изпъкналите като брадавици крушки. Затварям очи.

Помогни ми да я намеря.

Скърцане. Някъде проскърцва панта. Дейвид може да е слязъл долу. Катурвам се на една страна.

Помогни ми да я намеря.

Но когато след секунда отварям очи, той се е върнал, отпуска се на дивана. Поизправям се, усмихвам се. Той също се усмихва, гледа покрай мен.

— Сладко дете.

Завъртам се. Оливия е, лицето ѝ грее в сребърната рамка.

— Ти имаш нейна снимка долу — спомням си аз — на стената.

— Да.

— Защо си я оставил?

Той свива рамене.

— Не знам. Нямах с какво да я заместя. — Той пресушава чашата си. — Къде е тя все пак?

— С баща си е — казвам, докато преглъщам виното.

Пауза.

— Липсва ли ти?

— Да.

— Той липсва ли ти?

— Всъщност липсва ми.

— Говориш ли често с тях?

— Непрекъснато. Даже вчера си говорихме.

— Кога пак ще ги видиш?

— Сигурно няма за известно време. Но, надявам се, скоро.

Не искам да говоря за това, за тях. Искам да говоря за жената отсреща.

— Дай да погледнем този таван.

Стъпалата се извиват в тъмнината. Аз вървя напред, Дейвид ме следва.

Когато минаваме покрай кабинета, нещо се омотава в краката ми. Пънч се стрелва надолу.

— Това котката ли беше — пита Дейвид.

— Котката — отвърщам аз.

Изкачваме се покрай спалните, и двете са тъмни, до най-горната площадка. Тупам с ръка по стената, намирам ключа. На фона на внезапно бликналата светлина виждам, че Дейвид ме гледа право в очите.

— Не изглежда по-зле — казвам аз, сочейки петното на тавана, което се е разляло около капака за покрива като синина от натъртено.

— Не изглежда — съгласява се той. — Но ще се уголеми. Ще го оправя тази седмица.

Мълчание.

— Много ли си зает? Намираш ли достатъчно работа?

Нищо.

Чудя се дали да му кажа за Джейн. Чудя се какво ще каже.

Но преди да реша, той ме целува.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТ

На пода на площадката сме, усещам грубата рогозка върху кожата си. После той ме вдига и ме отнася до най-близкото легло.

Устните му са върху моите, наболата брада дращи бузата и брадичката ми. Прекарва силно пръстите на едната си ръка през косата ми, докато с другата дръпва колана. Глътвам си корема, щом халатът ми се разтваря, но той само ме целува, още по-силно, по гушата, по раменете.

*Мрежата отхвърли и надалече полетя;
Огледалото разцепи се като зрял плод;
„Омръзнаха ми сенките“ извика тя,
Господарката на Шалот.^[1]*

Защо Тенисън? Защо сега?

Не съм изпитвала това усещане от толкова отдавна. Не съм изпитвала *нищо* от толкова отдавна. Искам да го почувствам. Искам да чувствам. Така ми е дошло до гуша от сенки.

По-късно, в тъмното, галя с пръсти гърдите му, корема му, мъхестата черта, която се спуска от пъпа му като фитил.

Той диша тихо. След това се унасям. И в полусън ми се привиждат залези и Джейн. В някакъв момент чувам тихи стъпки по площадката и за моя изненада се надявам, че той ще се върне обратно в леглото.

[1] От поемата „Господарката на Шалот“ на британския поет Алфред Тенисън, публикувана през 1833 г. и разказваща легендата за Илейн от Астолат и сър Ланселот. Една от най-популярните творби на Тенисън. — Бел.ред. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТ

Неделя

7 ноември

Когато се събуждам, усещам главата си като подута, Дейвид си е отишъл. Възглавницата му е студена. Притискам глава към нея, мирише на пот.

Изтъркулвам се в моята част на леглото, далече от прозореца, от светлината.

Какво, по дяволите, се случи?

Пихме — разбира се, че пихме; стискам клепачи — и после се качихме на последния етаж. Стояхме под капандурата. И после в леглото. Или не: първо се строполихме на пода. Тогава в леглото.

Леглото на Оливия.

Очите ми ще изскочат от орбитите.

Аз съм в леглото на дъщеря ми, одеялото ѝ е усукано около голото ми тяло, на възглавницата ѝ — изсъхналата пот на мъж, който едва познавам. Боже, Ливи, толкова съжалявам.

Примижавам към вратата, към сумрака на стълбите. След това сядам, притиснала чаршафите до гърдите си — чаршафите на Оливия, с малки понита, изрисувани по тях, любимите ѝ. Тя отказваше да спи на други чаршафи.

Обръщам се към прозореца. Навън е сиво, пръска ситен ноемврийски дъжд, вода се стича по листата, от стрехите.

Поглеждам през градината. Оттук мога да наблюдавам директно стаята на Итън. Той не е там.

Потрепервам.

Халатът ми е проснат на пода като мръсно петно. Ставам от леглото, прибирам го от пода — защо ми треперят ръцете? — загръщам се с него. Единият пантоф се е скрил под леглото, другия го намирам на площадката.

На върха на стълбите си поемам дъх. Въздухът е застоял. Дейвид е прав: трябва да проветрявам. Няма, но трябва.

Слизам по стълбите. На следващата площадка поглеждам наляво, после надясно, като че ли ще пресичам улица. В спалните е тихо, чаршафите на леглото ми са все още неоправени от нощта, прекарана с Бина. *Нощта с Бина*. Звучи мръсно.

Имам тежък махмурлук.

Слизам още един етаж и надничам в библиотеката, в кабинета. Къщата на Ръселови ми се пули насреща. Имам чувството, че ме следи, докато се движа.

Чувам го, преди да го видя.

И когато го виждам, той е в кухнята, пие вода от голяма стъклена чаша. Стаята е само сенки и стъкло, толкова сумрачна, колкото и светът зад прозореца.

Изучавам адамовата му ябълка, докато се мърда на шията му. Косата на тила му е сплескана; тънко бедро се подава под края на ризата. За миг затварям очи и си спомням това бедро в ръката ми, тази шия върху устните ми.

Когато ги отварям отново, той ме гледа, очите му тъмни и големи в сивата светлина.

— Голямо извинение излезе? — казва той.

Чувствам, че се изчервявам.

— Надявам се, че не те събудих. — Той вдига чашата. — Имах нужда само да си наляя... Потеглям след минута. — Той изгълтва остатъка, слага чашата в мивката. Прекарва длан по устните си.

Не знам какво да кажа.

Той изглежда го усеща.

— Изчезвам — казва той и идва към мен. Стягам се, но той се е запътил към вратата. Отмествам се настрани, за да мине. Когато сме рамо до рамо, той обръща глава, казва с нисък глас:

— Не знам дали да кажа благодаря, или извинявай.

Гледам го в очите, търся думите:

— Не е голяма работа — гласът ми звучи дрезгаво — не се тревожи за това.

Той се замисля, кима:

— Май трябва да кажа извинявай.

Свеждам очи. Той минава покрай мен и отваря вратата:

— Тази вечер отивам извън града. Имам работа в Кънектикът. Ще се върна утре.

Не казвам нищо.

Когато чувам хлопването на вратата зад мен, издишам. На мивката напълвам чашата му с вода и я поднасям към устните си. Струва ми се, че отново усещам вкуса му.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДЕМ

И така: СТАНА, КАКВОТО СТАНА.

Никога не съм харесвала този израз. Твърде е безотговорен. Но ето ме тук и фактът е налице:

СТАНА, КАКВОТО СТАНА.

С чаша в ръка се понасям към дивана, където откривам Пънч, свит върху възглавницата, размахващ опашка напред-назад. Сядам до него, закрепвам чашата между бедрата си и отпускам глава.

Като оставим етиката настрана — макар че това едва ли е етичен проблем, нали така? Секс с наемателя, бива ли все пак? Не мога да повярвам, че направихме, каквото направихме, в леглото на дъщеря ми. Какво би казал Ед? Сгърчвам се от ужас. Той няма никога да разбере, разбира се, но все пак. Все пак. Искам да запаля чаршафите. С понитата и всичко останало.

Къщата около мен диша, равномерните удари на стенния часовник са като слаб пулс. Стаята е потънала в сянка, в мъгливи тонове. Виждам себе си като призрак, отразен в телевизионния екран.

Какво щях да направя, ако бях героиня в някой от моите филми? Щях да изляза от вкъщи и да започна разследване като Тереза Райт в „Сянка на съмнение“. Или щях да извикам приятел, както Джими Стюарт в „Прозорец към двора“. Нямах да вися тук с размъкнат халат и да се чудя какво да правя.

Синдром на заключения човек. Причините включват инсулт, мозъчна травма, множествена склероза, дори отравяме. Състоянието е неврологично, искам да кажа — не е психологическо. Но ето ме тук, абсолютно, буквално заключена, вратите затворени, и докато аз се свивам и крия от светлината, една жена бе наръгана отгратък градината и никой не забеляза, никой не разбра. Освен мен — моя милост, подпухнала от пиене, отлъчена от семейството, чукаща наемателя. Луда за съседите. Подигравка за ченгетата. Специален случай за доктора. Тъжен случай за физиотерапевтката. Инвалид. А не героиня. Не детектив.

Заклучена отвътре. Заклучена отвън.

По някое време ставам, тръгвам към стълбите, правя крачка, после втора. На площадката съм, готвя се да вляза в кабинета, когато я забелязвам. Вратата на килера е отворена. Съвсем малко, но все пак е открената.

Сърцето ми спира за миг.

Защо се стряскам? Просто една отворена врата. Аз лично я отворих онзи ден. За Дейвид.

... Само че после я затворих. Щях да забележа, ако е била отворена, защото... току-що забелязах, че е отворена.

Стоя там и треперя като лист. Мога ли все още да се доверявам на себе си?

Независимо от всичко — мога.

Отивам до килера. Хващам дръжката на вратата предпазливо, като че ли ще ми избяга. Отварям я.

Вътре е тъмно. Много тъмно. Размахвам ръка във въздуха, напипвам връвта за лампата, дърпам. Стаята се изпълва със светлина, ослепително бяла, като във вътрешността на електрическа крушка.

Оглеждам наоколо. Нищо ново, всичко си е на мястото. Кутиите с боя, плажните столове.

И отгоре на рафта е кутията с инструменти на Ед.

Не знам как, но съм сигурна какво има вътре.

Приближавам се, протягам се към нея. Отварям едната, после втората закопчалка. Вдигам капака, бавно.

Това е първото нещо, което забелязвам. Макетният нож, сложен е на място, острието му проблясва под светлината на лампата.

ПЕТДЕСЕТ И ОСЕМ

Сгушила съм се на креслото в библиотеката, с пресъхнал мозък. Преди малко бях се настанила в кабинета, но онази жена се появи в кухнята на Джейн. Тялото ми потреперва като ударено от ток и избягах от стаята. Вече има забранени зони в моята къща.

Гледам часовника на камината. Почти дванайсет. Днес още нищо не съм пила. Това е добър знак, предполагам.

Може да не съм мобилна — а аз *не съм* мобилна — но с мислене трябва да мога да се справя с тази работа. Това е шахматна дъска. А аз съм добра на шах. Концентрирай се. Мисли. Измисли следващия ход.

Сянката ми се е разтегнала по килима, сякаш иска да се откъсне от мен.

Дейвид каза, че не е виждал Джейн. Джейн не спомена да е виждала някога Дейвид — може и да не е, може да го е видяла покъсно, след като изпихме четирите бутилки. Дейвид кога дойде за ножа? Не беше ли в деня, в който чух Джейн да крещи? *Може би.* Дали не я е заплашил с ножа? Дали не е стигнал и по-далече?

Дъвча си нокътя. Някога главата ми беше подредена като каталог. Сега е хаос от хартиени листа, раздухвани от течение.

Не. Спри. Съвсем обърка нещата.

И все пак.

Какво точно знам за Дейвид? „Лежал“ е за побой. Сериен нарушител. Сдоби се с макетен нож.

И знам, че видях, каквото видях. Няма значение какво казва полицията. Или Бина. Или дори Ед.

Чувам как долу се затваря врата. Отлепвам се от креслото, тътря се до площадката, влизам в кабинета. У Ръселови не се вижда никой.

Приближавам се до прозореца, поглеждам надолу: ето го там, на тротоара, същата ленива походка, ниско смъкнатите джинси, раницата, метната през рамо. Върви на изток. Гледам го как изчезва.

Оттеглям се от перваза и стоя там, окъпана в бледата обедна светлина. Отново поглеждам през градината. Нищо. Празни стаи. Но аз

съм напрегната, очаквам да се появи, очаквам да ме погледне.

Халатът ми се е отворил. Колана ми го няма. Изгубен. Погубен. „Погубена“. Мисля, че беше книга. Не съм я чела.

Боже мой, главата ми се върти. Обхващам черепа си с две ръце, стискам. Мисли.

Тогава, като човече на пружинка, споменът изскача в съзнанието ми толкова внезапно, че се дръпвам назад: обицата.

Ето какво ми глождеше мозъка вчера — обицата, която блестеше на нощното шкафче на Дейвид, сияйна върху тъмното дърво.

Три малки перли. Сигурна съм.

Почти съм сигурна.

Беше ли на Джейн?

Онази нощ бяхме като в плаващи пясъци. *Подарък от един стар приятел.* Попипа меката част на ухото си. *Не мисля, че Алистър знае.* Червеното вино се лееше. Тези три малки перли.

Не беше ли на Джейн?

Или са фантазии, родени в болния ми мозък. Може да е различна обица. Може да е на някой друг. Но вече въртя глава, косата ме пляска по бузите: трябва да е на Джейн.

В такъв случай.

Бъркам в джоба на халата, усещам с пръсти грапавата хартия. Измъквам визитката: **КОНРАД ЛИТЪЛ, СЛЕДОВАТЕЛ, ПОЛИЦЕЙСКИ ДЕПАРТАМЕНТ, НЮ ЙОРК.**

Не. Пъхам я обратно.

Обръщам се, излизам от стаята. Препъвам се в тъмното по стълбите, слизам два етажа по-надолу, стъпвам несигурно, макар че съм напълно трезва. Отивам в кухнята до вратата на сутерена. Резето изскърцва, когато го пускам.

Правя крачка назад, инспектирам вратата. После се връщам на стълбите. Качвам се на горния етаж, отварям килера, дърпам връвта за лампата. Намирам я подпряна в дъното: подвижната стълба.

Обратно в кухнята, запъвам вратата за сутерена със стълбата, като я набутвам плътно под дръжката. Ритам я силно в основата с обувия си в пантоф крак, докато спре да мърда. Ритам още няколко пъти. Набивам си палеца. Ритам още веднъж.

Пак правя крачка назад. Вратата е барикадирана. Входовете са с един по-малко.

Разбира се, изходите също са с един по-малко.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Вените ми са опасно пресъхнали. Имам нужда от пиене.

Завъртам се пред вратата и бутам паничката на Пънч. Тя се пързала по пода, водата се разплисква. Почвам да псувам, но се спирам. Трябва да се съсредоточа. Трябва да мисля. Глътка мерло ще помогне.

Усещам го в гърлото си като кадифе, меко и чисто, и докато слагам чашата настрана, чувствам как охлажда кръвта ми. Оглеждам стаята, зрението ми е ясно, мозъкът ми е смазан. Като машина съм. Мислеща машина. Това беше прякорът, нали така, на героя от един стогодишен детективски роман от Жак не-знам-кой-си — безпощаден доктор по логика, който може да разреши всяка мистерия по пътя на съждението. Авторът, доколкото си спомням, загинал на „Титаник“, след като успял да качи жена си на спасителна лодка. Свидетели го видели да дели цигарата си с Джак Астор, бълвайки дим към избледняващата луна, докато корабът потъвал. Допускам, че това е бил сюжет, от който не можеш да се измъкнеш с мислене.

И аз съм доктор на науките. И аз мога да бъда безпощадно логична.

Следващият ход.

Някой трябва да може да потвърди какво се случи. Или най-малкото — на кого. Щом не мога да започна от Джейн, ще започна от Алистър. От всички тях той е оставил най-ясни следи. Той има история.

Изкачвам се към кабинета, с всяка следваща стъпка планът се дооформя в главата ми. Когато отново хвърлям поглед през прозореца, тя вече е там, в салона, сребристият телефон е залепен за ухото ѝ. Трепвам, преди да се настаня на бюрото, но вече имам план, имам стратегия. Освен това съм добра в действие (казвам си, отпусната на стола).

Мишка. Клавиатура. Гугъл. Телефон. Поглеждам още веднъж към Ръселови. Сега е с гръб към мен. Стена от кашмир. Добре. Стой спокойно. Къщата си е моя. Гледката си е моя.

Въвеждам паролата си в компютъра. След минута откривам онлайн това, което търся. Преди да напиша паролата си в телефона, се спирам: дали могат да проследят моя номер?

Свивам вежди. Оставям телефона. Грабвам мишката, курсорът се плъзга по екрана, отправя се към иконката на Скайп.

Миг по-късно ясен алт ме поздравява: „Аткинсън“.

— Здравейте — казвам и си прочиствам гърлото, — здравейте, бихте ли ме свързали с офиса на Алистър Ръсел. Но бих искала да говоря с неговата секретарка, а не лично с него.

Пауза на другия край на линията.

— Изненада е — обяснявам аз.

Още една пауза. Чувам тракане на клавиатура и после:

— Работният договор на Алистър Ръсел беше приключен миналия месец.

— Приключен?

— Да, госпожо. — Тренирали са я да го казва. Звучи недоволно.

— Защо? — Глупав въпрос.

— Нямам представа, госпожо.

— Бихте ли ме свързали с неговия офис?

— Както казах, неговият...

— Имах предвид с бившия му офис?

— Това вероятно е бостънският ни офис. — Говори като онези млади жени, чийто глас се извива нагоре в края на изречението. Не мога да преценя дали е въпрос, или потвърждение.

— Да, бостънският офис...

— Свързвам ви. — Зазвучава музика, ноктюрно от Шопен. Преди година можех да кажа точно кое. Не. Не се разсейвай. Мисли. Щеше да е по-лесно с чаша вино.

Оттатък градината тя изчезва от поглед. Чудя се дали говори с него. Щеше ми се да мога да чета по устни. Щеше ми се...

— Аткинсън. — Този път е мъж.

— Мога ли да говоря с офиса на Алистър Ръсел?

Моментално:

— Съжалявам, но господин Ръсел...

— Знам, че вече не е при вас, но бих искала да говоря със секретарката му. Бившата му секретарка. По личен въпрос.

След секунда мълчание той казва:

— Мога да ви свържа с кабинета му.

— Много бла... — Отново пианото, поток от ноти. Номер 17 май беше, Б мажор. Или Номер 3, или 9. *Знаех* ги тези неща.

Концентрирай се. Тръскам глава, рамене, като мокро куче.

— Здравейте, Алекс е на телефона.

Предполагам, че отново мъж, но гласът е толкова лек и звънък, че не съм напълно сигурна, името също не помага.

— Казвам се... — имам нужда от име, пропускам един удар. — Алекс. И аз съм Алекс. — Какъв ужас. Това успях да измисля.

Ако Алексовците си имат таен поздрав, този Алекс не ми го отправя.

— С какво мога да ви помогна?

— Вижте, аз съм стара приятелка на Алистър, на господин Ръсел. Току-що опитах да го намеря в нюйоркския офис, но изглежда, че е напуснал фирмата.

— Точно така. — Алекс подсмърча.

— Вие сте негов... — Помощник? Секретар?

— Бях негов помощник.

— О-о. Чудех се... всъщност има няколко неща. Той кога напусна?

— Преди четири седмици. Не, пет.

— Малко е странно — казвам аз — толкова се радвахме, че идва в Ню Йорк.

— Какво да ви кажа — казва Алекс и в гласа ѝ чувам затопляне от събудения интерес: има клюки за споделяне. — Той замина за Ню Йорк, но не се трансферира. Беше толкова доволен, че ще остане във фирмата. Даже купиха къща и всичко останало.

— Наистина ли?

— Да, голяма къща в Харлем. Аз я намерих онлайн. След като претършувах интернет. — Възможно ли е мъж да говори с такова наслаждение зад гърба на другите? Може би Алекс е жена? Каква съм сексистка. — Но не знам какво се случи. Не знам да е отишъл и някъде другаде. Той може да ви каже повече от мен. — Подсмърчане. — Извинявам се. Простуда. Вие от къде го познавате?

— Алистър ли?

— Да.

— О, ние сме стари колеги.

— От „Дортмут“?

— Точно така. — Бях забравила този факт. — Да ви попитам, той... съжалявам, че го казвам по този начин, но той сам ли скочи, или му помогнаха?

— Не знам. Вие там трябва по-добре да знаете какво се е случило. Всичко беше толкова мистериозно.

— Ще го попитам.

— Тук всички много го харесваха — казва Алекс, — такъв добър човек. Не мога да повярвам, че са го уволнили или нещо подобно.

Издавам звук, който изразява симпатия.

— Имам още един въпрос към вас, за жена му.

— Джейн — отново подсмърча.

— Никога не съм я виждала. Алистър не обича да смесва нещата — звуча като психотерапевт. Надявам се, че Алекс не забелязва. — Бих искала да ѝ взема малък подарък за добре дошли в Ню Йорк, но нямам представа как изглежда.

Подсмърчане.

— Мислех за шал, но не знам кои цветове ще ѝ отиват. — Преглъщам. Говоря глупости. — Знам, че звучи глупаво.

— Всъщност — казва Алекс с нисък глас — и аз никога не съм я виждала.

Какво да се прави. Може би Алистър наистина не обича да смесва нещата. Много добър психолог съм.

— Той наистина абсолютно не смесва бизнеса с личния си живот! — продължава Алекс. — Това е точният израз.

— *Знам го добре!* — съгласявам се аз.

— Работих за него почти шест месеца и никога не видях Джейн. Само веднъж видях сина му.

— Итън.

— Мило момче. Малко е срамежлив. Виждали ли сте го?

— Да, преди години.

— Мило момче. Дойде веднъж, за да отидат заедно на мач на „Бруинс“.

— Значи, не можете да ми кажете нищо за Джейн? — припомням на Алекс.

— Не. О, искахте да знаете как изглежда, нали така?

— Да.

— Мисля, че има снимка в кабинета му.

— Снимка?

— Пригответе една кутия с неща за изпращане в Ню Йорк. Още е тук. Не знам какво да правя с нея — подсмърча и кашля. — Почакайте да проверя.

Чувам шума в слушалката, когато Алекс я оставя на масата — този път няма Шопен. Прехапвам устна, надзъртам през прозореца. Жената е в кухнята, наднича във фризера. За един налудничав миг си представям, че Джейн е натъпкана там, тялото ѝ покрито със скреж, очите — бистри и заледени.

Почукване в слушалката.

— Намерих я, тук е пред мен — казва Алекс, — снимката имам предвид.

Дъхът ме спира.

— Тя има тъмна коса и светла кожа.

Изпускам въздуха. Те и двете са с тъмни коси и светла кожа, Джейн и лъжкинята. Това не помага. Но не мога да попитам за теглото ѝ.

— Чудесно, окей — казвам аз. — Има ли нещо друго? Знаете ли какво, защо не я сканирате? И да ми я пратите?

Пауза. Наблюдавам как жената затваря вратата на фризера, излиза от стаята.

— Ще ви дам моя имейл — казвам аз.

Мълчание. И после:

— Приятелка на Алистър ли казахте, че сте?

— Да, на Алистър.

— Нали разбирате, не мисля, че е редно да показвам личните му неща на когото и да било. Ще трябва вие да го попитате. — Вече не подсмърча. — Казахте, че се казвате Алекс?

— Да.

— Алекс коя?

Отварям уста, но кликвам и прекъсвам разговора.

В стаята е тихо. От другата страна на площадката чувам; тиктакането на часовника в библиотеката на Ед. Не дишам.

Дали в този момент Алекс не звъни на Алистър? Може ли да опише гласа ми? Може ли да ме потърси на стационарния или на мобилния? Взирам се в мобилния на бюрото, гледам го за малко, като че е заспало животно. Чакам го да се размърда, сърцето ми се блъска в гърдите.

Телефонът лежи неподвижен. Немобилен мобилен. Ха-ха. Съсредоточи се.

ШЕЙСЕТ

В кухнята съм, дъждовни капки чукат по прозореца, наливам си още мерло. Отпивам голяма глътка. Имах нужда.

Съсредоточи се.

Какво знам сега, което не знаех преди? Алистър не е смесвал професионалния и личния си живот. Съвпада с профила на много престъпници, но иначе е безполезно. Нататък: подготвял се е за пренасочване в нюйоркския офис на фирмата, дори е купил къща, преместил е цялото семейство на юг... но тогава нещо се е объркало и той е останал наникъде.

Какво се е случило?

Кожата ми настръхва. Тук е доста студено. Замъквам се до камината, завъртам кранчето. Пламъците разцъфтяват като градина.

Потъвам в дивана, между възглавниците, виното се люшка в чашата, халатът се усуква около мен. Има нужда от изпиране. Аз имам нужда от изпиране.

Пръстите ми се плъзгат в джоба. Отново напипват визитката на Литъл. Отново я пускат.

И отново се виждам, виждам сянката си в екрана на телевизора. Потънала между възглавниците с мърлявия си халат, приличам на призрак.

Спри. Съсредоточи се. Следващият ход. Слагам чашата на кафената масичка, подпирам лактите си на колената.

Осъзнавам, че нямам следващ ход. Не мога дори да докажа съществуването, минало или сегашно, на Джейн — на моята Джейн, истинската Джейн, — да не говорим за изчезването ѝ. Или смъртта ѝ.

Или смъртта ѝ.

Сещам се за Итън, хванат като в капан в тази къща. *Мило момче.*

С мъка прекарвам пръсти през косата си, все едно че ора нива. Чувствам се като мишка в лабиринт. Както едно време в часовете по експериментална психология: тези малки създания с очички като главички на карфица и опашчици като връв на балон препускаха от

един задънен край към друг. „Хайде, давай“, окуражавахме ги ние, надвесени над тях, смеехме се и правехме залози.

Сега не ми е смешно. Питам се за кой ли път дали да не говоря с Литъл.

Вместо това говоря с Ед.

— Значи леко се побъркваш, нали така ленивке?

Въздишам, влача крака по килима на кабинета. Дръпнала съм щорите, за да не може онази жена да ме вижда. Стаята е на райета от мъждива светлина, като клетка.

— Чувствам се напълно безпомощна. Все едно че съм на кино и филмът е свършил, лампите са светнали и всички са се изнесли от салона, а аз още стоя там и се опитвам да разбера какво се случи.

Той се подсмива.

— Какво? Смешно ли ти се вижда?

— Просто е много в твой стил да оприличаваш всичко на филм.

— Не е ли?

— Е.

— Какво да правя, напоследък опитът ми за сравнения е доста ограничен.

— Окей. Окей.

Не му казвам нищо за снощи. Дори като си помисля за това, ме втриса. Но останалите събития ги разглеждам като целулоидна лента: телефонното съобщение от лъжкинята, обицата в апартамента на Дейвид, ножа, разговора с Алекс.

— Звучи като филм — повтарям аз — очаквах, че ще си поразтревожен.

— От какво?

— На първо място от факта, че наемателят ми има обица на мъртва жена в спалнята си.

— Не си сигурна, че е нейна.

— Нейна е, сигурна съм.

— Не може да си сигурна. Ти дори не си сигурна, че тя е...

— Какво?

— Разбираш ме.

— Какво?

Той въздиша.

— Че е жива.

— *Аз не мисля, че е жива.*

— Искам да кажа, не си сигурна, че въобще съществува или че...

— *Да. Сигурна съм. Сигурна съм. Не си въобразявам. Нямам халюцинации.*

Мълчание. Чувам го как диша.

— Не мислиш ли, че си параноична?

Но преди да довърши, аз се нахвърлям върху него:

— Не е параноя, ако наистина се е случило.

Мълчание. Този път май не разбра какво искам да кажа.

Когато започвам да говоря отново, гласът ми е изопнат:

— Изключително фрустриращо е да бъда разпитвана по този начин. Много, *много* съм фрустрирана от това, че съм заклецена тук.
— Преглъщам. — В тази къща и в този... — Искам да кажа порочен кръг, но докато намеря думите, той вече говори.

— Знам.

— Нищо не знаеш.

— Мога да си представя, тогава. Виж, Анна — продължава той, преди да успея да кажа нещо. — От два дена си в ускорително движение. Целият уикенд. Сега твърдиш, че може би Дейвид има нещо общо с... каквото е там. — Изкашля се. — Ти се самонавиваш. Опитай се тази вечер просто да гледаш един филм или да прочетеш нищо. Легни си рано. — Кашляне. — Взимаш ли си редовно лекарствата?

— Да. — Разбира се, че не.

— И избягваш да пиеш?

— Разбира се. — Разбира се, че не.

Пауза. Не мога да преценя дали ми вярва.

— Искаш ли да кажеш нещо на Ливи?

Въздъхвам с облекчение.

— Искам. — Чувам как дъждовните капки барабанят по стъклото. След секунда чувам гласа ѝ, мек и задъхан.

— Мамо?

Засиявам.

— Хей, сладурче.

— Хей.

— Добре ли си?

— Да.

— Липсваш ми.

— М-м.

— Какво каза?

— Казах „м-м“.

— Това значи ли „И ти ми липсваш, мамо“?

— Да. Какво *става* там?

— Къде?

— В Ню Йорк Сити. — Винаги така го нарича. Толкова формално.

— Искаш да кажеш у дома? — Сърцето ми омеква: у дома.

— Да, у дома.

— Просто нещо с новите съседни. Нашите нови съседни.

— Какво нещо?

— Нищо особено, сладурче. Просто недоразумение.

Ед взима слушалката:

— Виж, Анна, извинявай, че ви прекъсвам, но ако се тревожиш за Дейвид, трябва да се обадиш в полицията. Не защото той е, така де... непременно свързан, с каквото там става, но защото той има досие и не е редно да се страхуваш от собствения си наемател.

Клатя глава.

— Да.

— Окей?

Пак кимам.

— Имаш ли номера на този полицаи?

— Литъл. Имам го.

Надничам през щорите. Забелязвам някакво движение през градината. Входната врата на Ръселови се отваря — рамка от ярка бяла светлина в сивия дъжд.

— Окей — казва Ед, но аз вече не го слушам.

Когато вратата се затваря, жената се появява на стълбите. Тя е с палто до коляното, яркочервено като пламък от факел, и над главата ѝ се поклаща прозрачният купол на чадър. Пресегам се за камерата на бюрото, вдигам я към очите си.

— Какво каза? — питам Ед.

— Казах, че искам да се грижиш за себе си.

Взирам се в обектива. Поточета дъждовна вода се спускат по чадъра като разширени вени.

Навеждам обектива, приближавам върху лицето ѝ: чипото носле, млечната кожа. Има тъмни кръгове под очите ѝ. Като на човек, който не спи добре.

Докато казвам довиждане на Ед, тя бавно слиза по входните стъпала с високите си ботуши. Спира, вади телефона от джоба си, разглежда го. После го пхва обратно и тръгва на изток, към мен. Под купола на чадъра лицето ѝ е размазано.

Трябва да говоря с нея.

ШЕЙСЕТ И ЕДНО

Сега, когато е сама. Сега, докато Алистър не може да пречи. Сега, докато кръвта се блъска в слепоочията ми.

Сега.

Излитам в коридора, завъртам се по стълбите. Ако не мисля, мога да го направя... *Не мисли.* Мисленето не ме докара доникъде. „Дефиницията на лудостта, Фокс — Уесли обичаше да ми напомня, перифразирайки Айнщайн — е да правиш все едно и също нещо и да очакваш различен резултат.“ Така че спри да мислиш и започни да действаш.

Разбира се, само преди три дни действах — действах точно по същия начин — и се оказах в болницата. Да опитам пак е лудост.

Така или иначе аз съм луда. Добре. Но трябва да знам. А и не съм сигурна, че в къщата съм в безопасност.

Пантофите ми се пързаят по кухненския под, докато пресичам бързешком, заобикалям дивана. Онази тубичка с ативан е върху кафената масичка. Грабвам я, изсипвам три таблетки в шепата си, мятам ги в устата. Търкулват се надолу по хранопровода. Чувствам се като Алис, която надига вълшебната течност.

Тичам към вратата. Коленича, за да измъкна чадъра. Изправям се, натискам дръжката, отварям широко вратата. Сега съм във вестибюла, водниста светлина прониква през стъклата на входната врата — едно, две, натискам бутона на чадъра. Със звук, подобен на внезапно вдишване, куполът на чадъра се отваря в тъмнината. Повдигам го до нивото на очите, с другата ръка напипвам бравата на входната врата. Номерът е да продължавам да дишам. Номерът е да не спирам.

Не спирам.

Завъртам бравата. Натискам дръжката. Стискам здраво клепачи и дърпам. Лъхва студен въздух. Чадърът се заклецва в рамката. Маневрирам и минавам през вратата.

Сега студът ме заобикаля, прегръща ме. Слизам бързо по стълбите. *Едно, две, три, четири.* Избутвам въздуха с чадъра, правя бразда през него като корабен нос; плътно затворила очи, усещам го как се носи от двете ми страни на остри талази.

Кракът ми бута нещо. Метално. Портичката. Размахвам ръка, докато я напипам, отварям я, прекрачвам. Подметките на пантофите ми шляпат по цимент. На тротоара съм. Усещам как дъждовните игли се забиват в косата, в кожата ми.

Странно е: през всичките месеци, докато изпробвах този абсурден метод с чадъра, никога не ми бе идвало наум, нито пък на д-р Филдинг, че мога просто да си затворя очите. Какъв е смисълът да се разхождаш, без да виждаш, нали така? Чувствам промяната в атмосферното налягане, сетивата ми се изострят; знам, че небесата са обширни и дълбоки, обърнат наопаки океан... но стискам още по-силно клепачи и мисля за моята къща: моя кабинет, моята кухня, моя диван. Моята котка. Моят компютър. Моите снимки.

Завъртам се наляво. На изток.

Вървя сляпа по тротоара. Трябва да се ориентирам. Трябва да погледна. Бавно, открехвам едното око. Светлина се промъква през гъсталака на миглите ми.

За секунда се забавям, почти спирам. Примигвам срещу каретата от вътрешната страна на чадъра. Четири черни квадрата, четири бели линии. Представям си как тези линии се раздвижват енергично като крива в кардиограма, издигат се и потъват с ритъма на сърцето ми. *Съсредоточи се.* Едно, две, три, четири.

Повдигам чадъра с няколко градуса, с още няколко. Ето я пред мен, ярка като прожектор: червеното палто, тъмните ботуши, прозрачният полумесец на чадъра се поклаща над нея. Делят ни само парче паваж и дъждът.

Какво ще направя, ако се обърне?

Но тя не се обръща. Отпускам чадъра и отново стискам клепачи. Правя крачка напред.

Втора крачка. Трета. Докато се спъвам в една спукана плоча, с подгизнали пантофи, треперещо тяло и ручей пот по гърба, решавам да рискувам и да погледна втори път. Този път отварям другото око, повдигам чадъра, докато отново я виждам там — изгаря очите ми като огън. Мятам поглед наляво — „Св. Димфна“, след нея —

яркочервената къща, прозорците ѝ, пълни с развълнувани майки. Хвърлям поглед надясно: фаровете на един пикап като ококорени очи светят гневно в мрака. Вцепенявам се. Колата се приближава. Стискам здраво очи.

Когато ги отварям, колата е изчезнала. Поглеждам към тротоара, виждам, че и тя е изчезнала.

Няма я. Тротоарът е празен. В далечината през мъглата мога да различа струпалия се трафик на кръстовището.

Мъглата става по-плътна и осъзнавам, че всъщност зрението ми се замъглява и ускорява.

Колената ми омекват, подкосяват се. Започвам да се свличам към земята. И докато се свличам, дори с бясно кръжащи в орбитите очи се виждам отвисоко, трепереща в прогизналия халат, със сплескана коса и чадър, насочен безсмислено пред мен. Самотна фигура върху самотен тротоар.

Свличам се още, почти се разтапям на паважа.

Но...

... не може да *изчезне*. Не може да е стигнала до края на улицата. Представям си гърба ѝ, косата, полюшваща се край врата ѝ, и се сещам за Джейн как стоеше край плота и дългата ѝ плитка се спускаше между лопатките ѝ.

Щом Джейн се обръща към мен, колената ми се подпират едно в друго. Усещам, че халатът се влачи по плочките, но още не съм се строполила.

Надигам се, краката ми се стягат.

Трябва да се е вмъкнала някъде... Подреждам картата в главата си. Какво има след червената къща? От другата страна е антикварният магазин, сега затворен, спомням си, а от тази страна, до нея е...

Кафенето, разбира се. Трябва да е в кафенето.

Изправям глава, вдигам брадичка към небето. Все едно че се готвя за скок. Лактите ми са като бутала. Подкосените ми крака натискат върху плочките. Чадърът се клати в ръката ми. Разпервам ръка да си върна равновесието. И под завесата от дъжд, сред бученето на трафика в далечината, се изправям — нагоре, нагоре, нагоре — докато съм отново на крака.

Нервите пукат. Сърцето пламва. Чувствам ативана във вените си, продухва ги като чиста вода, шурнала през неизползван маркуч.

Едно. Две. Три. Четири.

Избутвам единия крак напред. След секунда другият го настига. Влача се. Не мога да повярвам, че го правя. Правя го.

Вече чувам бученето на трафика по-близо, по-силно. Продължавай да вървиш. Закривам се с чадъра; той ме обгръща, изпълва полезрението ми. Не виждам нищо друго.

Изведнъж се люшвам надясно.

„О-о, извинявайте.“

Трепвам. Нещо — някой — се блъсна в мен, бутна чадъра настрана, профуча нататък, синкаво петно от джинси и палто, и като се обръщам след него, виждам отражението си във витрината: косата прогизнала, лицето мокро, разбрицан чадър стърчи от ръката ми като гигантско цвете.

И зад моето отражение, от другата страна на стъклото, виждам жената.

Аз стоя пред кафенето.

Вторачвам се. Зрението ми се изкривява. Лентата над кафенето започва да се спуска към мен. Стискам очи, отварям ги отново.

Входът е на крачка разстояние. Протягам ръка, пръстите ми треперят. Преди да успее да сграбча дръжката, вратата рязко се отваря и се появява млад мъж. Разпознавам го. Момчето на Такеда.

Повече от година не съм го виждала отблизо — лице в лице, искам да кажа, а не през обектива. Сега е по-висок, брадата и бузите му са обрасли с остра, тъмна брада, но пак има същото необяснимо излъчване на „свастно дете“, което съм се научила да разпознавам у младите хора, нещо като таен ореол, кръжащ над главите им. Ливи го има. И Итън също.

Момчето — по-скоро младежът (и защо не мога да си спомня името му?) — задържа вратата с лакът, подканя ме да вляза. Забелязвам ръцете му, тези тънки пръсти на челюст. Сигурно изглеждам напълно изпаднала, но все пак той се отнася внимателно с мен. Родителите му са го възпитали добре, както би се изразила БабаЛизи. Чудя се дали ме позна. Аз самата едва ли бих се познала.

Докато минавам покрай него, влизайки в кафенето, паметта ми се събужда. Имах навика да се отбивам тук по няколко пъти седмично,

сутрините, когато бързах твърде много, за да си направя кафето вкъщи. Кафето тук има доста горчив вкус — сигурно и сега е същото, — но атмосферата ми харесваше: напуканото огледало и специалитетите на деня, изписани с флумастер, масите, покрити с петна като олимпийски кръгове, колоните, от които се носят остарели мелодии. „Непретенциозен мизансцен“ — отбеляза Ед, когато за пръв път го доведох тук.

— Не може да употребиш тези думи в едно изречение — казах му аз.

— В такъв случай само непретенциозно.

И непроменено. Болничната стая ме смаза, но това тук е различно — това е *terra cognita*^[1]. Миглите ми потреперват. Надигам поглед над групата посетители, изучавам менюто, окачено над касата. Чаша кафе струва \$2,95. Петдесет цента по-скъпо от последния път, когато бях тук. Шибана инфлация.

Чадърът се поклаща до мен, закача ми глезена.

Не съм виждала толкова неща от толкова отдавна. Толкова неща не съм чувствала, чувала, помирисвала — топлината на човешките тела, шлагерите отпреди десет години, аромата на смляно кафе. Цялата картина се раздипля в съзнанието ми в забавен каданс, обляна в златна светлина. За момент затварям очи, вдишвам, припомням си.

Спомням си как се движех през света — сякаш се движа през въздух. Спомням си как влизах с бодра крачка в това кафене, загърнатата със зимно палто или е лятна рокля, развяваща се покрай коленете ми; помня как се допирах до хората, усмихвах им се, говорех с тях.

Когато отварям очи, златната светлина избледнява. Аз съм в сумрачно помещение до прозорец, облян от дъжд. Сърцето ми се забързва.

Огненочервено петно край щанда за сладкишите. Тя е, разглежда сладките. Вдига брадичка, улавя образа си в огледалото. Прекарва ръка през косата си.

Промъквам се по-близо. Усещам очи, вперени в мен — не нейните, на други посетители, преценяват ме, тази жена в домашен халат, размахваща отворен чадър пред себе си. Проправям си път през тълпата, през шума, докато се придвижвам към щанда. После дърдоренето се възобновява като вода, която ме покрива, докато потъвам.

Тя е на няколко метра от мен. Още една крачка и мога да се протегна и да я пипна. Да сграбча косата ѝ с пръсти. Да дръпна.

В този момент тя леко се завърта, пъха ръка в джоба си и измъква огромния си айфон. В огледалото виждам как пръстите ѝ танцуват по екрана, виждам как лицето ѝ проблясва. Представям си, че пише на Алистър.

— Какво желаете, моля? — пита продавачът.

Жената продължава да чука по екрана.

— Извинете?

И в този момент — какво правя? — прочиствам си гърлото:

— Ваш ред е — смотолевям аз.

Тя спира, поглежда в моята посока:

— О — казва тя, после се обръща към мъжа зад щанда — лате, средно.

Тя дори не ме погледна. Виждам се в огледалото, виждам как стоя зад нея като ангел на отъмщението. Дошла съм за нея.

— Средно лате. Искате ли нещо за ядене с него?

Гледам в огледалото, наблюдавам устата ѝ — малка, отчетливо изрязана, толкова различна от устата на Джейн. Малка гневна вълна се надига в мен, извисява се, гребенът ѝ се пречупва в основата на мозъка ми.

— Не — казва тя след секунда. После с широка усмивка — Не, по-добре да се въздържа.

Зад нас столове стържат по пода. Поглеждам през рамо: четиричленна компания се насочва към вратата. Обръщам се.

Продавачът извисява глас над шума: „Името?“

Погледите ни се кръстосват в огледалото. Раменете ѝ се повдигат. Усмивката изчезва.

За миг времето застива, онзи бездиханен миг, когато политаш от пътя към пропастта.

И без да се обръща, без да отклонява поглед, тя отговаря със същия ясен глас: „Джейн“.

ДЖЕЙН.

Името се надига на устните ми, преди да мога да го преглътна. Жената се завърта, пробожда ме с поглед.

— Изненадана съм да ви видя тук.

Тонът ѝ толкова равен, колкото и погледът. Очи на акула, мисля си аз, студени, твърди. Искам да отбележа, че и аз съм изненадана, че съм тук, но думите ми се препъват на езика.

— Мислех, че сте... увредена — продължава тя смразяващо.

Аз въртя глава. Тя не казва нищо повече.

Пак си прочиствам гърлото. *Къде е тя и коя си ти?* — искам да кажа. *Коя си ти и къде е тя?* Гласове се завъртат около мен, смесват се с думите в главата ми.

— Моля?

— Коя си ти? — най-последно.

„Джейн“. Не е нейният глас, а гласът на продавача, викът му се донася иззад щанда и я почуква по рамото: „Средно лате за Джейн“.

Тя продължава да ме гледа *вторачено*, като че ли ще я удари. Аз съм *уважаван психолог*, бих могла да ѝ кажа, трябва да ѝ кажа. *А ти си лъжкия и самозванка.*

— Джейн — вика продавачът за трети път — вашето лате.

Тя се завърта, поема чашата, обвита в къдрав картонен пояс.

— Знаеш коя съм — казва ми тя.

За сетен път въртя глава:

— Познавам Джейн. Срегнах я. Видях я в дома ѝ — гласът ми трепери, но е ясен.

— Това е моята къща, никого не си видяла.

— Видях я.

— *Не си* — казва жената.

— Аз...

— Казват, че си пияница. Казват, че си на лекарства.

Тя вече се движи, обикаля ме, както правят лъвиците. Аз се завъртам бавно с нея, за да я следя. Чувствам се като дете. Разговорите около нас са спрели, застинали; цари неловка тишина. С ъгъла на околото, в ъгъла на кафенето, виждам момчето на Такеда, все още седи до вратата.

— Ти наблюдаваш къщата ни. Ти ме следиш.

Клатя глава, напред и назад, бавно, глупаво.

— Това трябва да спре. Не можем да живеем така. Ти може и да можеш. Но ние не можем.

— Само ми кажи къде е? — прошепвам аз.

Направили сме пълен кръг.

— Не знам за кого и за какво говориш. И ще извикам полицията.

Тя се втурва покрай мен, блъска ме с рамо. В огледалото я виждам как излиза, маневрирайки между масите като че ли са шамандури.

Звънчето над вратата подрънква, когато я отваря, и пак — когато я хлопва зад гърба си.

Стоя там. В кафенето е тихо. Навеждам поглед към чадъра.

Затварям очи. *Все едно че това, което е отвън, иска да влезе вътре.* Чувствам се насилена, изпразнена. И отново нищо не научих.

Освен следното: тя не спореше с мен — или поне не само спореше с мен.

Мисля, че умоляваше.

[1] Terra cognita — позната територия (лат.). — Бел.прев. ↑

ШЕЙСЕТ И ДВЕ

— Д-р Фокс?

Глас, приглушен, точно зад мен. Ръка, нежна, на лакътя ми. Обръщам се, отварям единия клепащ.

Момчето на Такеда.

Още не мога да си спомня името му. Затварям очи.

— Имате ли нужда от помощ?

Имам ли нужда от помощ? На двеста метра от вкъщи съм, олюлявам се в домашния си халат, стиснала съм плътно очи в средата на кафенето. Да, имам нужда от помощ. Кимвам с глава. Ръката му ме хваща по-здраво.

— Да минем оттук — казва той.

Той ме превежда през кафенето, чадърът се удря в столове и колена като пръчка на слепец. Тихото бърборене на кафенето ни заобикаля.

После звънчето дрънва и течението ме блъска в лицето, ръката му се спуска на кръста ми, побутва ме да мина през вратата.

Навън въздухът е неподвижен — не вали. Усещам го, че се навежда да вземе чадъра от ръката ми, но аз го дърпам настрана.

Ръката му се връща на лакътя ми. „Нека да ви изпратя до вас“ — казва той.

Докато вървим, той е обхванал здраво ръката ми като ремък за кръвно налягане. Представям си, че иска да усети как жужат артериите ми. Странно е да те ескортират така; кара ме да се чувствам стара. Искам да отворя очи, да видя лицето му. Не го правя.

Напредваме на пресекулки, момчето на Такеда се съобразява с моя ход; листата хрущят под краката ни. Чувам шума от кола, която минава отляво, стенойки. Някъде отгоре дърво ръси дъждовни капки върху главата, върху раменете ми. Чудя се дали жената е на тротоара

пред нас. Представям си как обръща глава и ме вижда как се влача след нея.

Тогава:

— Родителите ми ми казаха какво се е случило — казва той. — Наистина съжалявам.

Кимам с глава, очите са все още затворени. Продължаваме да вървим.

— Предполагам, че от доста време не сте излизали от къщата?

Учудващо често напоследък, помислям си, но кимам отново.

— Е, почти стигнахме до вас. Виждам я.

Сърцето ми се стопля.

Нещо ме пляска по колената — осъзнавам, че е неговият чадър, закачен на ръката му.

— Извинявайте — казва той. Не си правя труда да отговарям.

Последния път, когато говорих с него — кога беше това? На Хелюин, струва ми се, преди повече от година. Точно така: той отвори вратата, когато почукахме, аз и Ед в обичайните ни дрехи, Оливия, маскирана като камион на пожарната команда. Той ѝ направи комплимент за костюма, пусна бонбони в раничката ѝ. Пожела ни приятна обиколка. Толкова мило момче.

И ето ни сега, дванайсет месеца по-късно, той ме води по улицата към вкъщи, докато аз се влача в моя халат, затворила очи срещу целия свят.

Толкова мило момче.

Което ми напомня:

— Познаваш ли Ръселови? — гласът ми е спаднал, но не е съвсем прегракнал.

Той се спира. Може би се изненада, че заговорих.

— Ръселови?

Вероятно това отговаря на въпроса ми, но аз питам отново:

— От другата страна на градината.

— О-о — казва той, — новите... не. Майка имаше намерение да ги посети, но не мисля, че го е сторила.

Пак неуспех.

— Ето че стигнахме — казва той, опитвайки се внимателно да ме завърти надясно.

Повдигам чадъра, разлепвам клепащи, пред портичката съм, къщата се извисява над мен. Потръпвам.

Той заговаря отново.

— Вратата ви е отворена.

Прав е, разбира се: оттук мога да видя чак до осветената дневна, която блести като златен зъб на лицето на къщата. Чадърът се клати в ръката ми. Отново затварям очи.

— Отворена ли я оставихте?

Кимам.

— Окей. — Ръката му се плъзва нагоре до рамото ми и леко ме побутва напред.

— Какво правиш?

Не е неговият глас. Хватката около ръката ми се стяга; изблещвам очи, преди да мога да се спра.

До нас е застанал Итън, смален в огромния си суитшърт и блед в падащия здрач. Подутина е обезобразила едната му вежда. Пръстите му играят в джобовете.

Чувам се как измърморвам името му.

Момчето на Такеда се обръща към мен:

— Познавате ли се?

— Какво правиш? — повтаря Итън и прави крачка напред. — Не бива да излизаш от вкъщи.

„Майка ти“ може подробно да ти разкаже, помислям си аз.

— Тя добре ли е? — пита той.

— Мисля, че да — отговаря момчето на Такеда. Изведнъж, като по чудо, се сещам, че се казва Ник.

Бавно местя поглед от единия към другия. Сигурно са на едни години, но моят придружител е вече млад мъж, напълно оформен, завършен като от мрамор. Итън — несръчен, източен, със слабите си рамене и разцепената вежда — прилича на дете до него. Той е дете, припомням на себе си.

— Аз мога... мога ли да я заведа вътре? — казва той и ме поглежда.

Ник също ме поглежда. Пак кимам.

— Добре тогава — съгласява се той.

Итън прави още една крачка към нас, слага ръка на гърба ми.

За момент и двамата ме държат, закопчани като крила за лопатките ми.

— Само ако си съгласна — добавя Итън.

Поглеждам го в очите, тези воднистосини очи:

— Да — изричам без дъх.

Ник ме пуска, отдръпва се назад. Устата ми изговаря думата, преди да мога да ги кажа.

— Нима за какво — отвърща ми той. Обръща се към Итън:

— Мисля, че е в шок. Дай й малко вода. — Той се отдръпва към улицата. — Искаш ли по-късно да мина да видя как е?

Въртя глава. Итън вдига рамене:

— Може би. Нека видим как ще бъде.

— Окей — Ник вдига ръка, помахва, правейки малка вълничка с пръсти. — Чао, д-р Фокс.

Докато се отдалечава, дъждът навява отново, намокря главите ни, разбива се в чадъра.

— Хайде да влезем вътре — казва Итън.

ШЕЙСЕТ И ТРИ

Пламъците още лумтят в камината, сякаш току-що са запалени. Оставила съм огъня да гори през цялото това време. Много безотговорно.

В къщата обаче е топло, въпреки че ноемврийският вятър се втурва през вратата. Когато вече сме в дневната, Итън издърпва чадъра от ръката ми, сгъва го, пъха го в ъгъла, докато аз се накланям към огнището. Пламъците се поклащат към мен, приветстват ме. Свличам се на колене.

За кратък момент чувам пукането на огъня. Чувам се как дишам.

Усещам погледа му по гърба ми.

Стенният часовник набира сила, удря три пъти.

Той се отправя към кухнята, пълни чаша с вода на мивката, връща се при мен.

Дишането ми вече е равно и дълбоко. Той поставя чашата на пода до мен; тя чуква леко върху плочките.

— Защо излъга? — казвам аз.

Дълга пауза. Аз се вирам в пламъците и чакам да ми отговори.

Вместо това го чувам как пристъпя на място. Завъртам се към него, все още на колене. Той се е извисил над мен, тънък като летва, лицето му е огряно от пламъците.

— За какво? — пита той накрая, забил поглед в краката си.

Аз вече клатя глава:

— Знаеш за какво.

Отново пауза. Той затваря очи, миглите му потрепват над бузите. Изведнъж изглежда много млад, по-млад от преди.

— Коя е тази жена? — притискам го аз.

— Майка ми — казва той с нисък глас.

— Аз познавам майка ти.

— Не, ти... ти си се объркала. — Сега той върти глава. — Ти не знаеш какво говориш. Така... — той се спира. — Така каза татко ми — завършва той.

Татко ми. Разпервам пръсти на пода, избутвам се нагоре, докато се изправа.

— Всички това ми казват. Дори приятелите ми. — Преглъщам.
— Дори и мъжът ми. Но аз добре знам какво видях.

— Татко казва, че си луда.

Не казвам нищо.

Той отстъпва крачка назад.

— Трябва да тръгвам. Не бива да съм тук.

Правя крачка напред:

— Къде е майка ти?

Той не казва нищо, само ме гледа с широко отворени очи.
Използвай мек подход. Уесли винаги ме съветваше така, само че вече сме преминали тази граница.

— Майка ти мъртва ли е?

Нищо. Виждам как пламъците се отразяват в очите му. Зениците са като малки искри.

След това промърморва нещо, което не разбирам.

— Какво? — навеждам се и чувам как прошепва две думи.

— Страхувам се.

И преди да успея да отговоря, той се втурва към вратата, отваря я широко. Тя още се люлее, когато входната врата изскърцва, хлопва се.

Стоя пред камината, зад мен е топлината от огъня, пред мен — студът от вестибюла.

ШЕЙСЕТ И ЧЕТИРИ

След като затварям вратата, вдигам чашата от пода и я изсипвам в мивката. Бутилката дрънчи по ръба ѝ, докато наливам мерлото. Пак дрънчи. Ръцете ми треперят.

Пия дълбоко, мисля дълбоко. Чувствам се изтощена, превъзбудена. Дръзнах да изляза навън — ходих по улицата — и оцелях. Чудя се какво ще каже д-р Филдинг. Чудя се какво да му кажа. Може би нищо. Мръщя се.

Освен това сега знам повече. Жената изпадна в паника. Итън е уплашен. Джейн е... не знам. Не знам за Джейн. Но е повече, отколкото знаех преди. Имам чувството, че съм спечелила пешка. Аз съм мислеща машина.

Отпивам още по-дълбоко. Аз съм мислеща машина.

Пия, докато нервите ми се успокояват — около час, според стенния часовник. Гледам как стрелката за минутите облизва лицето му, представям си как вените ми се изпълват с вино, силно и плътно, охлажда ме, дава ми сила. Понасям се нагоре. Откривам Пънч на площадката. Той ме забелязва и се шмугва в кабинета. Следвам го.

На бюрото ми светва телефонът. Не разпознавам номера. Оставям чашата. След третото позвъняване плъзвам пръст по екрана.

— Д-р Фокс — гласът е пещерно дълбок. — Следовател Литъл ви безпокои. Срещнахме се в петък, ако си спомняте.

Замълчавам, после сядам на бюрото. Отмествам чашата далече от себе си.

— Да, спомням си.

— Чудесно, чудесно — звучи доволен; представям си го как се изтяга на стола, подпрял глава с една ръка. — Как е добрата докторка?

— Добре съм, благодаря.

— Чудех се дали няма да ми се обадите по-рано.

Нищо не казвам.

— Взех телефона ви от болницата и исках да видя как сте. Добре ли се чувствате?

Току-що му казах, че съм добре.

— Добре съм, благодаря.

— Чудесно, чудесно. Семейството окей ли е?

— Добре са, всички са добре.

— Чудесно, чудесно.

Накъде отива този разговор?

Тогав гласът му сменя скоростта.

— Ето какъв е проблемът: имахме обаждане от вашата съседка преди известно време.

Разбира се. Кучка. Макар че тя ме предупреди. Благонадеждна кучка. Протягам ръка, грабвам чашата.

— Тя казва, че сте я проследили до кафенето на другия край на улицата. — Искан да му отговоря. Мълча. — Предполагам, че не сте избрали точно днешния ден да си вземете едно капучино. Предполагам, че не сте се сблъскали с нея по случайност.

Усмиввам се пряко себе си.

— Знам, че минавате през труден период. Имахте лоша седмица. — Усещам, че кимам. Много е добронамерен. Ще излезе добър психотерапевт от него. — Но да правите подобни неща няма да помогне на никого, включително и на вас.

Още не е споменал името ѝ. Дали ще го спомене?

— Това, което казахте в петък, наистина разстрои много хора. Между нас казано, госпожа Ръсел — ето че го каза — ми изглежда с доста опънати нерви.

Разбира се, че е с опънати нерви. Представя се на мястото на мъртва жена.

— Мисля, че и момчето не е особено доволно от цялата работа.

Отварям уста:

— Аз говорих...

— Така че... — той се спира. — Какво казахте?

Стискам устни:

— Нищо.

— Сигурна ли сте?

— Да.

Той изсумтява:

— Искан да ви помоля да си дадете почивка за известно време. Радвам се да чуя, че излизате навън. — Той сигурно се шегува. — Как

е котаракът? Още ли още е в лошо настроение?

Не отговарям. Той изглежда не забелязва.

— А наемателят ви?

Прехапвам устна. Долу вратата към сутерена е залостена със стълба; още по-надолу видях обичата на мъртва жена на шкафа на Дейвид.

— Господин следовател — стискам телефона. Все пак искам да го чуя още веднъж. — Вие наистина ли не ми вярвате?

Дълго мълчание, после той въздиша, дълбоко и шумно:

— Съжалявам, д-р Фокс. Мисля, че вие вярвате в това, което казвате, че сте видели. Аз просто... не вярвам.

Не съм и очаквала нещо друго. Добре. Напълно очаквано.

— Знаете ли, ако искате да говорите с някого, имаме добър консултант, който може да помогне. Или просто да слуша.

— Благодаря ви, следовател Литъл — гласът ми звучи натъртено. Отново мълчание.

— Просто си починете, окей? Ще съобщя на госпожа Ръсел, че сме разговаряли.

Потрепервам. И затварям, преди той да успее да затвори.

ШЕЙСЕТ И ПЕТ

Отпивам от виното, грабвам телефона, изскачам на стълбите. Искам да забравя за Литъл. Искам да забравя за Ръселови.

Агората. Ще си проверя съобщенията. Слизам долу, оставям чашата на мивката. Премествам се в дневната, въвеждам паролата на телефонния екран.

Погрешна парола.

Напрягам вежди. Несръчните ми пръсти. Въвеждам паролата повторно.

Погрешна парола.

„Какво става?“ — питам се аз. С падането на мрака в дневната се е стъмнило. Протягам се към лампата, паля я. Още веднъж, много внимателно, с очи върху пръста въвеждам: 0-2-1-4.

Погрешна парола.

Телефонът потрепва. Блокира. Нищо не разбирам.

Кога за последен път трябваше да въвеждам паролата? Не ми беше нужна, за да отговоря на Литъл буквално преди минута; преди това използвах Скайп да се обадя в Бостън. Мозъкът ми е замъглен.

Ядосана се връщам в кабинета, на бюрото. Не вярвам и имейлът ми да е блокиран. Въвеждам паролата на компютъра, отивам на страницата на Gmail. Името ми вече е изписано в полето „потребител“. Въвеждам бавно паролата.

Ура — вътре съм. Процесът за възстановяване на достъп за телефона е доста прост; след шейсет секунди получавам съобщение с новата парола. Въвеждам я на екрана и я сменям обратно на 0214.

Макар че какво беше това, по дяволите? Да не би паролата да е била изтекла — има ли въобще такова нещо? Бях ли я сменила? Или пръстите ми са несръчни? Гриза си нокътя. Паметта ми не е това, което беше. Нито пък точността на движенията. Поглеждам към чашата.

Няколко съобщения ме чакат в кутията, една молба от нигерийски принц, останалите са повиквания от моите хора в Агората. Един час писах отговори. Мици от Манчестър наскоро си е сменил лекарствата за тревожност. Кала⁸⁸ се е сгодила. А БабаЛизи, подкрепена от синовете си, днес е успяла да направи няколко крачки навън. И аз също, помислям си аз.

Минава шест и изведнъж умората ме поваля, смазва ме. Плъосвам се напред като избухана възглавница и опирам чело на бюрото. Трябва да спя. Ще взема двойна доза темазепам тази нощ. А утре мога пак да опитам с Итън.

Един от преждевременно развитите ми пациенти започваше всяка сесия с думите: „Това е изключително странно, но...“, и после описваше съвсем обикновени преживявания. Аз обаче се чувствам точно така в момента. Изключително странно е. Изключително странно е, но всичко, което ми изглеждаше толкова спешно само преди минута — което ми изглеждаше неотложно от четвъртък насам — сега някак се смали, помръкна като пламък на студа. Джейн. Итън. Онази жена. Дори Алистър.

Карам само на пара. *Винена пара*, чувам как Ед се шегува. Ха-ха. Ще говоря и с тях. Утре. Ед. Ливи.

ШЕЙСЕТ И ШЕСТ

Понеделник
8 ноември
„Ед.“

И след малко — а може би след час:

„Ливи.“

Гласът ми беше като издихание. Можех да го видя, малък дух, понесъл се пред мен, призрачно бял в ледения въздух.

Някъде наблизо — писукане, пак и пак, без да спира — единствена нота, като вик на обезумяла птица.

После спря.

Очите ми плуваха в приливо червено. Главата ми пулсираше. Ребрата ме боляха. Гърбът ми беше като счупен. Гърлото ми — пресъхнало.

Въздушната възглавница се беше смачкала върху едната страна на лицето ми. Таблото светеше в пурпурно. Чистачката се беше наклонила към мен, прекършена и клюмнала.

Сбърчих чело. Някакъв процес в черепа ми правеше опити да се рестартира, засечка в системата, бучене в машината.

Поех си въздух, задавих се. Чух се да крещя от болка. Завъртях глава, усетих как черепът ми се търка в тавана. Това е необичайно, нали? И почувствах как слюнката се събира в устата ми. Как така...

Бученето утихна.

Бяхме се преобърнали наопаки.

Пак се задавих. Ръцете ми се протегнаха надолу, закопах се в облицовката на тавана, сякаш се опитвах да обърнат колата наопаки,

да ме изправят. Чух се да стена, да пелтеча.

Обърнах още малко глава. И видях Ед, с лице на другата страна, неподвижен. Кръв се стичаше от ухото му.

Казах името му, или се опитах да го кажа, задъхана сричка в ледения въздух, малък облак от пара. Гласните струни ме боляха. Коланът се беше затегнал силно около врата ми.

Облизах си устните. Езикът ми напипа кухня в горния венец, бях изкъртила зъб.

Коланът ме прерязваше и през кръста, остър като жица. С дясната ръка натиснах закопчалката, натиснах силно, изстенах, когато щракна. Коланът се изплъзна от тялото ми и аз се свлякох на покрива.

Това писукане. Било е сигналът за колана. Млъкна.

Въздух изригна от устата ми, червен от светлината на таблото. Подпрях ръце на тавана. Напрегнах мускули. Извъртях глава.

Оливия беше заклецена на задната седалка, висеше там, конската ѝ опашка се поклащаше във въздуха. Подвих врат, опрях рамене в тавана, протегнах ръка към бузата ѝ. Пръстите ми се смразиха.

Кожата ѝ беше лед.

Лакътят ми се подгъна; преместих краката от едната страна, приземих се тежко върху напуканото стъкло на гюрука. Той се нагърчи под мене. Опитвах се да се поизправа, тътрейки колена, и залазих към нея, а сърцето ми се удряше в гърдите. Хванах я за раменете. Раздрусих я.

Изкрещях.

Друсих. Тя се друсаше с мен, косата ѝ се люшкеше.

„Ливи“ — крещях с горящо гърло и вкусвах кръв в устата, по устните.

„Ливи“ — виках и сълзи се затъркаляха по бузите ми.

„Ливи“ — задъхвах се и очите ѝ се отвориха.

Сърцето ми спря за миг.

Тя погледна към мен, погледна вътре в мен, изговори едничка дума:

„Мамо“.

Натихах си палеца в закопчалката на колана ѝ. Той се освободи със съскане, подложих ръце под главата ѝ, докато падаше, и хванах

тялото ѝ в прегръдката си, краката ѝ се мятаха и блъскаха един в друг като вятърни перки. Усетих, че едната ѝ ръка виси отпусната в ръкава.

Сложих я върху гюрука. „Ш-ш-ш“ — ѝ казах, макар че не беше издала и звук, макар че очите ѝ отново бяха затворени. Приличаше на принцеса.

„Хей“ — раздрусих рамото ѝ. Тя пак ме погледна. „Хей“ — повторих. Опитах се да се усмихна. Лицето ми беше изтръпнало.

Добрах се до вратата, стиснах дръжката, дръпнах. Дръпнах отново. Чух как пружината се скъса. Започнах да бутам прозореца, залепила пръсти на стъклото. Вратата се отвори широко без звук и изчезна в тъмнината.

Протегнах се навън и опипах земята с ръце, усетих изгарящия сняг върху дланите си. Забих лакти, опрях здраво колена и забутах. Измъкнах горната част на тялото си от колата, отпуснах се на снега. Той изскърца под мен. Продължих да се изтеглям. Хълбоците. Бедрата. Колената. Пищялите. Стъпалата. Маншетът на панталона ми се закачи на куката над седалката, откачих го, измъкнах се от колата.

И се обърнах по гръб. Болката в гръбнака ме разтърси като електрически ток. Поех си дъх. Потреперих. Главата ми се люшна, като че вратът не може да я удържи.

Бързо. Бързо. Стегнах се, събрах си краката, приготвих ги за действие и клекнах до колата. Огледах се наоколо.

Погледнах нагоре. Главата ми се завъртя, забуча.

Небето над мен беше като купол от звезди. Луната бе застрашително голяма, като планета, ярка като слънце, а каньонът под нас блестеше със светлини и сенки, отчетливи като дървена гравюра. Снегът почти беше спрял, само изоставени снежинки се носеха из въздуха. Светът изглеждаше чисто нов.

И тишината...

Замряла. Абсолютна, окончателна тишина. Нито полъх, нито помръдване на клонче. Ням филм, натюрморт. Завъртях се на колене, чух как снегът изхруска под мен.

Обратно на земята. Колата се беше прекатурила напред, предницата се беше забила в земята, задницата леко вирната нагоре. Видях оголеното шаси, като корем на насекомо. Потреперих. Спазъм мина по гръбнака ми.

Вмъкнах се обратно през вратата, забих пръсти в пухеното яке на Оливия. Задърпах. Издърпах я през гюрука, издърпах я през облегалката за главата, издърпах я от колата. Обгърнах я с ръце, малкото тяло лежеше отпуснато като дрипа в ръцете ми. Изричах името ѝ. Повторих го отново. Тя отвори очи.

„Хей“ — казах аз.

Миглите ѝ потрепнаха и се затвориха.

Положих я до колата, после я изтеглих по-надалеч, в случай че колата се преобърне. Главата ѝ се наклони към рамото, обхванах я и лекичко, лекичко я обърнах отново към небето.

Спрях се, дробът ми работеше като мях. Погледнах детенцето си, ангелче в снега. Попипах ранената ѝ ръка. Тя не реагира. Стиснах я по-силно и видях как тръпка премина през лицето ѝ.

Дойде ред на Ед.

Пролазих в колата още веднъж, преди да осъзная, че няма как да го измъкна през задната седалка. Върнах се, лазейки заднешком; разчистих; хванах дръжката на предната врата. Стиснах я. Стиснах по-силно. Ключалката захвана, щракна. Вратата се отвори.

Ето го. Кожата му, огряна в меко червено от мъгливата като в линейка светлина на таблото. Докато освобождавах колана му, се чудех за светлината, как акумулаторът беше оцелял след удара. Той се отпусна върху мен, разгъна се като развързан възел. Подхванах го под мишниците.

И започнах да го дърпам, удряйки главата си в скоростния лост, влачейки тялото му по тавана. Когато го измъкнах от колата, видях, че лицето му е обляно в кръв.

Изправих се, започнах да го влача заднешком, препъвайки се, докато стигна до Оливия, и го положих до нея. Тя помръдна. Той — не. Грабнах ръката му, оголих ръкава на китката, притиснах пръсти върху кожата. Пулсът му едва се усещаше.

Бяхме далеч от колата и тримата, под звездното небе, на дъното на вселената. Чух пухтенето на локомотив — собственото ми дишане. Задъхвах се. По мен течеше пот. Вратът ми беше мокър.

Извърнах ръка зад гърба си, опипах внимателно, пръстите ми се заизкачваха по гръбнака като по стълба. Прешлените между лопатките горяха от болка.

Вдишвах, издишвах. Гледах как слаб дъх се вдига от устите на Оливия и Ед.

Обърнах се.

Погледнах нагоре, пред мен се издигаше стометрова стръмна скала, обрасла с мъх, обляна от флуоресцентната бяла светлина на луната. Пътят минаваше невидим някъде там горе, но нямаше как да се изкатери до него, не можех да се изкатери доникъде. Бяхме се приземили върху малка издатина, тънка скална тераса, която стърчеше от планинския склон; нагоре и надолу — празнота. Звезди, сняг, пространство. Тишина.

Телефонът.

Потупах се по джобовете — отпред, отзад, в палтото, — тогава си спомних как Ед го дръпна от мен; как телефонът отскочи на пода, праметна се там, вибрирайки под краката ми, с името, светнало на екрана.

Мушнах се в колата за трети път, прерових тавана с ръце, накрая го открих, затиснат между предното стъкло и таблото, екранът беше непокътнат. Беше истински шок да го видя така неосквернен; мъжът ми лежеше окървавен, дъщеря ми беше ранена, моето тяло беше травмирано, колата беше размазана, но телефонът беше оцелял без една драскотина. Останка от друга ера, друга земя. 22:27 пишеше на екрана. Били сме в пропастта почти от половин час.

Приклеках в купето на колата, плъзнах пръст по екрана — 911 — и го вдигнах до ухото си, усетих го как трепна върху бузата ми.

Нищо. Смръщих вежди.

Прекъснах обаждането, измъкнах се от колата, разгледах екрана. БЕЗ ПОКРИТИЕ. Клекнах в снега. Избрах номера отново.

Нищо.

Избрах още два пъти.

Нищо. Нищо.

Изправих се, включих на говорител, протегнах ръка във въздуха. Нищо.

Обиколих колата, препъвайки се в снега. Избирах пак и пак. Четири пъти, осем пъти, тринайсет пъти. Спрях да ги броя.

Нищо.

Нищо.

Нищо.

Изкрещях. Викът се изтръгна от гърдите ми, остърга гърлото ми, разцепи нощта като къс лед, ехото отекна надалече. Крещях, докато езикът ми пламна, докато гласът ми секна.

Въртях се на място. Зави ми се свят. Метнах телефона на земята. Свлякох се в снега. Вдигнах го, екранът беше мокър, и пак го метнах, още по-далече. Обхвана ме паника. Хвърлих се, започнах да копая в снега. Ръката ми го напипа. Изтръсках снега и пак набрах 911.

Нищо.

Върнах се при Оливия и Ед; те лежаха там един до друг, неподвижни, лъчисти под луната.

Ридание си проправи път към гърлото ми, обезумяло за въздух, надви устните ми. Колената ми се подкосиха, сгънаха се като автоматичен нож, свлякох се на земята. Долазих и се свих между мъжа ми и дъщеря ми. Заплаках.

Когато се събудих, пръстите ми бяха студени и посинели, сгърчени около телефона. 00:58. Батерията се изтощаваше. Оставаха само 11 процента.

Няма значение, помислих си. Не можех да се обадя на 911, не можех да се обадя на никого.

Все пак опитах. Нищо.

Обърнах глава наляво, после надясно: Ед и Ливи от двете ми страни, дишането им беше повърхностно, но равно, лицето на Ед — покрито с петна от кръв, бузите на Оливия — с кичури коса. Сложих длан на челото ѝ. Студено. Нямаше ли да е по-добре да се приютим в колата? Ами ако... не знаех какво... ако се преобърне? Ако избухне?

Седнах. Изправих се. Разгледах корпуса на колата. Огледах небето — тази зряла луна, това изобилие от звезди. Обърнах се бавно към планината.

Приблжих се до склона, размахвах телефона пред себе си като магическа пръчка. Плъзнах палец по екрана, натиснах иконката за фенерче. Светлинен лъч — мъничка звезда в ръката ми.

Лицето на скалата, осветено от лъча, беше плоско и безупречно гладко. Няма къде да си набутащ пръстите, няма за какво да се хванеш, няма храст или клон, няма ръб на скалата. Само пръст и сипеи, заплашителна като стена. Обходих нашата малка издатина по дължина, огледах всеки сантиметър. Насочвах фенера нагоре, докато тъмнината погълнеше лъча.

Нищо. Всичко се беше превърнало в нищо.
10 процента в батерията. 1:11 часът.

Като момиче обичах съзвездията, изучавах ги, в летните вечери рисувах карти на цялото небе върху амбалажна хартия, с лакти, опрени в меката трева, докато мухите дремеха около мен. Сега те се перчеха над мен, тези зимни герои, блестящи в нощта: Орион с яркия си пояс; Малката мечка се търкала след него; Плеядите, нанизани като перли покрай рамото на Бика. Близнаци. Персей. Цефей.

С прегракналия си глас прошепвам имената им като магия за Ливи и Ед, главите им, подпрени на гърдите ми, се вдигат и отпускат заедно с дишането ми. Пръстите ми гаят косата ѝ, устните му, бузите ѝ.

Всички тези звезди, димящо ледени. Треперехме под тях. Заспали сме.

4:34 часа. Събудих се, защото ме тресеше. Проверих ги и двамата — първо Оливия, после Ед. Сложих сняг на лицето му. Той не трепна. Втрих снега в кожата, за да изчистя засъхналата кръв. Той помръдна. „Ед“ — казах аз, клатейки рамото му. Без отговор. Проверих отново пулса му. По-бърз, по-слаб.

Стомахът ми негодуваше. Не стигнахме до вечерята, спомних си. Трябва да са прегладнели.

Мушнах се в колата, светлината на таблото беше отслабнала, почти угаснала. Ето я, чантата беше притисната до задния прозорец: вътре бях увила сандвичи с фъстъчено масло и конфитюр и сок в кутийки. Тъкмо сграбчих дръжките на чантата и светлината угасна напълно.

Излязох навън, развих сандвичите от целофана и го хвърлих на земята. Вятърът го пое, аз го наблюдавах как се понесе нагоре и настрани, безплътен като фея, като блуждаеща светлинка. Откъснах късче хляб и го подадох на Оливия. „Хей“ — прошепнах аз, пръстите ми потупваха бузата ѝ и тя отвори очи. „Ето“ — предложих аз, бутайки хляба в устата ѝ. Устните ѝ се разтвориха; залькът изчезна като давец се плувец, преди да кацне на езика ѝ. Отлепих сламката от кутийката със сок и я забих в нея. Сокът бликна и се разля върху снега. Подпъгнах ръка под главата на Оливия и вдигнах лицето ѝ към

сламката, стиснах кутийката. Устата ѝ се препълни, разхвърчаха се пръски.

Вдигнах главата ѝ по-нависоко и тя започна да посрѣбва на мънички глътки. След малко главата ѝ се отпусна на ръката ми, очите ѝ се затвориха. Сложих я внимателно на земята.

После Ед.

Клекнах до него, но той не си отвори устата, дори не си отвори очите. Потупах със залчето по устните му, натиснах бузата му, сякаш да му наместя челюстта, но той пак не помръдна. Паниката отново почна да ме души. Сложих глава до лицето му. Въздухът от дишането му, слабо, но настойчиво, стопли бузата ми. Въздъгнах.

Ако не може да яде, поне трябва да може да пие. Разтърках сухите му устни с малко сняг, после напъхах сламката в устата му. Стиснах кутията между пръстите си. Сокът се разля от двете страни на брадата му, задържа се по наболата четина. „Давай“ — умолявах го аз, но течността продължаваше да се стича.

Извадих сламката и сложих още една шепа скреж върху устните му, после на езика. Оставих го да се разтопи в гърлото му.

Седнах пак на снега, налагах сламката. Сокът беше твърде сладък. Пресуших кутията, независимо от това.

Измъкнах от колата чантата със скиорските якета и грейки. Извадих ги и ги прострях върху Ливи и Ед.

Погледнах към небето. Беше невъзможно необятно.

Светлината натисна клепачите ми като с тежести. Отворих очи.

Примижах. Над нас беше небето, непрекъснато, безкрайно, бездънно море от облаци. Снежинките се спускаха надолу като перца от глухарчета и се пръскаха върху кожата ми. Проверих телефона. 7:28. 5 процента в батерията.

Оливия се беше поразместила насън, опряна на лявата ръка, дясната лежеше отпусната отстрани. Бузата ѝ беше притисната до земята. Обърнах я по гръб, изтупах снега от кожата ѝ. Внимателно ѝ почистих ухото.

Ед не беше помръднал. Наведох се към лицето му. Още дишаше.

Бях пъкнала телефона в джоба на джинсите. Сега го измъкнах, стиснах го за късмет, набрах 911. За част от секундата ми се стори, че

звъни, почти го чух да дрънка в ухото ми.

Нищо. Вторачих се в екрана.

Вторачих се в колата, катурната с колелата нагоре, безпомощна, като ранено животно. Изглеждаше неестествено, дори неприлично.

Вторачих се в долината под нас, бодлива от върховете на елите, тънка сребърна лента на река се извиваше в далечината.

Изправих се. Обърнах се обратно.

Планината се изправи срещу мен. На дневната светлина видях, че не съм преценила добре височината, от която сме паднали — бяхме най-малко на двеста метра от пътя над нас и каменното лице изглеждаше още по-непристъпно, по-непристъпно, отколкото ми се стори през нощта. Погледът ми се плъзна нагоре, нагоре, нагоре, докато стигна върха.

Хванах се за гърлото. Бяхме скочили от толкова високо. Бяхме оцелели.

Отпуснах глава още назад, за да обхвана небето. И примижах. Всичко беше някак твърде огромно, твърде необхватно. Почувствах се като миниатюрна фигурка в кукленска къща. Можех да се видя отстрани, отдалече, малка, като люспа. Завъртях се, залюлях се.

Очите ми горяха, нещо прещракваше в крака ми.

Тръснах глава, разтърках очи. Светът се смали. Върна се в нормалните си граници.

Още няколко часа съм дремала до Ед и Оливия. Когато се събудих — 11:10 — снегът ни затрупваше на талази, вятърът отгоре ни шибаше като с камшик. Дълбокият тътен на гръмотевица се разнесе наблизо. Избърсах снежинките от лицето си, скочих на крака. Започнах да се свличам на земята.

Същото потрепване в зрението ми, като вълнички по вода, и този път коленете ми се блъснаха едно в друго като притеглени от магнит. Започнах да се свличам на земята. „Не“ — казах си със загрубял и прегракнал глас. Подпрях се с ръка в снега, избутах се нагоре.

Какво ми има?

Няма време. Няма време. Опрях се по здраво на крака, изправих се. Видях Ед и Оливия в краката си, затрупани наполовина.

И започнах да ги влача обратно в колата.

Как се изнизва времето? Струваше ми се, че през следващата година месеците минаваха по-бързо от онези часове, прекарани с Ед и Ливи на обърнатия покрив, снегът се натрупваше на прозореца като прилив, стъклата скърцаха и пукаха под бялата тежест.

Пях ѝ песни — от радиото, детски песнички, мелодии, които си измислях, докато воят навън се усилваше, а светлината се стопяваше. Разглеждах извивките в ухото ѝ, проследявах ги с пръст, тананиках им. Обгръщах го с ръце, преплитах краката си с неговите, сливах дланта си с неговата длан. Изгълтах сандвича, изпих сока. Отворих бутилката с вино, но се сетих, че ще ме дехидратира. Но ми се пиеше, много ми се пиеше.

Бяхме под земята, така го усещах; бяхме се окопали в някакво тайно и тъмно място, защитени от света. Не знаех кога ще изплуваме. Как ще изплуваме. Дали въобще...

В един момент телефонът угасна. В 15:40 батерията беше на 2 процента, заспала съм и като се събудих, екранът беше тъмен.

Светът бе замлъкнал, с изключение на воя на вятъра и Ливи, която поемаше глътки въздух, и Ед, който издаваше слаби хрипове. И моите хлипания, заровени някъде дълбоко в тялото ми.

Покой. Абсолютен покой.

Свестих се в утробата на каросерията със замъглен поглед. Но тогава видях светлина, която се промъкваше в колата, видях смътно сияние зад стъклото и чух тишината така, както се чува звук. Беше населила колата като живо същество.

Разгънах се и се протегнах към дръжката на вратата. Тя щракна окуражаващо, но вратата не помръдна.

Не.

Застанах на колене, претърколих се върху болния си гръб, опрях крака във вратата и забутах. Тя отмести малко снега и спря. Заблъсках по стъклото, ритах го с пети. Вратата закрета и се отвори. Малка снежна лавина се изсипа в колата.

Извлякох се навън по корем, стиснала очи срещу светлината. Когато пак ги отворих, видях как зората пламва над далечните планини. Изправих се на колене, огледах новия свят около себе си: долината, потопена в бяло; онази река в далечината; пухкавия сняг под краката ми.

Олюлях се на колене. И тогава чух изпукване, и знаех, че стъклото се е разбило.

Нагазих с единия, после с другия крак в снега, запрепъвах се към предницата на колата, видях, че стъклото се беше продънило. Обратно към задната врата, влязох пак вътре. Още веднъж ги извлякох от останките, първо Ливи, после Ед; още веднъж ги подредих един до друг на земята.

Така както стоях изправена над тях и дъхът ми се издигаше като пара над мен, очите ми отново се замъглиха. Небето сякаш се издуваше, притискаше ме; рухнах със стиснати клепачи и блъскащо сърце.

Завих като диво животно. Обърнах се по корем, прострях ръце върху Оливия и Ед, притиснах ги до себе си, докато хълцах в снега.

Така са ни намерили.

ШЕЙСЕТ И СЕДЕМ

Когато се събуждам в понеделник, искам да говоря с Уесли.

Усукала съм се в чаршафите, налага се да ги развивам от тялото си, както се бели ябълка. Слънцето се лее през стъклото, затопля завивките. Кожата ми свети в топлината. Чувствам се необичайно красива.

Телефонът е на възглавницата до мен. За миг, докато сигналът за повикване бръмчи в ухото ми, се чудя дали не си е сменил номера, но после чувам мощния му глас, неудържимо силен, както винаги: „Оставете съобщение“ — заповядва той.

Не оставям съобщение. Вместо това звъня в кабинета.

— Анна Фокс се обажда — казвам на жената, която вдига телефона. Гласът е като на млада жена.

— Д-р Фокс, аз съм Фиби.

Сбъркала съм.

— Извинявам се — казвам аз. Фиби, работила съм с нея почти една година. Определено не е млада. — Не те познах. Гласа ти.

— Няма нищо. Мисля, че съм настинала, гласът ми сигурно звучи различно. — Проявява любезност, както винаги. — Как сте, д-р Фокс?

— Добре съм, благодаря. Може ли да говоря с Уесли? — Фиби, разбира се, спазва формалностите и сигурно първо ще го пита...

— Д-р Брил има пациенти цяла сутрин, но мога да го помоля да ви се обади по-късно.

Благодаря ѝ и предлагам да си оставя номера.

— Да, същият е, имам го тук в указателя — и затваря.

Чудя се дали ще се обади.

ШЕЙСЕТ И ОСЕМ

Запътвам се надолу. Днес няма да пия, решила съм, или поне не тази сутрин; главата ми трябва да е бистра за Уесли. Д-р Брил.

Карам поред: първо отивам в кухнята, виждам стълбата, която съм подпряла на вратата за сутерена. На сутрешната светлина, почти ослепително ярка, стълбата изглежда нищо и никаква, нелепа; Дейвид може да я избие с едно блъскане с рамо. За миг съмнение се прокрадва в ума ми: имал бил женска обица на шкафа и какво от това? *Не си сигурна, че е нейна*, беше ми казал Ед и това е самата истина. Три малки перли, мисля, че и аз самата имам подобна.

Взирам се в стълбата, все едно ще закрачи към мен с тънките си алуминиеви крачета. Хвърлям поглед към бутилката мерло, която блести на плота до ключа, който виси на куката. Не, без пиене днес. Освен това сигурно цялата къща е осеяна с винени чаши. (Къде бях виждала подобно нещо? Да, в онзи трилър „Следите“, среден филм, великолепна музика а ла Бърнард Хърман. Предпазливата дъщеря поставя из цялата къща наполовина изпити чаши с вода, които спират извънземните нашественици. „Защо извънземните ще идват на Земята, ако са алергични към вода“ — негодуваше Ед. Беше на третата ни среща.)

Не бива да се разсейвам. Нагоре към кабинета.

Паркирам се на бюрото, плясвам телефона до мишката, включвам го в компютъра да се зарежда. Проверявам на екрана колко е часът: малко след единайсет. По-късно е, отколкото предполагах. Този темазепам наистина ме е повалил.

Тези темазепами, ако сме точни. Множествено число.

Поглеждам през прозореца. От другата страна на улицата, точно по разписание, госпожа Милър се появява на входната врата, затваряйки я внимателно след себе си. Тази сутрин е с тъмно зимно палто, както виждам, дъхът ѝ се издига на бели облачета пред нея. Отварям приложението за времето на телефона. Навън е дванайсет градуса. Ставам, отивам при термостата на площадката.

Чудя се какво ли прави мъжът на Рита. Не съм го виждала от сто години, не съм го проверявала.

Обратно на бюрото, вирам се през стаята, през градината, към къщата на Ръселови. Прозорците зяят празни. *Итън*, мисля си, *трябва да се добера до Итън*. Усетих го, че беше разколебан снощи. „Страхувам се“ — беше казал, очите широко отворени, погледът почти див. Дете, изпаднало в беда. Мой дълг е да му помогна. Каквото и да е станало с Джейн, където и да се намира, аз трябва да защитя сина й.

Какъв е следващият ми ход?

Дъвча си устната. Влизам в шахматния форум. Започвам да играя.

Час по-късно, минава обяд, а аз още не знам какво да предприема.

Току-що съм целунала чашата с бутилката — все пак минава обяд — седя и мисля. Въпросът се върти в съзнанието ми от известно време като фонен шум: как да се свържа с Итън? През няколко минути хвърлям поглед нататък, сякаш отговорът ще се появи на стената на къщата. Не мога да се обадя на домашния телефон; той няма мобилен; ако се опитам да му изпратя някакви сигнали, баща му или онази жена първи ще ги забележат. Няма имейл, беше ми казал, не е във Фейсбук. *Може въобще да не съществува*.

Изолиран е почти колкото мен.

Сядам обратно на стола, сръбвам от чашата. Слагам я на бюрото. Наблюдавам как обедното слънце се сгушва на перваза. Компютърът издава звук. Местя коня, отбелязвам го на дъската. Чакам следващия ход.

Часовникът на екрана показва 12:12. Уесли не се обажда — не може да не се обади? Или да го потърся отново. Посягам към телефона, прекарвам пръст по екрана да се събуди.

Сигнал от компютъра, имам поща. Грабвам мишката, отклонявам курсора от шахматната дъска. Кликвам на брауъра. С другата ръка надигам чашата към устните си. Тя проблясва на слънцето.

Надничам над ръба на чашата към пощенската кутия, имам единствен имейл, предметът на имейла е празен, името на изпращача е с дебели букви.

Зъбите ми се удрят в чашата.

Зяпам екрана. Въздухът около мен изведнъж изтънява.

Ръката ми се тресе, докато оставям чашата на бюрото. Мишката се плъзга в дланта ми, като я стискам. Спряла съм да дишам.

Курсорът отива на името ѝ: Джейн Ръсел.

Кликвам.

Съобщението се отваря — бяло поле. Няма текст, само иконка за прикачен файл — един мъничък кламер. Кликвам два пъти.

Екранът почернява.

Тогава някакъв образ започва бавно да се пълни, ред по ред. Прекъснати ивици в тъмносиво.

Прикована съм на място. Още не мога да дишам.

Ивиците една след друга изпълват екрана като бавно падаща завеса. Минава секунда. Още една.

Тогава...

... тогава оплетени... клони? Не, коса, тъмна и заплетена, в близък план.

Извивка светла кожа.

Око, затворено, вертикално на екрана, очертано от линията на миглите.

Някой е легнал настрани. Виждам спящо лице.

Виждам *мое* спящо лице.

Картината изведнъж се уголемява, долната ѝ част се появява — и ето ме мене, главата ми, в пълен размер. Кичур коса се е спуснал над веждата ми. Очите ми са затворени, устата ми — леко отворена. Бузата ми е потънала във възглавницата.

Скачам на крака. Столът се катурва зад мен.

Джейн е изпратила моя снимка, както спя. Образът постепенно изпълва съзнанието ми, точно както снимката, на пресекулки, ред по ред.

Джейн е била в къщата ми през нощта.

Джейн е била в спалнята ми.

Джейн ме е гледала как спя.

Стоя права, покъртена, сред оглушителна тишина. Тогава виждам призрачните цифри в долния десен ъгъл. Отбелязан 6 часът — 02:02, датата е днешна.

Тази сутрин. В два часа. Как е възможно? Поглеждам за имейл адреса, сложен в скоби до името на изпращача:

guesswhoanna@gmail.com — познайкойанна!

ШЕЙСЕТ И ДЕВЕТ

Значи не е Джейн все пак. Някой се крие зад името ѝ. Някой се гаври с мен.

Мисълта ми се насочва като стрела право надолу, към сутерена. Дейвид, зад онази врата.

Стискам раменете си през халата. Мисли. Не изпадай в паника. Запази спокойствие.

Дали е насилил вратата? Не — стълбата си беше, както я бях оставила.

В такъв случай... ръцете ми се разтреперват; навеждам се напред, поставям ги върху бюрото... може да си е направил дубликат от ключа ми? Чух шум на площадката в онази вечер, когато го заведох в спалнята; може да е претършувал къщата, да е откраднал ключа от кухнята?

Само че го видях на куката преди час и залостих вратата малко след като си тръгна — няма как да е влязъл обратно.

Освен ако... но, разбира се, разбира се, че е могъл да влезе. Могъл е да влезе, когато си поиска, като използва дубликат на ключа. И върне оригиналния.

Само че нали замина снощи. За Кънектикът.

Или поне така ми каза.

Поглеждам към снимката си на екрана, към двата полумесеца на миглите, към зъбите, които се подават изпод горната ми устна: в пълно неведение, напълно беззащитна. Разтрепервам се. Киселини се качват в гърлото ми.

познайкойанна. Кой, ако не Дейвид? И защо ще ми я показва? Не само че някой е осквернил дома ми, влязъл е в спалнята ми, снимал ме е как спя — но също иска аз да го знам.

Някой, който знае за Джейн.

Посягам към чашата с две ръце. Пия, пия на големи глътки. Оставям я и взимам телефона.

Гласът на Литъл е пухкав и мек като възглавница. Може би съм го събудила. Нима значение.

— Някой е влизал в дома ми — му казвам. Сега съм в кухнята, с чаша в едната ръка и телефона в другата, втренчена във вратата за сутерена; в момента, в който ги изричам, тези невъзможни думи, те прозвучават плоско, неубедително. Нереално.

— Д-р Фокс — казва той ведро, — вие ли сте?

— Някой е влязъл в къщата ми в два часа сутринта.

— Чакайте малко. — Чувам го как премества телефона от другата страна. — Някой е влязъл у вас?

— В два сутринта.

— Защо не го докладвахте по-рано?

— Защото съм спяла по това време.

Гласът му се стопля. Мисли, че ме е хванал натясно.

— Тогава от къде знаете, че някой е влизал у вас?

— Знам, защото ме е снимал и ми е изпратил снимката в имейл.

Пауза.

— Снимка на какво?

— Моя снимка, как спя.

Когато проговаря отново, звучи по-близо.

— Сигурна ли сте в това?

— Да.

— Ами сега... не бих искал да ви плаша...

— Вече съм уплашена.

— Сигурна ли сте, че сега в къщата няма никой?

Замръзвам. Въобще не бях помислила за това.

— Д-р Фокс, Анна?

— Да. — Не може да има някой. Не може да не съм го усетила досега.

— Можете ли... в състояние ли сте да излезете навън?

Почти се размивам. Вместо това само продумвам:

— Не.

— Окей... просто стойте там. Не... недейте да стоите там.

Искате ли да остана с вас на телефона?

— Искам да дойдете тук.

— Идваме.

„Идваме.“ Значи са двама, Норели ще дойде с него. Хубаво, искам я тук да види. Защото това е действително. Това е неопровержимо.

Литъл още говори, дъхът му се блъска в слушалката.

— Това, което искам да направите, Анна, е да се приближите до вратата. В случай че ви се наложи да излезете. Ние ще бъдем там съвсем скоро, след няколко минути, но в случай че се наложи...

Поглеждам към вратата на вестибюла, тръгвам към нея.

— Вече сме в колата. Идваме много скоро.

Кимам бавно, наблюдавайки как вратата се приближава.

— Гледали ли сте някой филм напоследък, д-р Фокс?

Не мога да се накарам да я отворя. Дори не мога да стъпя в онази зона на здрача зад вратата. Въртя глава, косата ми се докосва до бузите.

— Някой от вашите стари трилъри?

Отново въртя глава, готвя се да му кажа „не“, когато забелязвам, че още стискам чашата в ръка. Престъпник или не — а аз не мисля, че има някой — няма да отворя вратата в този вид. Трябва да се освободя от чашата.

Но ръцете ми треперят, виното се плисва отпред на халата, оставяйки кървавочервено петно точно под сърцето. Прилича на рана.

Литъл продължава да дърдори в ухото ми: „Анна, добре ли сте?“ — докато се връщам в кухнята с телефона, залепен за слепоочието ми, и оставям чашата в мивката.

— Всичко наред ли е? — пита Литъл.

— Наред е — му казвам. Пускам чешмата, смъквам халата, пъхам петното под течащата вода и оставам по тениска и долнище на анцуг. Виненото петно шупва под шуртящата вода, кърви, избледнява, става бледорозово. Търкам го, пръстите ми побеляват от ледената вода.

— В състояние ли сте да дойдете до входната врата?

— Да.

Затварям чешмата. Изваждам халата от мивката и го изстисквам.

— Окей. Стой там.

Изтръсквайки халата, виждам, че нямам хартиени кърпи — поставката е празна. Протягам се към чекмеджето с покривките, отварям го. И вътре, върху купчината сгънати салфетки, виждам отново себе си.

Не дълбоко заспала в близък план, не полунадрусана на възглавницата, а изправена, лъчезарна, косата ми е сресана назад, очите са блестящи и приветливи — пълна прилика, портретът ми, нарисуван с молив на хартия.

„Страхотен номер“ — казах ѝ тогава.

„Джейн Ръсел в оригинал“ — каза тя.

И после го подписа.

СЕДЕМДЕСЕТ

Хартиеният лист потрепва в ръката ми. Гледам подписа, надраскан в ъгъла.

А аз почти се съмнявах. Почти се съмнявах в нея. Обаче ето го тук, сувенир от една изпарила се нощ. Мemento. Мemento mori. *Помни, че ще умреш.*

Помни.

И аз помня: спомням си играта на шах и шоколада; помня цигарите, виното, обиколката на къщата. Но най-вече си спомням Джейн, как се смееше и пиеше, ярка и жива; сребърните ѝ пломби; как се наведе към прозореца и се вгледа в къщата си: *Бива си го мястото*, бе прошепнала тя.

Тя беше тук.

— Почти стигнахме — казва Литъл.

— Аз намерих... — прочиствам си гърлото — намерих... — но той ме прекъсва:

— Завиваме по...

Но аз не чувам накъде завиват, защото виждам през прозореца как Итън излиза от входната врата. Сигурно е бил вътре през цялото време. Бях мятала погледи към къщата в продължение на един час, местейки се от кухнята към салона, към спалнята; нямам представа как съм го изпуснала.

— Анна? — гласът на Литъл звучи изтънял, смален. Поглеждам надолу, виждам телефона в ръката край бедрото ми. Виждам халата, смачкан на пода. Тогава плясвам телефона върху плота, слагам рисунката до мивката. И започвам да блъскам по стъклото, силно.

— Анна — чувам отново гласа на Литъл. Не му обръщам внимание.

Блъскам още по-силно. Сега Итън завива по тротоара, насочва се към моята къща. Да.

Знам какво трябва да направя.

Пръстите ми сграбчват рамката на прозореца. Напрягам ги, вкопчвам ги, огъвам ги. Стискам здраво очи. И повдигам.

Мразовит въздух шибва тялото ми, толкова суров, че сърцето ми замира; издухва дрехите ми, те се разтреперват около мен. В ушите ми ехти шумът на вятъра. Студът ме изпълва догоре, прелива от мен.

Но въпреки това изкрещявам името му, единствен вик, две срички, които изскачат от гърлото ми и се изстрелват към външния свят. *И-тън!*

Чувам как тишината се разцепва. Представям си как птиците се разлитат, как минувачите се заковават на място.

И след това, със следващия дъх, с последния си дъх:

Аз знам.

Знам, че майка ти е жената, която казах, че е; знам, че беше тук; знам, че лъжеш.

Блъскам рамката на прозореца обратно надолу, опирам чело на стъклото. Отварям очи.

Той е там на тротоара, застинал, с твърде голямо пухено яке и твърде тесни джинси, перчемът му се развява от вятъра. Той ме поглежда, дъхът му е оформил облак пред лицето му. И аз го гледам, гърдите ми се надигат, сърцето бие със сто километра в час.

Той върти глава. Продължава да крачи.

СЕДЕМДЕСЕТ И ЕДНО

Гледам го, докато изчезва от погледа, дробовете ми се изпразват, раменете се отпускат, леденият въздух се е настанил в кухнята. Това беше всичко, което можех да сторя. Поне не се затича обратно вкъщи.

Но все пак. Но все пак. Следователите ще са тук всеки момент. Имам портрета, ей го там на пода, издухан от течението. Клякам да го взема, грабвам халата, усещам влагата в ръката си.

Звънецът на вратата звъни. Литъл е. Изправям се, грабвам телефона, пускам го в джоба; забързвам се към вратата, удрям бутона на домофона с юмрук, завъртам бравата. Наблюдавам матовото стъкло на входната врата. Мярва се сянка, очертава се фигура.

Хартиеният лист трепери в ръката ми. Не мога да чакам. Протягам ръка, отварям вратата.

Там е Итън.

Твърде съм изненадана, за да го поздравя. Стоя пред него стиснала рисунката между пръстите си, капки от халата се стичат по краката ми.

Бузите му са зачервени от студа. Косата има нужда от подстригване; паднала е над веждите му, завила се е около ушите. Очите му гледат диво.

Гледаме се един друг.

— Не можеш просто така да ми крециш, ако не ти е ясно — спокойно казва той.

Това ме изненадва. Преди да мога да се спра:

— Не знаех как иначе да се свържа с теб — му казвам.

Водните капки се пръскат по стъпалата ми, по пода. Премествам халата под мишница.

Пънч се появява от стълбите, насочва се право към глезените на Итън.

— Какво искаш? — пита той, гледа надолу. Не съм сигурна дали говори на мен, или на котката.

— Знам, че майка ти беше тук — му казвам.

Той въздиша, върти глава:

— Ти имаш... халюцинации — Думата излиза от устата му на кокили, сякаш не знае смисъла ѝ. Ясно ми е от кого я е чул. Или за кого.

На свой ред въртя глава:

— Не — казвам аз и усещам как устните ми се разтягат в усмивка. — Не, намерих това — вдигам портрета пред очите му.

Той го поглежда.

В къщата е тихо, с изключение на шумоленето от търкането на Пънч в джинсите на Итън.

Наблюдавам го. Той просто зяпа рисунката.

— Какво е това? — пита ме той.

— Това съм аз.

— Кой те е нарисувал?

Навеждам глава, правя крачка напред.

— Може да видиш подписа.

Той взима рисунката. Очите му се стесняват.

— Но...

Звънецът ни стряска и двамата. Завъртаме глави към вратата. Пънч се стрелва към дивана.

Докато Итън ме гледа, протягам ръка към домофона, натискам бутона. Трополене от стъпки във вестибюла. Появява се Литъл, висок като приливна вълна. Норели го следва.

Първо виждат Итън.

— Какво става тук? — пита Норели, строгият ѝ поглед се мести от Итън към мен. — Казахте, че някой е влизал в дома ви — казва Литъл.

Итън ме поглежда, хвърля поглед към вратата.

— Стой тук — му казвам аз.

— Може да си вървиш — казва му Норели.

— Стой! — излайвам и той не помръдва.

— Проверихте ли къщата? — пита Литъл. Кимам.

Той кимва към Норели, тя прекосява кухнята, спира се пред вратата за сутерена. Оглежда стълбата, поглежда към мен.

— Имам наемател — казвам аз.

Тя тръгва към стълбите, без да каже дума.

Обръщам се към Литъл. Ръцете му са напъхани в джобовете; гледа ме право в очите. Поемам си дъх.

— Толкова неща... толкова неща се случиха — казвам аз. — Първо дойде това... — бъркам в джоба на халата и измъквам оттам телефона — този имейл. — Халатът се плесва на пода.

Отварям имейла, уголемявам снимката. Литъл взема телефона от ръката ми, държи го в огромната си длан.

Докато инспектира екрана, аз потрепервам, тук е студено, а аз съм облечена много леко. Косата ми, знам, е разрошена, сякаш излизам от леглото. Чувствам се неудобно.

И Итън се чувства така, както се вижда, пристъпва от крак на крак. Редом с Литъл изглежда невероятно деликатен, почти чуплив. Искам да го прегърна.

Следователят натиска с палец екрана.

— Джейн Ръсел.

— Не е тя — му казвам — погледнете имейл адреса.

Литъл присвива очи:

— `Guesswhoanna@gmail.com` — изрича го внимателно.

Кимам.

— Получавала ли сте имейли от този адрес и преди това?

— Не. Но не може ли... да го проследите?

Зад гърба ми Итън проговаря:

— Какво е това?

— Снимка — започвам да обяснявам, но Литъл ме прекъсва.

— Как е възможно някой да влезе в къщата ви? Нямате ли аларма?

— Не. Винаги съм си у дома. Защо ще ми трябва... — не довършвам. Отговорът е в ръката на Литъл. — Не — повтарям аз.

— Какво има на снимката — пита Итън.

Този път Литъл го поглежда, пронизва го с поглед.

— Стига си питал — казва той и Итън трепва. — Иди ето там. — Итън отива на дивана, сяда до Пънч.

Литъл прекосява кухнята, отива до страничната врата.

— Може да са влезли оттук — гласът му е остър. Завърта бравата, отваря вратата, затваря я. Студен полъх минава през стаята.

— Някой *е бил* тук — подчертавам аз.

— Без да задейства аларма, имам предвид.

— Да.

— Нещо взето ли е от къщата?

За това не съм се сетила.

— Не знам — признавам аз — компютърът и телефонът са тук, но може би... не знам. Не съм проверявала. Бях уплашена — добавям.

Изражението му омеква:

— Разбирам — и с още по-мек глас: — Имате ли някаква представа кой може да ви е снимал?

Правя пауза.

— Единственият човек с ключ... единственият човек, който може да има ключ, е наемателят ми Дейвид.

— Къде е той в момента?

— Не знам, каза, че ще бъде извън града, но...

— Той има ключ или е възможно да има ключ?

Кръстосвам ръце.

— Възможно е да има. Апартаментът му... има друг ключ за апартамента, но може да е... може да е откраднал моя.

Литъл кима.

— Имали ли сте някакви проблеми с Дейвид?

— Не. Искам да кажа... не.

Литъл пак кима.

— Нещо друго?

— Той... взе назаем един нож. Резач за картон, искам да кажа. После го е оставил на мястото му, без да ми каже.

— И никой друг не би могъл да влезе?

— Не, никой.

— Просто разсъждавам на глас — той си поема дълбоко дъх, издишва толкова шумно, че нервите ми се напрягат. — Хей, Вал, какво става?

— Още съм по етажите — обажда се Норели отгоре.

— Има ли нещо за гледане?

Мълчание. Той изчаква.

— Нищо — вика тя.

— Нещо да е пипано?

— Нищо не е пипано.

— Някой скрит в килера?

— Няма никой в килера. — Чувам стъпките ѝ по стълбите. — Слизам.

Литъл пак се обръща към мен:

— Значи, някой е влязъл вътре, не знаем как, снимал ви е, но не е взел нищо друго.

— Да. — Да не би пак да се съмнява? Соча към телефона в ръката му, все едно че може да отговори на въпросите му. Наистина *може* да отговори на въпросите му.

— Съжалявам — казва той и ми подава телефона.

Норели се връща в кухнята, пешовете на палтото ѝ се развяват след нея.

— Всичко наред ли е? — пита Литъл.

— Наред е.

Той ми се усмихва.

— Теренът е чист — казва той. Не му отговарям.

Норели се приближава към нас.

— Какво става с историята за „Влизане с взлом“?

Подавам ѝ телефона. Тя не го взима, но поглежда към екрана.

— Джейн Ръсел? — пита тя.

Посочвам имейл адреса до името на Джейн. Сянка на раздразнение преминава през лицето ѝ.

— Изпрацали ли са ви нещо друго преди?

— Не. Вече обясних... не.

— Това е адрес в Gmail — отбелязва тя. Виждам, че си разменят погледи с Литъл.

— Да — обгръщам раменете си с ръце — не може ли да го откриете? Или да го проследите?

— Там е работата — казва тя и отстъпва назад — че това е проблем.

— Защо?

Тя накланя глава към партньора си.

— Защото е в Gmail — отвръща той.

— И какво от това?

— Те крият IP адреса.

— Не разбирам какво значи това.

— Значи, че няма начин да се проследи акаунтът — продължава той.

Гледам го настойчиво.

— От фактите, с които разполагаме — обяснява Норели — вие сте могли сама да си изпратите тази снимка.

Завъртам се към нея. Ръцете ѝ са кръстосани пред гърдите.

Без да искам, се засмивам.

— Какво? — казвам, защото какво друго може да се каже?

— Могли сте да изпратите този имейл от този телефон и ние няма как го докажем.

— Защо, *защо*? — пелтеча аз. Норели поглежда към мокрия халат на пода. Навеждам се да го вдигна само за да възстановя някакво усещане за порядък.

— Тази снимка ми прилича на малко среднощно селфи.

— Аз съм дълбоко заспала — споря с нея.

— Очите ви са затворени.

— Защото съм заспала.

— Или защото сте искали да изглеждате заспала.

Обръщам се към Литъл.

— Погледнете го от друг ъгъл, д-р Фокс — казва той — не можем да намерим следи от влизане в къщата. Изглежда, нищо не липсва. Входната врата е окей, тази тук е окей — той сочи вратата към двора — и казахте, че никой друг няма ключ.

— Не, казах, че наемателят ми е *могъл* да си направи ключ. — Нали го казах? Мозъкът ми се разбърква. Потрепервам отново; въздухът сякаш е просмукан от студ.

Норели сочи към стълбата.

— А това за какво е?

— Спор с наемател — отговаря Литъл, преди да отворя уста.

— Защо не я питаме... знаеш за кого, за съпруга ѝ? — Има нещо в тона на гласа ѝ, някаква минорна нота, която не мога да разчета. Тя повдига вежди.

После се обръща с лице към мен:

— Госпожо Фокс — този път не я поправам — аз ви предупредих за губенето...

— Не аз ви губя времето — изръмжавам — вие губите време. *Вие*. Някой е влизал в дома ми и ви дадох доказателство, а вие стоите тук и твърдите, че си го измислям. Точно както миналия път. Видях как

една жена беше наръгана, но вие не ми повярвахте. Какво трябва да направя, за да ми...

Портретът.

Завъртам се, откривам Итън, забоден на дивана, с Пънч в скута.

— Ела тук — казвам му — и донеси тази рисунка.

— Нека да не го намесваме — прекъсва ме Норели, но Итън вече идва към мен, гушнал котката в едната ръка, стиснал листа хартия в другата. Подава ми го почти тържествено, както се подава нафора.

— Виждате ли това? — питам аз и тикам рисунката в лицето: на Норели така, че тя отстъпва крачка назад. — Погледнете подписа — добавям.

Челото ѝ се набръчква.

И за трети път днес входният звънец иззвънява.

СЕДЕМДЕСЕТ И ДВЕ

Литъл поглежда към мен, после отива до вратата и проверява екрана на домофона. Натиска бутона.

— Кой е — питам аз, но той вече отваря вратата.

Чувам пъргави стъпки и Алистър Ръсел влиза вътре, облечен с вълнена жилетка, лицето му е зачервено от студа. Изглежда ми остарял, откакто го видях последния път.

Очите му обхождат стаята като ястреб и се спират на Итън.

— Прибирай се вкъщи — казва той на сина си. Итън не помръдва. — Остави котката и излез.

— Искам да видите това — започвам аз, размахвайки рисунката към него, но той не реагира, обръща се към Литъл.

— Радвам се, че сте тук — казва той, но се вижда, че далеч не се радва. — Жена ми каза, че е чула тази жена да крещи от прозореца на моя син, и после видях, че колата ви пристигна.

Спомням си, че при първото си посещение беше любезен, дори загрижен. Сега вече не е.

Литъл се приближава към него:

— Господин Ръсел...

— Тя звъни в къщата ми, знаете ли за това? — Литъл не му отговаря. — В бившата ми служба. Тя е звъняла в бившия ми офис.

Значи Алекс ме е предала.

— Защо са ви уволнили? — питам го аз, но той бързо продължава нататък, бесен, натъртвайки всяка дума.

— Вчера е проследила жена ми, това сподели ли го с вас? Не ми се вярва. Последвала я е в кафенето.

— Знаем за това, сър.

— Опитала се е да я предизвика. — Поглеждам към Итън. Изглежда, не е казал на баща си, че след това сме се видели.

— За втори път всичките сме се събрали тук. — Гласът на Алистър вече е суров. — Първо твърди, че е видяла нападение в моя

дом. Сега е подмамила сина ми в нейната къща. Кога ще спре всичко това? — Той гледа право към мен. — Това е истински тормоз.

Забождам пръст в рисунката:

— Познавам жена ти...

— *Никого* не познаваш! Стоиш в тази къща и *следиш* хората.

Гореща вълна се плъзва по врата ми. Ръката ми увисва край тялото.

Той не е свършил.

— Измислила си си някакви... *срещи* с някаква жена, която не е моята жена и дори не е... — Изчаквам следващата му дума, сякаш се подготвям за удар. — ... не е истинска — казва той — а сега тормозиш и сина ми. Тормозиш всички нас.

В стаята е тихо.

Накрая Литъл проговаря:

— Добре, достатъчно.

— Тя има халюцинации — добавя Алистър. Ето откъде е чул думата. Поглеждам към Итън; той зяпа в пода.

— Достатъчно, достатъчно — повтаря Литъл. — Итън, мисля, че е време да си вървиш у дома. Господин Ръсел, вие останете, ако обичате...

Сега обаче е мой ред.

— Останете — съгласявам се аз, — може би ще можете да ни обясните това. — Вдигам отново ръка над главата си, на нивото на очите на Алистър.

Той се протяга за листа, взима го:

— Какво е това?

— Това е рисунката, която жена ви нарисова.

Лицето му става безизразно.

— Когато беше тук. На тази маса.

— Какво е това? — пита Литъл, приближавайки се до Алистър.

— Джейн я нарисова за мен.

— Това сте вие — казва Литъл.

— Тя беше тук. Това го доказва.

Алистър се е съвзел.

— Това не доказва нищо — отрязва той — напротив, доказва, че си толкова луда, че си се опитала да... изфабрикуваш доказателство. — Той изпръхтява. — Напълно си си изгубила ума.

Ка-бум, изгубила ума, мисля, че беше. От „Бебето на Розмари“.
Чувствам, че се мръщя:

— Какво искаш да кажеш, да изфабрикувам доказателство?

— Това сама си го нарисувала.

Норели се намесва между виковете ни:

— Точно както сте могли да си направите снимка и ние няма как да го докажем.

Отдръпвам се назад, все едно че са ме ударили с юмрук в лицето.

— Аз...

— Добре ли сте, д-р Фокс? — Литъл пристъпва към мен.

Халатът се изплъзва от ръцете ми, просва се на пода.

Олюлявам се. Стаята се завърта около мен като въртележка. Алистър гледа сърдито; очите на Норели потъмняват; ръката на Литъл се надвесва над рамото ми. Итън стои отзад, котката още е сгушена в ръцете му. Те се завъртат около мен, всичките; няма за кого да се хвана, няма твърда почва, на която да стъпя.

— Не съм нарисувала тази картина. Джейн я нарисува. Ето там.

— Размахвам ръка към кухнята. — И не съм направила тази снимка. *Няма как да съм я направила. Нещо става, а вие не правите нищо.*

Не мога да го обясня по друг начин. Опитвам се да сграбча стаята. Тя се изплъзва от хватката ми. Препъвам се към Итън, протягам ръка към него, вкопчвам се в рамото му с треперещи пръсти.

— Стой далече от него — избухва Алистър, но аз се вирам в очите на Итън, повишавам глас:

— Нещо *става*.

— Какво става?

Всичките се обръщаме като един.

— Входната врата беше отворена — казва Дейвид.

СЕДЕМДЕСЕТ И ТРИ

Той е застанал в рамката на вратата, пъхнал ръце в джобовете, метнал изгъркана чанта през рамо.

— Какво става тук? — пита той отново, а аз пускам рамото на Итън.

Норели сваля ръце от гърдите си.

— Кой сте вие?

Дейвид на свой ред кръстосва ръце.

— Аз живея долу.

— Значи — казва Литъл, — вие сте прочутият Дейвид?

— Не знам да съм такъв.

— Имате ли фамилно име, Дейвид?

— Повечето хора имат.

— Уинтърс — казвам аз, измъквам го от дълбините на мозъка си.

— Кой сте вие, господа?

— Ние сме от полицията — отговаря Норели — аз съм следовател Норели, а това е следователят Литъл.

Дейвид обръща брада към Алистър:

— Господина го познавам.

Алистър кима:

— Може би вие ще ни обясните какво не ѝ е наред на тази жена?

— Кой казва, че нещо не ѝ е наред?

Чувство на благодарност се надига в мен. Усещам как дробовете ми се изпълват. Някой е на моя страна.

— Къде бяхте снощи, господин Уинтърс? — пита Литъл.

— В Кънектикът. По работа. — Изпуква с челюст. — Защо питате?

— Някой е снимал д-р Фокс, докато спи. Към 2 часа сутринта. После ѝ е изпратил имейл със снимката.

Очите на Дейвид трепват.

— Нещо не разбирам. — Той ме поглежда. — Вратата ли са разбили?

Литъл не ме оставя да отговоря.

— Може ли някой да потвърди, че снощи сте били в Кънектикът? Дейвид премества единия си крак пред другия.

— Дамата, с която бях.

— И коя е тя?

— Не ѝ знам фамилията.

— Има ли телефонен номер.

— Повечето хора имат.

— Ще трябва да ни дадете този номер — казва Литъл.

— Единствено той е могъл да направи тази снимка — настоявам

аз.

Пауза. Дейвид намръщва вежди.

— Какво?

Гледайки право към него, в бездънните му очи, усещам как се разколебавам.

— Ти ли направи тази снимка?

Той се усмихва презрително.

— Мислиш, че съм се качил тук горе и съм...

— Никой не мисли това — казва Норели.

— Аз го мисля — ѝ казвам.

— Нямам представа за какво, по дяволите, говорите. — Дейвид изглежда почти отегчен. Той предлага телефона си на Норели. — Ето, обадете ѝ се. Името е Елизабет. — Норели отива в дневната.

Не мога да слушам нито дума повече без глътка вино.

Зарязвам Литъл, отправям се към кухнята; чувам гласа му зад гърба си:

— Д-р Фокс твърди, че е видяла как жена е била нападната отсреща. В дома на господин Ръсел. Знаете ли нещо за случая?

— Не. Сигурно затова ме пита за виковете оня ден? — Не се обръщам; вече си наливам вино в чашата. — Както ѝ казах, не бях чул нищо.

— Разбира се, че не сте чули нищо — казва Алистър.

Аз се завъртам към него с чашата в ръка:

— Но Итън каза...

— Итън, разкарай се оттук, по дяволите — изкрещява Алистър.
— Колко пъти...

— Успокойте се, господин Ръсел. Д-р Фокс, наистина не ви препоръчвам това точно сега — казва Литъл, поклащайки пръст към чашата. Поставям я на плота, но продължавам да държа ръката си върху нея. Оказвам съпротива.

Той пак се обръща към Дейвид:

— Забелязали ли сте нещо необичайно в къщата отгатък градината?

— В неговата къща? — пита Дейвид, поглеждайки към Алистър, който се наежда:

— Това наистина... — започва той.

— Не, не съм видял нищо. — Чантата на Дейвид се смъква от рамото му; той се поизправя, земята е пак където беше преди. — Не съм и гледал.

Литъл клати глава.

— Ъхъ. А виждали ли сте госпожа Ръсел?

— Не.

— Откъде познавате господин Ръсел?

— Наех го... — Казва Алистър, но Литъл го спира с разтворена длан.

— Той ме нае да свърша някои работи по къщата — казва Дейвид — не съм виждал жена му.

— Но имаш обичата ѝ на шкафчето си.

Всички погледи се обръщат към мен.

— Видях една обича в спалнята ти — казвам аз, стискайки чашата. — Върху нощното шкафче. С три перли. Това е обичата на Джейн Ръсел.

Дейвид въздиша.

— Не, на Катрин е.

— Катрин? — казвам аз.

Той кима.

— Жената, с която се срещах. Не точно срещах, жената, която прекара нощта долу няколко пъти.

— Кога беше това? — пита Литъл.

— Миналата седмица. Има ли значение.

— Няма — уверява го Норели, връщайки се от дневната. Тя слага телефона в ръката му. — Елизабет Хюз потвърди, че снощи е била с него в Дариен от полунощ до десет сутринта.

— Оттам дойдох право тук — казва Дейвид.

— И така, защо сте били в стаята му? — пита ме Норели.

— Тършуваше наоколо — отговаря Дейвид.

Изчервявам се, но веднага го нападам:

— Ти ми взе ножа.

Дейвид пристъпва напред. Виждам, че Литъл се напруга.

— Ти ми го даде.

— Да, но ти после го прибра на мястото му, без да ми кажеш.

— Да, беше ми в джоба, когато отидох да пикая, и го сложих обратно, откъдето го бях взел. Кажи благодаря.

— Просто съвпада, че си го прибрал точно след като Джейн...

— Стига толкова — изсъсква Норели.

Вдигам чашата към устните си, виното се блъска по стените ѝ. Докато ме гледат, аз я изгълтвам.

Портретът. Снимката. Обицата. Ножът. Всичките ми доводи — оборени, всичките се пръснаха като мехури. Нищо не остана.

Почти нищо не остана.

Преглъщам, поемам си дъх.

— Той е бил в затвора, да знаете.

Дори докато думите излизат от устата ми, не мога да повярвам, че ги изричам, не мога да повярвам, че ги чувам.

— Бил е в затвора — повтарям аз. Чувствам се сякаш съм се отделила от тялото си. И продължавам: — За нападение.

Челюстта на Дейвид се стяга. Алистър го гледа злобно; Норели и Итън са се вторачили в мен. А Литъл — Литъл изглежда неизразимо тъжен.

— Защо тогава не го разпитате? — питам аз. — Видях как наръгват една жена — размахвам телефона — а вие казвате, че съм си го въобразила. Казвате, че лъжа. — Блъскам телефона върху плота. — Показвам ви рисунка, която тя нарисува и подписа — соча към Алистър и портрета, който държи в ръка, — а вие казвате, че сама съм го нарисувала. В онази къща има жена, която не е тази, за която се представя, но вие не сте си направили труда дори да проверите. Дори не сте се опитали.

Правя крачка напред, малка крачка, но всички други се дръпват, като че ли съм прииждащ вихър, като че ли съм хищник. Добре.

— Някой влиза в дома ми, докато спя, снима ме и ми изпраща снимката — вие обвинявате мен. — Чувам дращането в гърлото ми, секването в гласа ми. Сълзи потичат по бузите ми. Аз продължавам: — *Аз не съм луда, не си измислям всичко това.* — Соча с треперещ пръст към Алистър и Итън. — Не ми се привиждат неща, които не съществуват. Всичко започна, когато видях как *неговата* жена и *негова* майка беше наръгана. Това е, което трябва да разследвате. Това са въпросите, които трябва да задавате. И не ми казвайте, че не съм го видяла, защото *знам какво видях.*

Тишина. Те са замръзнали. Като мъртва картина. Дори Пънч не помръдва, с опашка, извита като въпросителна.

Избърсвам лицето си с опакото на ръката, прекарвам я под носа си. Отхвърлям косата от очите си. Надигам чашата, пресушavam я.

Литъл се оживява. Пристъпва към мен, една дълга, бавна крачка, с която прекосява половината кухня, гледа ме право в очите. Оставям празната чаша. Двамата се гледаме през плота.

Той покрива чашата с ръка. Плъзва я настрани, все едно че е пистолет.

— Там е работата, Анна — казва той, говорейки тихо, говорейки бавно — че вчера говорих с вашия лекар.

Устата ми пресъхва.

— Д-р Филдинг — продължава той, — вие го споменахте в болницата. Исках просто да поговоря с някого, който ви познава.

Сърцето ми замира.

— Той много държи на вас. Аз му казах, че съм доста обезпокоен от нещата, които ми казахте. Които ни казахте. И че се тревожа, че сте сама в тази голяма къща, защото ми казахте, че семейството ви е далеч и няма с кого да разговаряте. И... — и така нататък, и така нататък. Знам какво ще каже и съм толкова благодарна, че точно той ще го каже, защото е добър и гласът му е топъл, и иначе няма да мога да го понеса, няма да го понеса...

Но в този момент Норели го прекъсва:

— *Оказа се, че дъщеря ви и мъжът ви са мъртви.*

СЕДЕМДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Никой, никога не беше го изричал така, не беше казал думите в този ред.

Нито докторът в спешното, който ми каза: *Не можахме да върнем мъжа ви*, докато се грижеше за контузения ми гръб, за наранения ми гръклян.

Нито главната сестра, която ЧЕТИРИДЕСЕТ минути по-късно едва изрече: *Толкова съжالياвам, госпожо Фокс...* дори не довърши изречението, не беше необходимо.

Нито приятелите — приятелите на Ед, както се оказа; научих на свой гръб, че Ливи и аз нямаме много свои приятели — които поднесоха съболезнования, дойдоха на погребението, обаждаха се нарядко през заточилите се бавно месеци след това: Отидоха си, казваха те или: *Не са вече с нас*.

Нито Бина. Нито дори д-р Филдинг.

Но Норели го направи, наруши заклинанието, изрече неизразимото: *Дъщеря ви и мъжът ви са мъртви*.

* * *

Мъртви са. Да. Не можах да ги върнат, отидоха си, умряха — мъртви са. Не го отричам.

„Но Анна, нима не разбирате — сега чувам д-р Филдинг да ми говори, почти да ме умолява, — че е точно това. Отричане на реалността.“

Строго погледнато, е вярно.

* * *

И все пак.

Как да го обясня? На когото и да било — на Литъл или на Норели, на Алистър или на Итън, на Дейвид или дори на Джейн? Аз ги чувам; гласовете им ехтят в мен, около мен. Чувам ги, когато ме смазва болката от отсъствието им, от загубата... мога да го кажа: от смъртта им. Чувам ги, когато имам нужда да говоря с някого. Чувам ги, когато най-малко го очаквам. „Познай кой е“ — ще ми кажат те и аз грейвам, сърцето ми пее.

И аз им отговарям.

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЕТ

Думите увисват във въздуха, реят се там като дим.

Зад раменете на Литъл виждам Алистър и Итън, широко отворили очи. Виждам Дейвид, отпуснал челюст. Норели по някаква причина е обърнала поглед към пода.

— Д-р Фокс?

Литъл. Слагам го на фокус, както е застанал срещу мен от другата страна на плота, лицето му, окъпано в ярка следобедна светлина.

— Анна — казва той.

Не мърдам, не мога да мръдна.

Той си поема въздух, задържа го. Издиша.

— Д-р Филдинг ми каза какво се е случило.

Стискам силно очи. Не виждам нищо, освен тъмнина. Не чувам нищо, освен гласа на Литъл.

— Той ми каза, че военните са ви намерили на дъното на една урва.

Да. Спомням си гласа, този дълбок вик, който съдра лицето на планината.

— Били сте прекарвали вече две нощи на открито. В снежна буря. В средата на зимата.

Трийсет и три часа от момента, в който излетяхме от пътя, до момента, когато се появи хеликоптерът, перките му се въртяха отгоре като вихрушка.

— Той каза, че Оливия е била още жива, когато са стигнали до вас.

Мамо, прошепна тя, когато я качиха на носилката, завиха малкото ѝ телце с одеяло.

— Но мъжът ви вече си е бил отишъл.

Не, не си беше отишъл. Беше там, много даже там, твърде много там, тялото му изстиваше на снега. *Вътрешни наранявания*, ми казаха.

Съчетани със студа. Не е имало нищо, което да сте могли да направите по друг начин.

Имаше толкова много неща, които можех да направя по друг начин.

— Тогава са започнали проблемите ви. Неспособността да излизате навън. Посттравматичният стрес. Което аз... какво да кажа, не мога дори да си го представя.

Боже, как се гърчех под луминесцентните болнични лампи; как се задушавах от паника в линейката. Как припадах при онези първи опити да изляза от вкъщи, един път, втори път и после още два пъти, докато едва успявах да се завлека обратно вътре накрая.

Заклучих вратите.

Затворих прозорците.

И се заклех да стоя на закрито.

— Търсели сте безопасно място. Разбирам. Намерили са ви полузамръзнала. Минали сте през ада.

Ноктите ми се забиват в дланите.

— Д-р Филдинг каза, че понякога... ги чувате.

Стискам още по-силно очи, мъча се да стане още по-тъмно. *Това не са... нали разбирате, халюцинации*, бях му обяснила; *просто от време на време искам да си представям, че са тук. Като механизъм за справяне. Знам, че прекаленото контактуване не е здравословно.*

— И че понякога разговаряте с тях.

Усещам слънцето на гърба си. *По-добре е да не се отдавате твърде често на тези разговори*, беше ме предупредил той. *Нали не искате да се превърнат в патерица.*

— Бях малко объркан, защото по начина, по който говорехте, бях решил, че просто са на друго място. — Не изтъквам, че, технически погледнато, това е вярно. Повече нямам сила да се боря. Изпразнена съм като бутилка.

— Казахте ми, че сте разделени. Че дъщеря ви е с баща си.

Пак технически детайл. Толкова съм уморена.

— И на мен ми казахте същото. — Отварям очи. Сега светлината е заляла стаята, прогонвайки сенките. Петимата са подредени пред мен като шахматни фигури. Поглеждам Алистър.

— Казахте ми, че живеят някъде другаде — казва той и устните му се изкривяват. Не съм, разбира се. Никога не съм казвала, че живеят

където и да било. Внимавам. Но вече няма значение. Нищо няма значение.

Литъл се протяга през плота, слага ръката си върху моята.

— Мисля, че сте минали през ужасни неща. Мисля, че наистина вярвате, че сте се срещнали с тази жена, така както вярвате, че говорите с Оливия и Ед.

Прави малка пауза преди последната дума, като че ли не е сигурен за името на Ед, или може би просто си дава време. Вглеждам се в очите му. Бездънни.

— Но това, което си мислите сега, не е реално — казва той, гласът му мек като сняг — и бих искал да не се занимавате повече с това.

Улавям се, че кимам. Защото е прав. Отидох твърде далече. *Това трябва да спре*, беше казал Алистър.

— Знаете, че имате хора, които държат на вас. — Ръката на Литъл е събрала пръстите ми в едно. Кокалчетата изпукват. — Д-р Филдинг. И вашата физиотерапевтка. — *И*, иска ми се да каже. *И?* — *И...* — за миг сърцето ми прескача; кой още го е грижа за мен? — ... те искат да ви помогнат.

Свеждам поглед към плота, към ръката ми, сгушена в неговата. Гледам потъмнялото злато на брачната му халка. Гледам моята.

Сега е още по-тихо.

— Докторът каза... той ми каза, че лекарствата, които взимате, могат да предизвикат халюцинации.

И депресия. И безсъние. И спонтанно самозапалване. Но това *не са* халюцинации. Те са...

— И може това да е окей за вас. Знам, че и за мен щеше да е окей.

Норели си отваря устата:

— Джейн Ръсел...

Но Литъл вдига другата си ръка, без да отклонява поглед от мен, и Норели млъква.

— Ние проверихме — казва той — госпожата в две-нула-седем. Тя е, която твърди, че е. — Не питам откъде знаят. Вече не ме е грижа. Толкова, толкова съм уморена. — И тази жена, която мислите, че сте срещнали... мисля, че... не сте.

За моя изненада усещам, че кимам. *Но тогава как...*

Той обаче ме изпреварва:

— Казахте, че ви е помогнала да се приберете от улицата. Но може би вие самата... Може би... де да знам, ви се е присънило.

Ако сънувам, когато съм буден... Къде съм то чула това?

И мога да си го представя като на филм, в истински цветове: аз надигам тялото си от плочите, изкатервам входните стъпала. Влача се през вестибюла, в къщата. Мога почти да си го *спомня*.

— И казвате, че е била тук, играла е шах с вас и ви е нарисувала картина. Но отново...

Да, отново. О, боже. Виждам всичко отново: бутилките; тубичките с хапчета; пешките, цариците, напредващите черно-бели армии — ръцете ми, протягащи се над дъската, кръжащи, като хеликоптери. Пръстите ми, оцапани с мастило, стискат писалката. Бях упражнявала този подпис, нали така, драскайки името ѝ на вратата на душа, между парата и пръските, буквите кървяха надолу по стъклото, изчезвайки пред очите ми.

— Вашият лекар каза, че не знае нищо за всичко това. — Той прави пауза. — Помислих си, че може би не сте му го разказали, защото не сте искали да... да ви разубеди.

Главата ми се поклаща, кимам.

— Не знам какъв е бил този вик, който сте чули...

Аз знам. Итън. Той никога не каза обратното. И онзи следобед, когато го видях с нея в салона — той дори не гледаше към нея. Гледаше в скута си, а не към празното място до себе си.

Поглеждам го сега, виждам как внимателно оставя Пънч на пода. Очите му не се отделят от моите.

— Не съм сигурен за снимката. Д-р Филдинг каза, че понякога разигравате ситуации и може би това е вик за помощ.

Дали съм го направила? Направила съм го, нали? Направих го. Разбира се: познайкой — така поздравявам Ед и Ливи. Поздравявах. *познайкойанна*.

— Но колкото за това, което сте видели онази нощ...

Знам какво видях онази нощ.

Видях филм. Гледах един стар трилъер, възстановен в цвят от „Техниколор“. Гледах „Прозорец към двора“^[1]; гледах „Двойникът“; гледах „Фотоувеличение“. Гледах демо касета с архивни откъси от стотици стари трилъери.

Видях убийство без убиец, без жертва. Видях една празен салон, един празен диван. Видях, каквото съм искала да видя, каквото съм имала нужда да видя. *Не ти ли е самотно тук горе?* Богарт беше попитал Бакол, беше попитал мен.

Родена съм самотна, бе отвърнала тя.

Аз не съм. Аз съм превърната в самотница.

Щом съм достатъчно побъркана да си говоря с Ед и Ливи, сигурно мога да разиграя убийство в главата си. Особено с помощта на сериозно количество химия. Не бях ли се съпротивлявала на истината от самото начало? Не бях ли огъвала, мачкала, скривала фактите?

Джейн — истинската Джейн, от-плът-и-кръв Джейн: разбира се, че е тази, която твърди, че е.

И, разбира се, обичата в стаята на Дейвид принадлежи на Катрин, или както там се казва.

И, разбира се, никой не е влизал в къщата ми снощи.

Презава ме като вълна. Блъска се в бреговете ми, измива ги; оставя след себе си само ивици тиня, които като пръсти сочат към морето.

Бях сбъркала.

Нещо повече от това: бях изпаднала в самозаблуда.

Нещо повече от това: бях виновна. Съм виновна.

Ако сънувам, когато съм буден, значи си изгубвам ума. Ето откъде е. От „Светлина от газова лампа“.

Тишина. Не чувам дори дишането на Литъл.

И тогава:

— Значи ето какво се случва тука. — Алистър върти глава, устните му се разделят. — Аз... такава. Мили боже. — Поглежда ме косо. — Искам да кажа, *боже мой*.

Преглъщам.

Той ме зяпа още известно време, отваря си устата, затваря я. Пак върти глава.

Накрая се обръща към сина си: „Тръгваме си“.

Докато го следва към вестибюла, Итън вдига поглед с влажни очи: „Много съжалявам“ — казва тихо той. Искам ми се да заплача.

Двамата излизат. Вратата се хлопва след тях.

Оставаме само четиримата.

Дейвид прави крачка напред, говорейки на обувките си:

— Значи детето на снимката долу... тя е мъртва?

Не отговарям.

— И онези чертежи, дето ме помоли да ги запазя... са на мъртъв човек?

Не отговарям.

— И... — той сочи стълбата, залостена на вратата.

Не казвам нищо.

Той кима, все едно че съм му отговорила. После намества дръжките на чантата на рамото си, обръща си и излиза през вратата.

Норели го гледа как си тръгва.

— Има ли нужда да разговаряме с него?

— Създава ли ви неприятности? — пита ме Литъл.

Въртя глава.

— Окей — казва той и ми отпуска ръката. — Така. Аз всъщност нямам... необходимата подготовка да преценя как да процедираме по-нататък. Моята задача е да приключим тук и да осигуря безопасността на всички, за да могат да продължат нататък. Включително и вие. Знаем, че ви е било много трудно. Днешният ден, имам предвид. Затова искам да се обадите на д-р Филдинг. Мисля, че това е важно.

Не съм издумала нито дума, откакто Норели обяви: *Мъжът ви и дъщеря ви са мъртви*. Не мога да си представя как ще звучи гласът ми в този нов свят, където тези думи са изречени, където са чути.

Литъл продължава да говори:

— Знаем, че в момента ви е тежко и... — той спира за миг. Когато пак започва да говори, гласът му е приглушен. — Знаем, че ви е тежко.

Кимам. И той кима.

— Май ви питам всеки път, когато сме тук, но окей ли сте да ви оставя сама?

Кимам отново, бавно.

— Анна? — той ме гледа. — Д-р Фокс?

Пак се върнахме на д-р Фокс. Отварям уста:

— Да — чувам гласа си, сякаш имам слушалки на ушите, някак от разстояние. Заглушено.

— В светлината на... — започва Норели, но Литъл отново вдига ръка и тя отново млъква. Чудя се какво ли щеше да каже.

— Имате моя номер — припомня ми той. — Както казах, обадете се на д-р Филдинг. Той би искал да ви чуе. Не ни карайте да се

тревожим. И двамата. — Той сочи към партньорката си. — Включително и Вал. Тя има сърце на боец.

Норели ме наблюдава.

Литъл отстъпва назад, като че ли от нежелание да ми обърне гръб.

— И както казах, ние имаме много способни хора, с които може да поговорите, ако искате.

Норели се обръща, изчезва във вестибюла. Чувам как ботушите ѝ чаткат по плочите. Чувам как входната врата се отваря.

Сега сме само аз и Литъл. Той гледа покрай мен, през прозореца.

— Знаете ли — казва той след малко — не знам какво ще направя, ако нещо се случи с моите момичета. — Сега ме гледа в очите. — Не знам какво ще направя.

Той прочиства гърлото си, вдига ръка:

— Довиждане. — Прекрачва във вестибюла, дърпа вратата след себе си.

След миг чувам как входната врата се хлопва.

Стоя в кухнята, гледам как малки галактики от пращинки се събират и разпръскват в слънчевата светлина.

Ръката ми се примъква към чашата. Взимам я предпазливо, въртя я в ръката си. Вдигам я към лицето. Вдишвам.

След това праскам шибаната чаша в стената и крещя по-силно от когато и да било в живота ми.

[1] Филм на Алфред Хичкок. Главният герой вижда убийство през прозореца на къщата си. — Бел.ред. ↑

СЕДЕМДЕСЕТ И ШЕСТ

Седя на ръба на леглото, втренчила съм се право напред. Сенки играят по стената пред мен.

Запалила съм свещ, малка „Диптик“^[1], свежа от кутията. Коледен подарък от Ливи отпреди две години. Figuiet^[2]. Тя обича смокини.

Обичаше.

Лек полъх преминава през стаята като призрак. Пламъкът помръдва, вкопчил се във фитила.

Минава час. После още един.

Свещта изгаря бързо, фитилът вече е полуудавен в меката восъчна локва. Свила съм се на мястото си. Пръстите ми са мушнати между бедрата.

Телефонът светва, бръмчи. *Джулиан Филдинг*. Трябва да ме види утре. Няма да ме види.

Нощта пада като завеса.

Тогава са започнали проблемите ви, каза Литъл. Неспособността да излизате навън.

В болницата ми казаха, че съм в шок. После шокът се превърна в страх. Страхът мутира, превърна се в паника. И към момента, в който д-р Филдинг се появи на сцената, аз бях — той го каза по-просто, по-точно: „Тежък случай на агорафобия“.

Нуждая се от познатото пространство на моя дом, защото бях прекарала две нощи в чуждоземна пустош, под онези необятни небеса.

Нуждая се от обкръжение, което мога да контролирам, защото бях гледала как близките ми бавно умират.

Забелязваш ли, че не те питам какво те е докарало до това състояние, ми каза тя. Или може би сама си го казах.

Животът ме докара до това състояние.

„Познай кой е?“

Поклащам глава. Не искам да говоря с Ед точно сега.

„Как се чувстваш, ленивке?“

Но аз отново клатя глава. Не мога да говоря. Не искам да говоря.

„Мам?“

Не.

„Мамо?“

Потрепервам.

Не.

В някакъв момент се катурвам настрани, заспивам. Когато се събудя, вратът ме боли, пламъкът на свещта се е смалил до малко синьо петънце, мъждукащо в студения въздух. Стаята е потънала в мрак.

Сядам, ставам със скърцане, като ръждясала стълба. Занасям се до банята.

На връщане виждам къщата на Ръселови, светнала като куклен дом. Горее Итън седи пред компютъра; в кухнята Алистър мести нож напред и назад върху дъска за рязане. Моркови, неоновы ярки под кухненската лампа. Чаша вино е оставена на плотта. Устата ми пресъхва.

А в салона, на раирания диван, седи жената. Предполагам, че трябва да я наричам Джейн.

Джейн държи телефон в ръката си, с другата плъзга пръст и чука по него. Разглежда семейни снимки може би. Играе „Солитер“ или нещо подобно — в днешно време всички игри включват някакви плодове.

Може би си говори с приятели във Фейсбук. *Спомняш ли си онази побъркана съседка...?*

Гърлото ми се стяга. Отивам до прозореца и дръпвам плътно завесите.

И стоя там, в тъмното, абсолютно сама, изпълнена със страх и с нещо, което прилича на копнеж.

-
- [1] „Диптик“ — марка луксозни свеци. — Бел.прев. ↑
- [2] Figuiер — смокиня (фр.). — Бел.прев. ↑

СЕДЕМДЕСЕТ И СЕДЕМ

Вторник

9 ноември

Прекарвам сутринта в леглото. Някъде преди обяд, замаяна от съня, се улавям, че пръстите ми пишат съобщение на д-р Филдинг: *НЕ ДНЕС*.

След десет минути той звъни, оставя съобщение. Не го изслушвам.

Средата на деня минава бързо; към три часа стомахът ми се свива от глад. Пренасям се долу и изваждам смачкан домати от хладилника.

Докато отхапвам, Ед се опитва да говори с мен. После Оливия. Обръщам им гръб, сокът от домата се стича по брадата ми.

Нахранвам котката. Гълтам един темазепам. После — втори. После — трети. Отпускам се в съня. Искан само да спя.

СЕДЕМДЕСЕТ И ОСЕМ

Сряда

10 ноември

Гладът ме събужда. Намирам кутия мюсли в кухнята, пълня купата, доливам малко мляко, срокът му е до днес. Дори не обичам чак толкова мюсли; Ед ги обича. Люспите ми драцят гърлото, лепят ми се от вътрешната страна на бузите. Не знам защо продължавам да ги купувам.

Макар че, разбира се, знам.

Искам да се оттегля в леглото, но вместо това краката ми се насочват към дневната, приближавам се бавно до шкафа под телевизора, измъквам чекмеджето. „Шемет“, решавам. Объркана идентичност или по-скоро — отнета идентичност. Знам диалога наизуст; странно, но филмът ме успокоява.

„Какво ти става? — крещи полицаят на Джими Стюарт и на мен. — Подай ми ръката си!“ След което залита, литва от покрива.

Странно успокояващ.

Към средата на филма си сипвам втора купа мюсли. Ед ми дърдори, докато затварям вратата на хладилника; Ливи казва нещо неясно. Връщам се на дивана, увеличавам звука.

„Жена му ли? — пита жената в изумруденозеления «Ягуар». — Клетата. Не я познавах. Кажи ми: тя наистина ли вярваше...“

Потъвам между възглавниците. Сънят ме надмогва.

Някъде по-късно, по време на сцената с преобличането („Не искам да съм облечена като някой, който вече е мъртъв!“), телефонът ми се разтреперва, лек гърч, подрънквайки върху стъклото на масичката. Д-р Филдинг, предполагам. Протягам се към него.

„За това ли съм тук? — крещи Ким Новак — за да си представяш, че си с някоя, която е вече мъртва?“

На екрана на телефона се показва УЕСЛИ БРИЛ.

Замръзвам за миг.

После спирам звука на филма, плъзвам пръст по екрана. Вдигам телефона към ухото си.

Чувствам, че не мога да говоря. Но не се налага. След секунда мълчание той ме поздравява: „Чувам те как дишаш, Фокс“.

Минали са почти единайсет месеца, но гласът му е гръмовен, както винаги.

— Фиби каза, че си се обаждала — започва той. — Исках вчера да ти звънна, но беше натоварено. Много натоварено.

Не казвам нищо. За около минута той също мълчи.

— Още си там, Фокс, нали?

— Тук съм. — Не съм чувала гласа си от дни. Звучи ми непознат, крехък, все едно че някой друг говори чрез мен.

— Добре. Така и предположих. — Предъвква думите; знам, че има цигара между зъбите. Хипотезата ми е вярна. Шум на другия край. Той издухва дима в микрофона.

— Исках да говоря с теб — започвам аз.

Той замълчава. Мога да усетя как сменя скоростите; буквално чувам как *го прави* — издава го нещо в дишането. Вече е в работен режим.

— Исках да ти кажа...

Дълга пауза. Той си прочиства гърлото. Нервен е, осъзнавам, и това леко ме изненадва: Уесли Брил, с опънати нерви.

— Доста ми е тежко. — Ето, казах го.

— Заради нещо конкретно ли? — пита той.

Заради смъртта на мъжа ми и дъщеря ми, ще ми се да извикам.

— Заради...

— Ъхъ — Протака ли, или иска да чуе?

— Онази нощ... — не знам как да завърша изречението. Чувствам се като игла на компас, която се върти и търси къде да спре.

— За какво мислиш, Фокс? — много в негов стил, да ме подбутва по този начин. Аз лично предпочитам да оставя пациента да говори в собственото си темпо; Уесли се придвижва по-бързо.

— Онази нощ...

* * *

Онази нощ, точно преди да излетим в пропастта, ти се обади. Не те упреквам. Не искам да те въвличам. Просто искам да знам.

Онази нощ всичко вече беше свършило — четири месеца лъжи: пред Фиби, за да не ни разкрие; през Ед, който ни разкри в оня следобед през декември, когато му изпратих съобщение, предназначено за теб.

Онази нощ съжалявах за всеки момент, който бяхме прекарвали заедно: сутрините в хотела зад ъгъла, срамежливата светлина, надничача през пердетата; вечерите, когато си разменяхме SMS-и с часове; денят, в който всичко започна с онази чаша вино в кабинета ти.

Онази нощ къщата беше вече от една седмица на пазара и брокерът правеше график на огледите, аз умолявах Ед, а на него му беше трудно да ме погледне. *Мислех, че си доброто съседско момиче.*

Онази нощ...

* * *

Но той ме прекъсва:

— Ако трябва да бъда честен, Анна — и аз изтръпвам, защото, макар че рядко е друг освен честен, да ме нарече с първото ми име е истинска рядкост. — Опитвам се да оставя това зад гърба си. — Прави пауза. — Опитвам се и успявам, общо взето.

О-о.

— Ти не поиска да ме видиш след това, в болницата. Аз исках, предложих да дойда да те видя у вас, помниш ли, но ти не искаше, не ме потърси. — Той се подхлъзва, препъва се в думите си, като човек, който гази в снега. Като жена, която се върти около разбитата си кола. — Не знаех... не знам дали се виждаш с някого. Професионалист, имам предвид. С радост ще ти препоръчам някого. — Спира. — Но ако имаш някого, тогава... добре. — Отново пауза, по-дълга този път.

Накрая: „Не съм сигурен какво искаш от мен“.

Сбъркала съм. Той не си играе на психотерапевт; не иска да ми помогне. Трябваша му два дена, за да ми се обади. Той иска да се измъкне.

И всъщност какво искам от него? Основателен въпрос. Не го виня наистина. Не го мразя. Не ми липсва.

Когато се обадох в кабинета му — само преди два дена ли беше? — трябва да съм искала нещо. Но после Норели изрече онези омагьосани думи и светът се промени. И сега вече няма значение.

Изглежда, съм го казала на глас.

— Какво няма значение? — пита той.

Ти, помислям си. Но не го казвам.

Вместо това затварям.

СЕДЕМДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Четвъртък

11 ноември

Точно в единайсет входният звънец иззвънява. Измъквам се от леглото, надничам през прозореца. Бина е на вратата, черната ѝ коса блести под утринното слънце. Напълно бях забравила за нея.

Отстъпвам малко, оглеждам къщите през улицата, минавайки от изток на запад: къщите близнаци на Грей, Милърови, Такеда, онази изоставена къща с двойна фасада. Моята южна империя.

Звънецът отново.

Спускам се по стълбите, пресичам антрето, виждам я като в рамка на екрана на домофона. Натискам копчето за микрофона: „Не се чувствам добре днес“ — казвам аз.

Гледам я как говори:

— Искаш ли да се кача?

— Не, окей съм.

— Нека да се кача.

— Не. Благодаря. Наистина имам нужда да съм сама.

Та прехапва устната си.

— Всичко наред ли е?

— Просто имам нужда да бъда сама — повтарям аз.

— Окей — кима тя.

Чакам я да си тръгне.

— Д-р Филдинг ми каза какво се е случило. Чул го е от полицията.

Не казвам нищо, просто затварям очи. Дълга пауза.

— Добре, тогава ще се видим другата седмица — казва тя — в сряда, както обикновено.

Може и да не се видим.

— Да.

— Нали ще ми се обадиш, ако имаш нужда от нещо?

Няма.

— Ще ти се обадя.

Отварям очи, виждам, че пак кима. Обръща се, слиза по стъпалата.

Свърших и тази работа. Първо — д-р Филдинг, сега — Бина. Кой още? Oui. Ив — утре. Ще му напиша да не идва. Je ne reux pas^[1]...

По-добре да го напиша на английски.

Преди да тръгна нагоре, пълня купичките на Пънч с храна и вода. Той пристъпва, потапя език в любимия „Уискас“ и изправя ушите. Тръбите започват да гъргорят.

Дейвид е долу. Не бях се сецала за него от известно време.

Спирам се пред вратата за сутерена, хващам стълбата, издърпвам я настрана. Чукам на вратата, извиквам името му.

Няма отговор. Викам отново.

Този път чувам стъпки. Превъртам бравата и повишавам глас: „Освободих вратата. Може да се качиш. Ако искаш“ — добавям.

Преди да съм свършила, вратата се отваря и той застава пред мен, стъпил две стъпала по-надолу, с тясна тениска и избелели джинси. Гледаме се един друг.

Заговарям първа:

— Исках да...

— Аз напускам — казва той.

Примигвам.

— Стана твърде... заплетено.

Кимам.

Той бърка в задния си джоб, вади лист хартия. Подава ми го.

Поемам го безмълвно, разгръщам го.

Не ме устройва повече. Извинявай, че те разстроих.

Оставих ключа под вратата.

Пак кимам. Чувам тиктакането на стенния часовник на другия край на стаята.

— Е — казвам аз.

— Ето ключа — казва той и ми го подава. — Ще дръпна вратата след себе си.

Взимам го от него. Отново пауза.

Той ме поглежда в очите.

— Онази обица...

— О, няма нужда...

— Тя е на една дама, казва се Катрин. Както казах, не познавам жената на Ръсел.

— Знам — казвам аз — извинявай.

Сега той кима. И затваря вратата.

Оставям я отключена.

Обратно в спалнята, изпращам кратък текст на д-р Филдинг: *Добре съм. До понеделник.* Той веднага се обажда. Телефонът звъни, после спира.

Бина. Дейвид. Д-р Филдинг. Разчиствам терена.

Спирам се пред вратата на семейната баня, гледам душа, както се разглежда картина в музей; по-добре не, решавам, или поне не днес. Избирам друг халат (трябва да изпера лекьосания, припомням на себе си, макар че виненото петно вече се е татуирало върху хавлията) и слизам долу в кабинета.

От три дена не съм сядала на компютъра. Сграбчвам мишката, плъзгам я настрани. Екранът светва, пита ме за паролата. Пиша я.

Виждам отново заспалото си лице.

Отдръпвам се назад в стола. През цялото това време тя се е спотайвала зад тъмнината на екрана, като мръсна тайна. Ръката ми удря по мишката, така както се убива змия. Докарвам курсора до ъгъла, кликвам да затворя снимката.

Сега виждам имейла, чрез който се промъкна, *познайкойанна.*

Познай кой. Не си спомням да съм направила това, това... как го нарече Норели? „Малко нощно селфи“? С ръка на сърцето, нямам такъв спомен. Но това са моите думи, *нашите* думи; Дейвид има алиби (*алиби* — никога не съм познавала човек със или в този смисъл — без алиби); и никой друг не би могъл да има достъп до спалнята.

... Но тогава снимката трябва да е още в паметта на камерата?

Мръщя се.

Да, там трябва да е. Освен ако съм се сетила да я изтрия, но... не знам. Но.

Никонът ми е кацнал на ръба на бюрото, каишката виси от едната му страна. Пресягам се, издърпвам го към себе си. Включвам го и разглеждам снимките.

Последната снимка: Алистър Ръсел, опакован в зимното си палто, подскача по стъпалата пред дома си. Дата: събота, 6 ноември. Оттогава — нищо. Изключвам камерата, оставям я на бюрото.

Така или иначе никонът е твърде тежък за селфи. Измъквам телефона от джоба на халата, въвеждам ПИН кода, чуквам на иконката „Снимки“.

И тя е там, първа: същата снимка, смалена на екрана на айфона ми. Отворената уста, разрошената коса, надутата възглавница — и цифрите с ъгъла: 02:02.

Никой не знае ПИН кода ми.

Има още един тест, но вече знам отговора.

Отварям моя браузър, влизам в Gmail. Пълни се моментално, виждам името на потребителя: познайкойанна.

Наистина сама съм го направила. Познай кой? Анна.

Трябва да съм била аз. Никой не знае паролата на компютъра ми. Дори ако някой друг е бил в къщата, дори ако Дейвид е намерил начин да влезе, единствено аз имам паролите.

Оборвам глава в скута.

Кълна се, че не си спомням нищо такова.

[1] Je ne reux pas... — Не мога... (фр.). — Бел.прев. ↑

ОСЕМДЕСЕТ

Пускам телефона обратно в джоба си, поемам си въздух и влизам в Агората.

Очакват ме куп съобщения. Преглеждам ги. Повечето са от редовните посетители: ДискоМики, Педро от Боливия, Талия от крайбрежието. Дори Сали4 — написала е „Бременна съм!!! Чакам през април“.

Взирам се в екрана за момент. Сърцето ме боли.

Гледам новите имена. Четири са, търсят помощ. Пръстите ми се надвесват над клавишите, после ги отпускам в скута си. Коя съм аз, че да уча хората как да се справят с проблемите си?

Осветявам всичките съобщение. Кликвам „Изтрий“.

Готвя си да изляза, когато чатът се отваря.

БабаЛизи: Как си, докторке Анна?

Защо не? Казах сбогом на всички останали.

докторътетук: Здравей, Лизи! Синовете още ли са при теб?

БабаЛизи: Уилям е тук!

докторътетук: Браво! А как напредваш?

БабаЛизи: Наистина невероятно добре. Вече редовно излизам навън. А ти как си?

докторътетук: Всичко е наред. Днес имам рожден ден.

Господи, помислям си, това е истина. Напълно бях забравила. Рожденият ми ден. Тази седмица не съм се сетила нито веднъж.

БабаЛизи: Честит рожден ден! Важна година ли е?

докторътетук: Съвсем не. Освен ако не смяташ, че 39 е важна година.

БабаЛизи: Какво ли не бих дала...

БабаЛизи: Твоите хора обадиха ли ти се?

Стискам мишката.

докторътетук: Искам да бъда откровена с теб.

БабаЛизи:??

докторътетук: Семейството ми загина миналия декември.
Курсорът трепва.

докторътетук: В автомобилна катастрофа.

докторътетук: Имах връзка с друг човек. С мъжа ми се карахме за това в колата и изхвърчахме от пътя.

докторътетук: Аз изкарах колата от пътя.

докторътетук: Срецам се с психиатър да ми помогне да се справя с чувството за вина и с агорафобията.

докторътетук: Искрах да знаеш истината.

Трябва да приключи с това.

докторътетук: Трябва да вървя. Радвам се, че се подобряваш.

БабаЛизи: О, милото ми момиче.

Виждам, че пише друго съобщение, но не чакам. Затварям чата и излизам.

Дотук бях с Агората.

ОСЕМДЕСЕТ И ЕДНО

Не съм пила от три дни.

Сещам се за това, докато си мия зъбите. (Тялото ми може и да почака; устата ми не може.) Три дена — кога за последно бях издържала толкова дълго? Почти не съм се сещала за пиене.

Навеждам глава над мивката, плюя.

Флакони, тубички и кутийки са задръстили аптечния шкаф. Взимам четири от тях.

Слизам долу, от капандурата над стълбището се разнася сива вечерна светлина.

Седнала на дивана, избирам тубичка, обръщам я, влача я по масата. Хапчетата правят диря след нея, като трохи хляб.

Изучавам ги, броя ги. Събирам ги на купчинка. Пак ги разстилам по масата.

Поднасям едно към устните си.

Не — още не.

Нощта пада бързо.

Обръщам се към прозореца и дълго гледам отвъд градината. Тази къща. Театърът за неспокойния ми ум. *Колко поетично*, мисля си аз.

Прозорците й греят, ярки като на Коледа; стаите са празни.

Чувствам, че като че ли съм се избавила от някаква лудост. Потрепервам.

Изкачвам се по стълбите до моята стая. Утре ще се върна към някой от любимите си филми. „Среднощна дантела“, „Чуждестранен кореспондент“ — най-малкото сцената с вятърните мелници, „23

стъпки до Бейкър стрийт“. Може би „Шемет“, още веднъж; последния път спях през цялото време.

И през следващия ден.

Лежа в леглото, сънят ме унася, слушам пулса на къщата — стенният часовник долу удря девет; слягането на дъските.

„Честит рожден ден“ — Ед и Ливи в един глас. Изтъркувам се настрани, по-надалече.

Това е рожденият ден и на Джейн, сецам се. Рожденият; ден, който съм й дала. Единайсет-единайсет.

Още по-късно, в дълбоката нощ, когато изплувам за миг, чувам котката, която шари из мастилено черния кладенец на стълбището.

ОСЕМДЕСЕТ И ДВЕ

Петък

12 ноември

Слънце се лее през капандурата, стълбището е побеляло чак до площадката пред кухнята. Стъпвам на стълбите и се чувствам като под прожектор.

Иначе къщата е тъмна. Дръпнала съм всяко перде, затворила съм всички щори. Тъмнината е плътна като дим; мога почти да я помириша.

Последната сцена на „Въже“ тече по телевизията. Двама привлекателни млади мъже, убит съученик, тяло, набутано в античен сандък в средата на гостната, и отново Джими Стюарт, направено е да изглежда като един продължителен, непрекъснат кадър (всъщност са осем десетминутни сегмента, свързани помежду си, но резултатът е безупречен, особено за 1948-а).

„Котка и мишка, котка и мишка — вика Фарли Грейнджър, докато мрежата се затяга около него — но кой е котката и кой е мишката?“ Изговарям думите на глас.

Моят котарак се е изтегнал на облегалката на дивана, опашката му се извива като танцуваща змия. Навехнал си е задната лява лапа; забелязах, че куца доста лошо тази сутрин. Бях напълнила купичката с храна за три дни, за да не...

Входният звънец.

Отпускам се обратно на възглавницата. Главата ми се обръща към вратата.

Кой звъни, по дяволите?

Не е Дейвид; не е Бина. Със сигурност не е д-р Филдинг — той е оставил няколко съобщения, но се съмнявам, че ще се появи без предупреждение. Освен ако не ме е предупредил в някое от съобщенията, които не прослушах.

Звъни се отново. Паузирам филма, слагам крака на пода, изправам се. Отивам до домофона.

Итън е. Ръцете са набутани в джобовете; около врата му е увит шал.

Натискам копчето за микрофона.

— Родителите ти знаят ли, че си тук? — питам го.

— Окей съм — казва той.

Мълча.

— Много е студено — добавя той.

Натискам бутона.

Секунда по-късно той влиза в дневната, леденият въздух го следва по петите.

— Благодаря — изпуктява, задъхвайки се. — Толкова е студено навън. — Оглежда се наоколо. — Тук е съвсем тъмно.

— Само защото навън е толкова светло — казвам аз, но той е прав. Светвам лампиона.

— Да отворя ли щорите?

— Може. Всъщност не, така е добре. Нали така?

— Окей — казвам аз.

Аз се настанявам в креслото.

— Може ли да седна тук? — пита Итън, сочейки дивана.

Може ли, може ли. Твърде е почтителен за един тийнейджър.

— Моля.

Той сяда. Пънч скача от облегалката на дивана, бързо се мушва отдолу.

Итън оглежда стаята.

— Тази камина работи ли?

— На газ е, но, да, работи. Искаш ли да я запаля?

— Не, просто се чудех.

Мълчание.

— За какво са всичките тези хапчета?

Поглеждам към кафената масичка, покрита с хапчета; четири тубички, едната празна, подредени като ледена оградка.

— Преброявам ги — обяснявам аз — и ги допълвам.

— О, окей.

Пак мълчание.

— Дойдох... — подхваща той точно когато казвам името му.

Продължавам:

— Много съжалявам. — Той накланя глава на една страна. — Толкова съжалявам — сега се вторачва в скута си, но аз не спирам — за безпокойството, за това, че те въвлякох... Бях толкова... сигурна. Бях толкова *сигурна*, че нещо се е случило.

Той кима към пода.

— Аз имах... беше много трудна година за мен. — Затварям очи; когато ги отварям, виждам, че ме гледа, очите му са ясни, изпитателни.

— Загубих детето си и мъжа си. — Преглъщам. Кажи го. — Те умряха. Те са мъртви. — Дишай. Дишай. Едно, две, три, четири. — И започнах да пия. Повече от нормалното. И вземам лекарства не по предписание. Кое то е опасно и неправилно. — Той ме гледа напрегнато.

— Не е като... не е като да вярвам, че те наистина комуникират с мен... от...

— От другата страна — казва той, гласът му е нисък.

— Именно. — Намествам се в креслото, навеждам се напред. — Знаех, че са си отишли. Мъртви са. Но обичах да ги чувам. И да чувствам... Много е трудно да го обясня.

— Че сте свързани?

Кимам. Той е толкова необичаен тийнейджър.

— Колкото до всичко останало — не си... не мога да си спомня много от нещата. Вероятно съм искала да се почувствам свързана с други хора. Или съм имала нужда. — Поглеждам право към него. — Но наистина съжалявам. — Изкашлям се, изправям се. — Знам, че не си дошъл тук да гледаш една зряла жена да плаче.

— И аз съм плакал пред вас — припомня ми той.

— Така е.

— Взех един филм назаем, помните ли? — Той измъква калъфа от джоба си, слага го на масата. „Трябва да падне нощта“. Бях го забравила.

— Успя ли да го гледаш?

— Да.

— Какво мислиш?

— Страшничък е. Оня мъж...

— Робърт Монтгомъри?

— Дани ли се казваше?

— Да.

— Доста зловещ. Харесвам оная част, където пита момичето...

— Розалинд Ръсел.

— Оливия ли беше?

— Да.

— Където пита момичето дали го харесва и тя казва не, а той казва „Ти си изключение“. — Той се засмива. Усмиввам се.

— Радвам се, че ти е харесал.

— Тъхъ.

— В черно-бяло не е толкова зле.

— Да, беше добре.

— Заповядай, може да вземеш каквото си харесаш.

— Благодаря.

— Но не искам да имаш проблеми с родителите си. — Той поглежда настрана, изучава камината. — Знам, че са бесни — продължавам аз.

Леко подсмърчане.

— Те си имат техните проблеми. — Очите му се връщат към мен.

— Наистина е трудно да се живее с тях. Супер трудно.

— Мисля, че много млади хора се чувстват по същия начин по отношение на родителите си.

— Не, но с тях наистина е.

Кимам.

— Чакам с нетърпение да замина за университета — казва той.

— Още две години. Даже по-малко.

— Знаеш ли къде искаш да учиш?

Той върти глава.

— Не съвсем. Някъде много далече. — Той извива ръката зад себе си, чеше се по гърба. — И без това тук нямам приятели.

— Имаш ли си приятелка? — питам го аз.

Той пак върти глава.

— Приятел?

Той ме поглежда изненадан. Свива рамене.

— Още не съм наясно — обяснява ми той.

— Разбирам. — Чудя се дали родителите му знаят.

Стенният часовник отброява един, два, три пъти, четири.

— Знаеш ли — казвам аз — апартаментът долу е празен.

Итън се намръщва.

— Какво стана с оня човек?

— Отиде си — пак се прокашлям, — но ако искаш, може да го ползваш. Като пространство. Знам какво е да имаш нужда от собствено пространство.

Дали не се опитвам пак да се върна към Алистър и Джейн. Не мисля. *Не мисля*. Но може да е по-добре — вероятно *би било* по-добре — да има някого наоколо. Още повече млад човек, дори ако е само един самотен тийнейджър.

Не спирам да говоря, сякаш му предлагам стока:

— Няма телевизор, но мога да ти дам паролата за интернета. Долу има и кушетка. — Обяснявам бодро, убеждавайки себе си. — Просто едно място, където може да се приютиш, ако ти стане твърде трудно вкъщи.

Той ме зяпва:

— Това би било страхотно.

Изправям се на крака, преди да си е променил мнението. Ключът на Дейвид е на плота, малка сребриста пластинка в сумрачната светлина. Взимам го, подавам го на Итън, който се е изправил.

— Страхотно — повтаря той, прибирайки ключа в джоба си.

— Идвай, по което време искаш — му казвам.

— Благодаря за... — той се потупва по джоба. — И за филма.

— Винаги си добре дошъл. — Изпращам го към вестибюла.

Преди да излезе, се обръща и помахва към дивана:

— Днес малкият господин е много срамежлив — казва той и ме поглежда. — Вече имам телефон — обявява той гордо.

— Поздравления.

— Искате ли да го видите?

— Разбира се.

Той ми показва поочукан айфон.

— Втора ръка е, но все пак.

— Страхотен е.

— Вашият от кое поколение е?

— Нямам представа. А твоят?

— Шест. Почти най-новият.

— Браво, страхотен е. Радвам се, че имаш телефон.

— Вкарал съм вашия номер. Искате ли моя?

— Твоя номер?

— Да.

— Добре.

Той чука по екрана и усещам как телефонът ми бръмчи някъде дълбоко в халата.

— Сега го имате — обяснява той и затваря.

— Благодаря.

Той посяга към дръжката, после отпуска ръката, поглежда ме, изведнъж е съвсем сериозен.

— Съжалявам за всичко, което ви се е случило — казва той и гласът му е толкова мек, че ме стяга гърлото.

Кимам.

Той излиза. Заклучвам вратата след него.

Понасям се обратно към дивана и поглеждам към масичката, към разпилените като звезди хапчета. Посягам, вземам: дистанционното в ръка. Пускам филма отново.

„Ако трябва да съм честен — казва Джими Стюарт — това наистина малко ме плаши.“

ОСЕМДЕСЕТ И ТРИ

Събота

13 ноември

Десет и половина е и аз се чувствам по-различно.

Може да е от съня (два темазепам, дванайсет часа); може да е от стомаха — след като Итън си тръгна, след като свърши филмът, си направих сандвич. От началото на седмицата това беше първото ми по-нормално ядене.

Какъвто и да е, каквато и да е причината, чувствам се различно.

Чувствам се по-добре.

Взимам си душ. Стоя под пръските; водата прониква в косата ми. Минават петнайсет минути. Двайсет. Половин час. Когато се появявам отвътре, изтъркана и измита, кожата ми се чувства като нова. Намъквам се в джинси и пуловер. (Джинси! Кога за последен път съм носила джинси?)

Прекосявам спалнята, отивам до прозореца, дърпам пердетата, вдигам щорите; светлината се втурва в стаята. Затварям очи, оставям я да ме стопли.

Чувствам се готова за битка, готова да посрещна деня. Готова за чаша вино. Само една.

Спускам се по стълбите, като влизам във всяка стая, покрай която минавам, дърпам пердетата, вдигам щорите. Къщата е окъпана от светлина.

В кухнята си наливам няколко пръста мерло. („Само уискито се мери на пръсти“, чувам Ед да ми казва. Отпъждам го, наливам си още един пръст.)

Сега „Въртоп“, за втори опит. Сядам на дивана, превъртам до началото, до онази убийствена „залитна-и-полетя“ сцена. Джими Стюарт се появява в кадър, катерейки се по стълбата. Напоследък прекарвам доста време с него.

Час по-късно, по време на третата чаша:

„Той е бил готов да заведе жена си в здравно заведение — съобщава съдебният представител, който води дознанието — където за психичното ѝ здраве са щели да се грижат квалифицирани специалисти“. Намествам се неспокойно, доливам си чашата.

Днес следобед, вече съм го решила, ще поиграя малко шах, ще проверя любимия си сайт за класически филми, може би ще разтребя къщата — стаите горе са напудрени от прах. При никакви обстоятелства няма да гледам към съседите.

Дори към Ръселови.

Най-вече не и към Раселови.

Застанала на кухненския прозорец, дори не поглеждам към тяхната къща. Обръщам ѝ гръб, връщам се на дивана, лягам си.

Минават няколко минути.

„За съжаление, познавайки самоубийствените ѝ наклонности...“

Плъзгам поглед към изложбата от хапчета на масата. Тогава сядам, стъпвам здраво на килима, замитам ги в шепата си. В ръката ми се оформя малка купчинка.

„Съдебните заседатели стигнаха до заключението, че Мадлен Елстер е извършила самоубийство в състояние на душевно разстройство.“

Грешите, мисля си аз. Не се случи това.

Пускам хапчетата, едно по едно, всяко в съответната тубичка. Затварям здраво капачките.

И като се облягам назад, откривам, че се питам кога ли ще дойде Итън. Може да иска още да си поговорим.

„Това е всичко, което можах да направя“ — казва тъжно Джими.

„Това е всичко, което можах да направя“ — повтарям аз.

Минава още един час; светлината от запад свети косо в кухнята. Вече доста съм се подредила. Котаракът скача на дивана, скимти, като проверявам лапата му.

Мръщя се. Поне веднъж тази година сетих ли се за ветеринарния? „Безотговорно от моя страна“ — казвам на Пънч.

Той примигва, мушва се между краката ми.

На екрана Джими кара Ким Новак да се изкачва нагоре в кулата. „Не успях да я настигна — Бог ми е свидетел, че опитах“ — вика той и стиска Ким за раменете. „Рядко ни се дава втори шанс. *Искам да спра да се чувствам преследван.*“

„Искам да спра да се чувствам преследвана“ — казвам аз. Затварям очи, казвам го пак. Погалвам котката. Посягам за чашата.

„Тя беше тази, която умря, а не ти. Истинската ми жена.“ — крещи Джими. Ръцете му са на гърлото й. „Ти си само копие, фалшификат.“

Нещо звънва в мозъка ми, като бипкане на радар. Нежен звук, висок и далечен, мек, но ме разсейва.

Но само за кратко. Облягам се, отпивам от виното.

Монахиня, вик, биеща камбана и филмът свършва. „Ето така искам да си отида“ — съобщавам на Пънч.

Измъквам се от дивана, освобождавам се от Пънч, като го слагам на пода; той недоволства. Отнасям чашата на мивката. Трябва да започна да се грижа за къщата. Итън може да дойде да ме посети — не мога да се превръщам в Мис Хавишам^[1]. (Тази книга също я обсъждаха в читателския клуб на Кристин Грей. Трябва да видя какво обсъждат тези дни. Поне в *това* няма нищо лошо, надявам се.)

Горе в кабинета влизам в шахматния форум. Минават два часа и нощта пада навън; спечелвам три игри поред. Време е да го отпразнувам. Донасям бутилка мерло от кухнята — играя най-добре, когато съм добре смазана — и си наливам, докато се изкачвам по стълбите, поливайки рогозката с вино. Ще го попия по-късно.

Още два часа, още две победи. Нямам спиране. Изсипвам последното вино в чашата. Пих повече, отколкото трябва, но утре ще бъде по-добра.

В началото на шестата игра започвам да мисля за изминалите две седмици, за треската, в която бях изпаднала. Беше като хипноза, като Джин Тиерни във „Въртоп“; беше като безумие; като Ингрид Бергман в „Светлина от газова лампа“. Извърших неща, които не си спомням. *Не извърших* неща, които си спомням. Клиничният психолог в мен потрива ръце: истински дисоциативен епизод? Д-р Филдинг ще...

По дяволите.

Пожертвах си по погрешка царицата — помислила съм я за офицер. Ругая, изпускам нецензурна дума. Отдавна не съм псувала така. Предъвквам думата. Наслаждавам ѝ се.

Така или иначе обаче царицата замина. „Топ & Рол“ атакува; разбира се, взима я.

WTF??? ми пише. Лош ход *LOL!!!*

Помислих, че е друга фигура, обяснявам и надигам чашата към устните си.

И в този миг застивам.

[1] Мис Хавишам — героиня от романа на Чарлз Дикенс „Големите надежди“ (1861). — Бел.прев. ↑

ОСЕМДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Ами ако...

Мисли.

Мислите ми се размиват като кръв във вода. Грабвам чашата.

Ами ако...

Не.

Да.

Ами ако:

Джейн — жената, която познавах като Джейн — въобще никога не е била Джейн?

... Не.

... Да.

Ами ако:

Ако е била някоя друга от самото начало?

Литъл точно това ми каза. Не — това е *половината* от онова, което ми каза. Той каза, че жената от номер 207, жената с гладката прическа и тънките бедра определено, доказано е Джейн Ръсел. Добре. Прието.

Ами ако жената, с която се срещнах или си мислех, че съм се срещнала, фактически е била действителна — просто друга жена, която се представя за Джейн? Фигура, която съм сбъркала с друга фигура. Офицер, когото съм сбъркала с царица?

Ами ако тя е била копието — онази, която умря. Ако тя е била фалшификатът?

Чашата се е отдалечила от устните ми. Оставям я на бюрото, бутам я настрана.

Защо обаче?

Мисли. Приеми, че е действителна. Да, забрави за Литъл, забрави за логиката и приеми, че си била права през цялото време — или почти права. Тя беше *там*, в тяхната къща. Защо Ръселови ще отричат... защо отрекоха нейното съществуване? Те можеха убедително да поддържат, че тя не е Джейн, но те отидоха по-далече.

И как е възможно да знае толкова много за тях? И защо се преструваше, че е друг човек? Че е Джейн?

„Коя може да е била“ — питам Ед.

Не. Спри се.

Ставам. Отивам до прозореца. Вдигам очи към къщата на Ръселови — *тази къща*. Алистър и Джейн са в кухнята, разговарят; той е стиснал лаптоп под мишница, ръцете му са кръстосани пред гърдите. Нека да гледат насам, мисля си. В тъмнината на кабинета се чувствам в безопасност. Чувствам се скрита.

Движение в ъгъла на окото ми. Поглеждам нагоре към стаята на Итън.

Той е на прозореца, само тънка сянка в светлината на лампата зад него. Двете му ръце са опрени на стъклото, като че ли се напруга да види нещо през него. След миг повдига едната си ръка. Помахва ми.

Пулсът ми се забързва. И аз му помахвам, бавно.

Следващият ход.

ОСЕМДЕСЕТ И ПЕТ

Бина отговаря при първото извъняване.

— Добре ли си?

— Аз съм...

— Твоят доктор ми се обади. Много беше разтревожен за теб.

— Знам. — Седнала съм на стълбите в бледо езерце от лунна светлина. До крака ми е влажното петно от виното, което разлях порано. Трябва да го почистя.

— Каза, че се е опитвал да се свърже с теб.

— Опита се. Добре съм. Кажи му, че съм добре. Слушай...

— Продължаваш ли да пиеш?

— Не.

— Звучиш ми... като че ли заваляш.

— Не. Просто бях задрямала. Слушай, започнах да мисля...

— Нали каза, че си била задрямала.

Пропускам това.

— Размислих се за нещата напоследък...

— Какви неща? — пита разтревожено тя.

— За хората отсреща. За онази жена.

— О, Анна — въздиша тя — това... исках да говорим за това в четвъртък, но ти дори не ме пусна да се кача горе.

— Знам. Съжалявам. Но...

— Онази жена дори не *съществува*.

— Не, аз мога да докажа, че тя наистина *съществува*. Съществуваше.

— Анна. Това е лудост. Всичко приключи.

Мълча.

— Нищо не може да се докаже — твърдо, почти гневно, никога не съм я чувала да говори така. — Не знам какво си си мислила или какво ти се е... случило, но всичко приключи. Съсипваш си целия живот.

Чувам я как диша.

— Колкото по-дълго упорстваш, толкова по-дълго ще ти отнеме да се справиш.

Мълчание.

— Права си.

— Какво искаш да кажеш?

Въздъхвам:

— Казвам, добре.

— Моля те, обещавай ми, че няма да направиш нещо безумно.

— Няма.

— Искам да ми обещаеш.

— Обещавам ти.

— Искам да ми кажеш, че всичко ти е било само... в главата.

— Беше ми само в главата.

Тишина.

— Бина, права си. Съжалявам. Това е само следшокова реакция или нещо подобно. Като невроните, които излъчват сигнали след смъртта.

— Добре — казва тя и гласът ѝ омеква. — Виж, за невроните не знам.

— Съжалявам. Важното е, че не се готвя да направя нещо безумно.

— И ми го обещаваш.

— Обещавам ти.

— И като дойда да те раздвижвам другата седмица, няма да чуя нищо... нали ме разбираш, обезпокоително.

— Нищо освен обезпокоителните звуци, които обикновена издавам.

Чувам я как се усмихва.

— Д-р Филдинг каза, че пак си излизала от къщата. Отишла си до кафенето.

Беше преди цяла вечност.

— Отидох.

— Как беше?

— О, ужасяващо.

— Все същото.

— Все същото.

Отново пауза.

— За последен път... — казва тя.
— Обещавам ти. Било ми е само в главата.
Казваме си довиждане. Затваряме.
Разтривам врата си с ръка, както често правя, когато лъжа.

ОСЕМДЕСЕТ И ШЕСТ

Трябва да помисля, преди да действам по-нататък. Няма място за грешка. Нямам съюзници.

Или може би имам един съюзник. Обаче няма да се обърна към него, засега. Не мога.

Мисли. Трябва да мисля. Но първо трябва да се наспя. Може да е от виното — най-вероятно е от виното — но изведнъж се чувствам много уморена. Проверявам на телефона. Почти десет и половина. Времето лети.

Връщам се в дневната, гася лампата. Качвам се в кабинета, изключвам компютъра (имаше съобщение от „Топ & Рол“: *къде изчезна?*). Качвам се още по-нагоре, към спалнята. Пънч ме следва, препъвайки се. Трябва да направя нещо за тази лапа. Може би Итън ще го заведе до ветеринарния.

Поглеждам към банята. Твърде съм изморена да си мия лицето или зъбите. Освен това ги мих сутринта — утре ще наваксам. Смъквам дрехите, грабвам котката, покатервам се в леглото.

Пънч се разхожда из чаршафите, настанява се в най-отдалечения ъгъл. Чувам го как диша.

Отново, може да е от виното — сигурно е от виното — но не мога да заспя. Лежа по гръб, зяпам към тавана, към извивките на гипсовия фриз под него; обръщам се настрани, вирам се в тъмнината на площадката. Обръщам се по корем, притискам лице във възглавницата.

Темазепамът. Още е в тубичката на масичката. Трябва да стана, да слеза долу. Вместо това се мятам на другата страна.

Сега мога да виждам през градината. Къщата на Ръселови е потънала в сън: кухнята е тъмна; пердетата в салона са дръпнати; стаята на Итън е осветена от призрачното излъчване на компютърния екран.

Вирам се в него, докато ме заболят очите.

„Какво ще направиш, мамо?“

Пак се мятам по корем, закопавам лице във възглавницата, стискам силно клепачи. Не сега. Не сега. Мисли за нещо друго, каквото и да било.

Фокусирай се върху Джейн.

Връщам лентата назад. Проигравам разговора с Бина; представям си Итън на прозореца, осветен отзад, с пръсти, разперени зад стъклото. Сменям лентата, превъртам назад, минавам през „Въртоп“, през посещението на Итън. Самотните часове на седмицата минават пред мен в обратен ред; кухнята ми се пълни с посетители — първо следователите, после Дейвид, после Алистър и Итън — назад, назад, назад до момента, в който тя се завъртя пред мивката и обърна лице към мен.

Спри. Обръщам се по гръб, отварям очи. Таванът над мен се е прострял като екран.

И Джейн изпълва кадъра — жената, която познавах като Джейн. Тя стои край кухненския прозорец, плитката виси между раменете ѝ.

Сцената се проиграва на забавен каданс.

Джейн се обръща към мен, приближавам върху ведрото лице, искрящите очи, проблясващия сребърен медальон. Сега се отдръпвам, разширявам кадъра: чаша вода в едната ръка, чаша с бренди в другата. „Нямам представа дали брендито помага“ — напевно казва тя, звукът е стерео.

Стопирам кадъра.

Какво би казал Уесли? *Нека прецизираме изследването, Фокс.*

Първи въпрос: Защо ми се представи като Джейн Ръсел?

... Допълнение към първи въпрос: Дали тя ми се представи така? Не бях ли аз, която заговорих първа, наричайки я с това име?

Пак връщам лентата назад до момента, в който за първи път чувам гласа ѝ. Тя се завърта обратно към мивката. Play: „Тъкмо отивах отсреща...“.

Да. Това е... това е моментът, когато реших коя е. Моментът, в който разчетох погрешно шахматната дъска.

В такъв случай, втори въпрос: Какво ми отговори тя? Превъртам бързо напред, мига към тавана, вирам се в устата ѝ, докато се чувам да казвам: „Вие сте жената оттатък градината — казвам аз, — вие сте Джейн Ръсел“.

Тя поруменява. Устните ѝ се разтварят. Тя казва...

Но сега чувам нещо друго, нещо извън моя екран.
Нещо долу.
Звук от счупено стъкло.

ОСЕМДЕСЕТ И СЕДЕМ

Ако се обадя на 911, колко бързо ще дойдат? Ако звънна на Литъл, дали ще ми вдигне?

Ръката ми подскача встрани.

Телефона го няма.

Пляскам по възглавницата, по одеялата. Нищо. Телефонът не е там.

Мисли. Мисли. Кога го използвах за последен път? На стълбите, когато говорих с Бина. И после — после отидох в дневната да загася лампата. Какво съм направила с телефона? Занесла съм го в кабинета? Оставила съм го там?

Няма значение, осъзнавам. Няма го.

Звукът пак разцепва тишината. Строшено стъкло.

Измъквам се от леглото, първо единия крак, после другия, опирам и двата на килима. Изправям се. Намирам халата, проснат на стола, дърпам го. Пристъпвам към вратата.

От капандурата надолу по стълбището се разнася сив здрач. Пристъпвам през вратата, залепям гръб на стената. Тръгвам надолу по извивките на стълбите със замрял дъх и блъскащо сърце.

Стигам до долната площадка. Навсякъде е тихо.

Леко-леко, на пръсти към кабинета, първо усещам рогозката, после — килима. От вратата оглеждам бюрото. Телефонът не е там.

Обръщам се към стълбите. Един етаж по-нагоре съм. Невъоръжена. Не мога да повикам помощ.

Долу се чупи стъкло.

Треперя, хълбокът ми се удря в дръжката на вратата на килера.

Вратата на килера.

Сграбчвам дръжката. Натискам. Чувам щракането на бравата, дърпам и отварям вратата.

Непрогледна тъмнина зейва пред мен. Прекрачвам прага.

Връвта за лампата ме удря по челото. Да рискувам ли? Не твърде е ярка; ще се види от стълбите.

Промъквам се напред в тъмното, махам с две ръце, сякаш играя на пиан морков. Докато едната ръка го напипва: студения метал на кутията с инструменти. Докосвам закопчалката, отмятам я, бъркам вътре.

Ножът за картон.

Излизам от килера с оръжие в ръка, плъзгам копчето, острието се подава, блясва под блуждаещия лунен лъч. Изкачвам се до върха на стълбите, притиснала лакът до тялото, острието е насочено право напред. С другата ръка се държа за перилото: И тогава се сецам за телефона в библиотеката. Стационарния. Само на няколко метра от мен. Обръщам се.

Преди да мога да направя крачка, чувам глас отдолу:

„Госпожо Фокс — някой ме вика, — елате да се присъедините към мен в кухнята“.

ОСЕМДЕСЕТ И ОСЕМ

Познавам този глас.

Острието трепери в ръката ми, докато слизам надолу по стълбите, внимателно, усещам гладкото перило под дланта си. Чувам дишането си. Чувам стъпките си.

„Точно така. Побързайте, моля.“

Стигам до площадката, пристъпвам пред вратата. Вдишвам толкова дълбоко, че се закашлям. Мъча се да го потисна, макар че той знае, че съм там.

— Влезте.

Влизам.

Лунна светлина огрява кухнята, боядисва плота в сребристо, изпълва празните бутилки край прозореца. Чешмата свети, мивката ярко блести. Дори дъските лъщят.

Той се е облегал на плота, силует в бялата светлина, сянката му е плоска. В краката му проблясват натрошените стъклени парчета, пръснати по пода.

— Съжалявам за тази... — Той разперва ръце към стаята — бъркотия. Не исках да влизам през главния вход.

Не казвам нищо, но свивам юмрук около дръжката на ножа.

— Бях търпелив, госпожо Фокс — въздъхва Алистър, извъртайки глава настрани, така че мога да видя профила му, очертан в светлината: високото чело, правия нос. — Д-р Фокс или... както там се назовавате. — Дъхът му е просмукан от алкохол. Осъзнавам, че е много пиян.

— Бях търпелив — повтаря той, — много неща изтърпях. — Той подсмърча, избира една чаша, завърта я между дланите си. — Всички ние, но особено аз.

Сега го виждам по-ясно; ципът на якето му е вдигнат догоре и носи тъмни ръкавици. Гърлото ми се свива.

Независимо от това не отговарям. Приближавам се до ключа за лампата, протягам ръка към него.

Чашата се разбива на сантиметри от протегнатата ми ръка. Отскачам назад.

— Не светвай шибаната лампа — излайва той.

Не мърдам, пръстите ми са обгърнали рамката на вратата.

— Някой трябваше да ни предупреди за теб — той клати глава, смее се.

Преглъщам. Смехът му става гърлен, затихва.

— Дала си на сина ми ключ от твоя апартамент — той го размахва. — Аз ти го връщам. — Ключът подрънква, когато го слага на плота. — Дори и да не беше си изгубила... проклетия ум, не бих искал да прекарва времето си със зряла жена.

— Ще извикам полицията — прошепвам аз.

Той хрипти.

— Моля, обади се. Ето ти телефона. — Той го взима от плота, подмята го от ръка в ръка.

Да, оставих го в кухнята. За миг очаквам, че ще го фрасне в пода, ще го разбие в стената; вместо това той го оставя до ключа на плота.

— Полицията те взема на шега — казва той и прави крачка към мен. Вдигам острието към него.

— О-о! — хили се той. — О-о! Какво искаш да направиш с това?

И пак пристъпва напред.

Този път и аз правя същото.

— Махай се от дома ми — казвам му аз. Ръцете ми се тресат, пръстите треперят. Острието блясва на светлината, малък сребърен нож.

Той спира да се движи, спира да диша.

— Коя беше онази жена? — питам го.

Изведнъж ръката му се стрелва към гърлото ми, стиска го. Избутва ме назад, блъскам се в стената, главата ми се удря силно. Пръстите му се впиват в кожата ми.

— Ти имаш халюцинации. — Дъхът му, горещ от алкохола, обгаря лицето ми, люти ми на очите. — Стой далече от сина ми. Стой далече от жена ми.

Давя се, задъхвам се. Грабвам пръстите му с едната си ръка, одирам с нокти китката му.

С другата замахвам към него с острието. Но пропускам; целта и ножът изхвърча на пода. Той стъпва върху него, стиска гърлото ми.

Започвам да хриптя.

— Мамка ти, стой далече от нас — той пъхти тежко.

Минава миг.

Още един.

Зрението ми се размива. Сълзи се стичат по бузите ми.

Губя съзнание...

Той пуска гърлото ми. Свличам се на пода, боря се за въздух.

Той се надвесва над мен. Бързо протяга крак и изпраца ножа далече в ъгъла.

— Не го забравяй — казва той с дрезгав глас.

Не мога да вдигна глава да го погледна.

Но го чувам да изрича още една дума, тихо, почти съкрушено: „Моля“.

Мълчание. Виждам как обутите му в ботуши крака се завъртат, отдалечават.

Като минава покрай плота, помита с ръка всичко отгоре. Чаши и чинии се разбиват на пода, хвърчат трески, стъклени парчета. Опитвам се да викам. От гърлото ми излиза свистене.

Той се отправя към вестибюла, отваря вратата, излиза. Чувам как завърта бравата на входната врата, хлопва я след себе си.

С една ръка пипам гърлото си, с другата съм обгърнала тялото си. Хлипам.

И когато Пънч прескача през прага и предпазливо ме близва по ръката, се разридавам.

ОСЕМДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Събота

14 ноември

Разглеждам врата си в огледалото на банята. Пет натъртвания като синя огърлица, тъмна лента окото шията ми.

Поглеждам надолу към Пънч, свил се е на плочките, ближе болната си лапа. Хубава двойка сме, няма що.

Няма да докладвам снощната случка в полицията. Няма, а и не мога. Имам доказателство, разбира се, отпечатъците от пръсти върху кожата ми, но те ще искат да разберат защо Алистър въобще е дошъл тук и истината е... *Поканила съм тийнейджър, чието семейство бях преследвала и тормозила, да ползва моя сутерен. Един вид като заместител на мъртвото ми дете и съпруг.* Няма да изглежда добре.

„Няма да изглежда добре“ — повтарям на глас, за да изпитам гласа си. Звучи слаб и немощен.

Излизам от банята и слизам по стълбите. Дълбоко в джоба на халата, телефонът ме потупва по бедрото.

Измитам стъклата, натрошените чаши и бутилки; изваждам стъклените отломки и трески, забили се в пода, изсипвам ги в кофата за боклук. Опитвам се да не мисля как ме душеше, стискаше, надвесен над мен. Как се втурна, газейки натрошените стъкла под краката си.

Под пантофите ми белите брезови дъски бляскат като пясък на плажа.

На кухненската маса въртя в ръце макетния нож, слушам съскането на острието, докато се плъзга напред и назад.

Поглеждам през градината. Къщата на Ръселови ме гледа оттам, прозорците са пусти. Чудя се къде ли са. Чудя се къде ли е той.

Трябваше по-добре да се прицеля. Трябваше да замахна по-силно. Представям си как острието пробива якето му, разпаря кожата му.

И щеше да има ранен мъж в кухнята ти.

Оставям резача на плота и поднасям чаената чаша към устните си. Нямам чай в шкафа — Ед не обичаше чай, а аз предпочитах други напитки — затова пия топла вода с щипка сол. Опарва ми гърлото. Потрепервам.

Поглеждам отново през градината. После ставам, дърпам пердетата, докато покрият плътно целия прозорец.

Отминалата нощ ми изглежда като трескав сън, като кълбо дим. Картините върху тавана. Острият трясък на стъкло. Пустият килер. Завоите на стълбището. И той, застанал там, вика ме и ме чака да сляза.

Пипам се по гърлото. *Не ми казвай, че е било сън, че той никога не е бил тук.* Откъде беше това? Да, пак от „Светлина от газова лампа“.

Защото това не беше сън. *(Това не е сън! Това наистина се случва!* — Мия Фароу, „Бебето на Розмари“.) Нахлуха в дома ми. Разрушиха имуществото ми. Заплашиха ме. Нападнаха ме. А аз не мога да направя нищо.

Не мога да направя нищо за каквото и да било. Сега знам, че Алистър е агресивен; знам на какво е способен. Но той е прав: полицията няма да ми обърне внимание. Д-р Филдинг смята, че имам халюцинации. Казах на Бина, обещах ѝ, че ще забравя всичко. Нямам контакт с Итън. Уесли избяга. Няма никого.

„Познай кой е?“

Тя е този път, слабо, но ясно.

Не. Клатя глава.

Коя беше онази жена? — бях попитала Алистър.

Ако я има.

Не знам. Няма никога да разбере.

ДЕВЕТДЕСЕТ

Прекарах останалата част от сутринта в леглото, а следобеда — опитвайки се да не плача, да не мисля за снощи, за днес, за утре, за Джейн.

Отвъд прозореца се скупчват тежки облаци, с тъмни, дебели търбуси. Отварям приложението за времето на телефона: гръмотевични бури по-късно тази нощ.

Навън пада навъсен полумрак. Дърпам пердетата и отварям лаптопа, слагам го до мен; той стопля чаршафите, докато гледам „Шарада“.

„Какво трябва да направя, за да те удовлетвори? — пита Кари Грант. — Да бъда следващата жертва?“

Изтръпвам.

Към края на филма съм полузаспала. Звучи музиката на финала; протягам ръка и хлопвам лаптопа.

Някъде по-късно ме събужда вибрирането на телефона.

СПЕШНО СЪОБЩЕНИЕ

Предупреждение за наводнения в този район до 3:00 часа сутринта, източно време. Избягвайте опасните участъци. Следете местните медии. — НСС

Бдителни са тези от Националната синоптична служба. Планирам да избягвам опасните участъци. Прозявам се широко, измъквам се от леглото, затърям се до пердето.

Навън е тъмно. Още не вали, но небето се е снишило, облаците са паднали съвсем ниско; клоните на чинарите се люлеят. Мога да чуя

вятъра. Обгръщам раменете си.

Оттатък градината кухнята на Ръселови свети: той отива към хладилника. Отваря го, изважда бутилка — бира, предполагам. Чудя се дали пак ще се напие.

Пръстите ми попипват гърлото. Синините ме болят.

Затварям пердето и се връщам в леглото. Изтривам съобщението от телефона, поглеждам часа: 21:29. Мога да гледам още един филм. Мога да си сипя чаша вино.

Потропвам разсеяно с ръка по екрана. Една чаша, мисля си. Само една — боли ме, като преглъщам.

Под пръстите ми блещукат цветове. Поглеждам към телефона; отворила съм снимките. Сърцето ми замира: ето я моята снимка, спяща. Снимката, която уж съм си направила сама.

Свивам се цялата. След миг я изтривам.

Моментално се появява предишната снимка.

В първата секунда не я разпознавам. После си спомням: направих я от прозореца на кухнята. Залезът, ярко оранжев, далечните сгради са го нарязали като зъби. Улицата, позлатена от светлина. Самотна птица, застинала в небето, крилата ѝ, широко разтворени.

И там, отразена в стъклото на прозореца, е жената, която познавах като Джейн.

ДЕВЕТДЕСЕТ И ЕДНО

Прозрачна, с меки очертания — но е Джейн, несъмнено, населила долния десен ъгъл като призрак. Тя гледа към камерата, очите съсредоточени, устните разтворени. Едната ръка е извън кадъра — мачкаше фаса в купата, спомням си. Над главата ѝ се носи гъст облак дим. Времето сочи 18:04, датата е почти отпреди две седмици.

Джейн. Изгърбила съм се над екрана, едвам дишам.

Джейн.

Светът е прекрасно място, ми каза тя.

Недей да го забравяш, недей да го пропускаш, ми каза.

Само така, момиче, ми каза.

Тя ми ги каза тези неща, всичките, защото беше истинска.

Джейн.

Изтърсвам се от леглото, чаршафите се влачат след мен, лаптопът се изхлузва на пода. Втурвам се към прозореца, дръпвам с всички сили пердетата.

Сега са светнали в салона — стаята, където започна всичко. Седнали са там, двамата, на раирания диван: Алистър и жена му. Той се е отпуснал с бутилка в ръка; тя е подвила крака под себе си и прекарва пръсти през лъскавата си коса.

Измамниците.

Гледам към телефона в ръката ми.

Какво да направя с това?

Знам какво би казал Литъл, знам какво ще каже: тази снимка не доказва нищо повече от собственото си съществуване и съществуването на една неизвестна жена.

„Д-р Филдинг също няма да те слуша“, казва ми Ед.

Млъкни.

Но е прав.

„Може би Бина, мамо?“

Спрете.

Мисли.

Има само един ход. Очите ми се преместват от салона към тъмната стая на горния етаж.

Вземи пешката.

— Ало? — Гласът е като на птиче, крехък и плах. Взира се в тъмнината зад прозореца му. Няма признак, че е там.

— Анна е — казвам аз.

— Знам — почти шепнешком.

— Къде си?

— В моята стая.

— Не те виждам.

След миг той се появява на прозореца като призрак, слаб и блед с бяла тениска. Слагам ръка на стъклото.

— Можеш ли да ме видиш? — питам аз.

— Да.

— Искам да дойдеш тук.

— Не мога — той върти глава, — не ми е позволено.

Поглеждам надолу към салона. Алистър и Джейн не са помръднали.

— Знам, но е много важно. Много е важно.

— Татко ми взе ключа.

— Знам.

Пауза.

— Ако аз мога да те видя... — той заглъхва.

— Какво?

— Ако аз мога да те видя, и те могат да те видят.

Залитам назад, дърпам пердетата, оставям процеп между тях. Проверявам салона. Както си бяха.

— Просто ела — казвам аз. — Моля те. Там не си...

— Какво?

— Не си... кога ще можеш да излезеш?

Отново пауза. Виждам, че си преглежда телефона, пак го притиска до ухото си.

— Родителите ми гледат „Добрата съпруга“ в десет. Може да мога да изляза тогава.

Сега аз си проверявам телефона. Двайсет минути.

— Добре. Това е добре.
— Всичко наред ли е?
— Да. — Не го плаши. *Там не си в безопасност.* — Просто има нещо, за което исках да поговорим.
— Ще ми е по-лесно да дойда утре.
— Не може да чака. Наистина...
Поглеждам надолу. Джейн се е заляпала в скута си, стиснала бутилка бира.
Алистър е изчезнал.
— Затвори телефона — казвам аз, повишавайки глас.
— Защо?
— *Затвори.*
Той зяпва с отворена уста.
Стаята избухва в светлина.
Зад него стои Алистър, ръката му е върху ключа.
Итън се завърта, отпуска ръце. Чувам, че линията прекъсва.
Наблюдавам сцената мълчаливо.
Алистър се втурва през вратата, говори нещо. Итън прави крачка напред, вдига ръка, размахва телефона.
За секунда двамата са застинали.
После Алистър се втурва към сина си. Взима телефона. Гледа го.
Гледа към Итън.
Минава покрай него, към прозореца, взира се. Отдръпвам се навътре в спалнята.
Той протяга ръце, пуска щорите върху двете крила на прозореца.
Затяга ги.
Стаята е напълно запечатана.
Шах, мат.

ДЕВЕТДЕСЕТ И ДВЕ

Завъртам се обратно и се вирам в стаята.

Не мога да си представя какво става оттатък. Заради мене.

Довличам се до стълбите. На всяка крачка мисля за Итън зад онези прозорци, сам с баща си.

Надолу, надолу, надолу.

Стигам до кухнята. Докато изплаквам една чаша на мивката, чувам niskия тътен на гръмотевица и надничам през щорите. Сега облаците се носят по-бързо, клоните на дърветата се блъскат. Вятърът се надига. Бурята приближава.

Седя на масата и смуча от мерлото. „Сребърен залив“, Нова Зеландия, пише на етикета, под малка гравюра на кораб, понесен от вълните. Може би мога да се преместя в Нова Зеландия, да започна там начисто. Харесва ми как звучи — Сребърен залив. Бих искала да плавам отново.

Ако въобще някога изляза от тази къща.

Отивам до прозореца и повдигам една от летвите на щората; дъждът се блъска в стъклото. Поглеждам отсреща. Щорите още са затворени.

Щом се връщам на масата, звънецът иззвънява.

Разкъсва тишината като аларма. Ръката ми трепва; виното се плисва от чашата.

Това е той. Това е Алистър.

Обзема ме паника. Пръстите ми бъркат в джоба, стискат телефона. А с другата ръка посягам към макетния нож.

Ставам и бавно прекосявам кухнята. Приближавам се до домофона. Подготвям се, поглеждам екрана.

Итън.

Гърдите ми се отпускат.

Итън, полюшва се на пети, обгърнал раменете си с ръце. Натискам бутона и завъртам бравата. След секунда вече е вътре, косата му искри от дъждовните капки.

— Какво правиш тук?

Той се блещи.

— Нали ми каза да дойда.

— Мислех, че баща ти...

Той затваря вратата, минава покрай мен и влиза в дневната.

— Казах му, че е един приятел от плуването.

— Не ти ли провери телефона — питам го аз и го следвам.

— Запазил съм го под друго име.

— Ами ако беше поискал да ми звънне обратно?

Итън свива рамене.

— Не поиска. Какво е това? — Той гледа към ножа.

— Нищо — пускам го в джоба.

— Може ли да ползвам банята?

Кимам.

Докато е в банята, почуквам телефона, подготвям се за моя ход.

Пуска казанчето, пуска чешмата и отново идва към мен.

— Къде е Пънч?

— Не знам.

— Как е лапата му.

— Добре — точно в момента не ми пука. — Искам да ти покажа нещо. — Слагам телефона в ръката му. — Влез в галерията.

Той ме гледа, смръщил вежди.

— Просто я отвори — повтарям аз.

Докато го прави, наблюдавам лицето му. Стенният часовник започва да отброява десет. Задържам си дъха.

В първия момент нищо. Той е невъзмутим.

— Нашата улица. По изгрев — казва той — не, почакай, това е от запад, значи е за...

Той спира.

Това е.

Минава секунда.

Той вдига очи към мен.

Шести удар. Седми.

Той отваря уста.

Осем. Девет.

— Какво... — започва той.

Десет.

— Мисля, че е дошло време за истината — му казвам аз.

ДЕВЕТДЕСЕТ И ТРИ

Последният удар на часовника заглъхва, той стои пред мен, едвам диша. Хващам го за рамото и го отвеждам на дивана. Сядаме, Итън все още държи телефона в ръка.

Не казвам нищо, просто се вглеждам в него. Сърцето ми бие лудо, като уловена птица. Кръстосвам ръце в скута си, за да ги спра да треперят.

Той шепне.

— Какво... — прочиства си гърлото — кога си го открила?

— Тази вечер, точно преди да ти се обадя.

Кима.

— Коя е тя?

Той продължава да гледа телефона. За момент си помислям, че не ме е чул.

— Коя е...

— Това е майка ми.

Мръщя се.

— Не, следователите казаха, че майка ти...

— Това е истинската ми майка. Биологичната.

Гледам го.

— Значи си осиновен?

Той не казва нищо, само кима, навел очи.

— Тогава... — навеждам се напред, прекарвам пръсти през косата си, — тогава...

— Тя... дори не знам откъде да започна.

Затварям очи, надмогвам объркването си. Той има нужда от насочване.

Това го мога.

Завъртам тялото си към него, заглаждам халата на колената си, поглеждам го.

— Кога са те осиновили? — го питам.

Той въздъхва, обляга се назад, възглавниците издишат под натиска на теглото му.

— Когато съм бил на пет.

— Защо толкова късно?

— Защото тя... тя е била е наркоманка. — Запъва се като жребче, което прави първите си стъпки. Чудя се дали го е изричал друг път. — Била е наркоманка и също е била много млада.

Това обяснява защо Джейн изглеждаше толкова младолика.

— Така че съм отишъл да живея с мама и татко. — Изучавам лицето му, върхът на езика му облизва устните, слепоочията му блестят от дъжда.

— Къде си отраснал? — питам аз.

— Преди Бостън ли?

— Да.

— В Сан Франциско. Родителите ми са ме взели оттам.

Съпротивлявам се на порива да го докосна. Вместо това взимам телефона от ръката му, оставям го на масата.

— Тя ме намери веднъж — продължава той — когато бях на дванайсет. Откри ни в Бостън. Появи се вкъщи и попита татко дали може да ме види. Той каза не.

— Значи, не си могъл да говориш с нея.

— Не. — Той прави пауза, вдишва дълбоко, очите му блестят. — Родителите ми бяха бесни. Казаха ми, че ако някога отново се опита да ме види... трябва да им кажа.

Кимам. Облягам се назад. Той вече говори свободно.

— И после се преместихме тук.

— Но баща ти си е изгубил работата.

— Да. — Разтревожен.

— Защо стана така?

Той се върти притеснено.

— Нещо с жената на началника му. Не знам. Имаше много разправии за това.

Всичко това е много загадъчно. Алекс злорадстваше. Сега разбирам. Малка афера. Нищо особено. Чудя се дали си е струвало.

— Веднага след като се преместихме тук, мама се върна в Бостън да уреди някакви неща. И да се махне от татко, мисля аз. После и той

замина при нея. Оставиха ме сам, само за през нощта. Те и преди са го правили. И тогава тя се появи.

— Родната ти майка?

— Да.

— Как се казва?

Той подсмърча. Обърсва си носа.

— Кати.

— И дойде у вас?

— Тъхъ — отново подсмърча.

— Кога точно дойде?

— Не си спомням — поклаща глава, — не, чакай, беше на Хелюин.

Нощта, в която я срещнах.

— Каза ми, че вече е... „чиста“ — казва той. Думата се отронва като мокър парцал. — Че вече не взима наркотици.

Кимам.

— Каза, че прочела за трансфера на баща ми в интернет и открила, че се премества в Ню Йорк. И ни последвала тук. И тъкмо изчаквала да реши какво да прави, когато родителите ми заминаха за Бостън. — Той се спира, почесва едната си ръка с другата.

— И какво стана после?

— После... — сега очите му са затворени. — После тя дойде вкъщи.

— И ти говори с нея?

— Да. Пуснах я да влезе.

— И това стана на Хелюин?

— Да. През деня.

— Аз я срещнах същия следобед — казвам аз.

Той клати глава с поглед в скута си.

— Тя отиде да вземе един фотоалбум от хотела си. Искаше да ми покаже някои стари снимки. Като съм бил бебе и по-късно. И тогава те е видяла, на връщане към къщи.

Мисля за ръката ѝ през кръста ми, за косата ѝ покрай бузата ми.

— Но тя ми се представи като твоя майка. Като... Джейн Ръсел.

Той кима отново:

— Ти си знаел за това?

— Да.

— Защо? Защо ще ми каже, че е някой друг?

Накрая той ме поглежда:

— Тя каза, че не го е казала. Каза, че ти си я нарекла с името на мама и тя не е могла да измисли достатъчно бързо друго обяснение. Тя въобще не биваше да е тук, нали разбираш. — Пауза. Отново се драци по ръката. — Освен това мисля, че ѝ харесваше да се прави... нали разбираш, че е майка ми.

Трясък от гръмотевица, все едно че небето се разцепва. И двамата се стряскаме.

След миг аз пак го притискам:

— Какво стана след това? След като тя ми помогна.

Той насочва поглед към пръстите си.

— Тя се върна в къщата и още говорихме. За това какъв съм бил като бебе. Какво е правила, след като се е отказала от мен. Показа ми снимки.

— И после?

— После си тръгна.

— Обратно в хотела ли се върна?

Той отново върти глава, този път бавно.

— Къде е отишла?

— Такова... аз тогава не го знаех.

Стомахът ми се свива.

— Къде е отишла?

Той пак поглежда към мен:

— Дошла е тука.

Часовникът тиктака.

— Какво искаш да кажеш?

— Срећнала се е с оня мъж, дето живее долу. Или преди живееше долу.

Облещвам се.

— Дейвид?

Кимване.

Мисля за сутринта след Хелоуин как чух тръбите да гъргорят, докато с Дейвид оглеждахме умрелия плъх. Мисля за обичата на нощното му шкафче. *Принадлежи на една дама, която се казва Катрин.* Кати.

— Била е в сутерена ми — казвам аз.

— Аз го разбрах след това — настоява той.
— Докога е била тук?
— Докато... — гласът му се свива в гърлото.
— Докато какво?
Той мачка пръсти.

— Тя дойде в деня след Хелюин и говорихме малко, и аз й казах, че ще кажа на родителите ми, че искам да се виждам с нея официално, така да се каже. Защото съм почти на седемнайсет и когато стана на осемнайсет, мога да правя каквото си искам. Затова на следващия ден се обадох на мама и татко и им казах. Баща ми избухна — продължава той — мама беше бясна, но той направо озверя. Върна се веднага и поиска да знае къде е и когато не му казах, той... — Сълза се търкулва по бузата му.

Слагам ръка на рамото му.

— Удари ли те? — го питам.

Той кима беззвучно. Седим и мълчим.

Итън с мъка си поема дъх, после втори.

— Аз знаех, че е у вас — казва той с треперещ глас. — Видях ви там — той поглежда към кухнята — от моята стая. Накрая му казах. Съжалявам. Много съжалявам. — Той вече плаче.

— О... — казвам аз, ръката ми го глади по гърба.

— Просто за да ме остави на мира.

— Разбирам.

— Искам да кажа... — той прекарва пръст под носа си. — Аз видях, че излезе от вас. Така че знаех, че няма да я намери. Тогава е дошъл тук.

— Да.

— Аз ви наблюдавах. Молах се да не ви се вбеси.

— Не, не се вбеси. *Просто исках да знам дали сте имали посетители тази вечер*, беше обяснил той. И по-късно: *Аз търсех сина си, а не жена си*. Лъжи.

— И после, като се прибра, тя... тя дойде отново. Тя не знаеше, че се е върнал. Трябваше да се прибере на следващия ден. Тя звънна на вратата и той ме накара да отворя и да я поканя. Толкова ме беше страх.

Не казвам нищо, само слушам.

— Опитяхме се да говорим с него. И двамата.

— В салона — прошепвам аз.

Той премигва:

— Ти видя ли?

— Видях ви. — Спомням си ги там, Итън и Джейн-Кати — на дивана, Алистър на стола срещу тях. *Знае ли някой какво става в едно семейство?*

— Нещата не вървяха на добре. — Дишането му вече е насечено. Хълца. — Татко ѝ каза, че ако пак се появи, ще извика полицията и ще я арестуват, задето ни тормози.

Още мисля за онзи застинала картина на прозореца: дете, баща, „майка“. *Знае ли някой какво става в...*

След това се сещам за нещо друго.

— На следващия ден... — започвам аз.

Той кима, зяпнал в краката си, сгърчил пръсти в скута си.

— Тя пак се върна. И татко каза, че ще я убие. Сграбчи я за гърлото.

Мълчание. Думите му почти отекуват. *Ще я убие. Сграбчи я за гърлото.* Спомних си как Алистър ме залепи за стената, ръката му, вкопчена в шията ми.

— И тя изкрещя — казвам тихо.

— Да.

— Тогава аз се обадох у вас.

Той пак кима.

— Защо не ми каза какво става?

— Той беше там. Бях *уплашен* — казва той и повишава глас, бузите му са влажни. — *Исках.* Аз дойдох тук, след като тя си тръгна.

— Знам. Знам, че дойде.

— Опитах се.

— Знам.

— И после мама се върна от Бостън на другия ден. — Той подсмърча. — И тя също се върна, Кати. Същата нощ. Мисля, че си мислеше, че с мама по-лесно ще се говори. — Той залепва длани на лицето си. Избърсва го.

— И какво стана?

За момент той не казва нищо, просто ме поглежда с крайчеца на окото си, почти с подозрение.

— Ти наистина ли не видя?

— Не. Видях само теб. И после тя крещеше на някого, и после я видях с... — ръцете ми треперят на гърдите ми — ... с нещо в... — заглъхвам. — Не видях никого там.

Когато проговаря, гласът му е по-нисък и по-сигурен:

— Те се качиха да разговарят горе. Татко, мама и тя. Бях си в стаята, но всичко се чуваше. Татко искаше да звъни на полицията. Тя — моята... тя все повтаряше, че съм неин син и че трябва да може да се виждаме, и че родителите ми не трябва да ни пречат. Мама крещеше срещу нея, казваше, че ще направи така, че никога повече да не ме види. И после всичко утихна. И след минута аз слязох долу и тя беше...

Лицето му се сгърчва и той се запъва, риданията се надигат дълбоко в гърдите му и изригват на повърхността. Той поглежда наляво, помества се притеснено.

— Тя беше на пода. Намушкана — сега Итън сочи към гърдите си — с ножа за хартия.

Кимам, после се спирам.

— Чакай, кой я наръга?

Той се задавя.

— Мама.

Зяпвам.

— Каза, че няма да позволи на никого да ме вземе — хлъцване — от нея. — Той се навежда напред, ръцете му образуват козирка над очите. Раменете му подскочат и се разтрисат, докато плаче.

Мама. Объркала съм се. Всичко съм объркала.

— Каза, че е чакала много дълго да има дете и...

Затварям очи.

— ... няма да й позволи повече да ме наранява.

Чувам го как тихо плаче.

Минава минута, после още една. Мисля за Джейн, истинската Джейн; мисля за инстинкта на майката лъвица — същият инстинкт, който се беше събудил в мен в пропастта. *Чакала е толкова дълго да има дете. Няма да позволи на никого да ме вземе.*

Когато отварям очи, сълзите му са намалели. Сега се задъхва, сякаш току-що е спрял да тича.

— Тя го направи заради мен — казва той — за да ме защити.

Минава още една минута.

Той се прокашля.

— Те я занесоха горе, в нашата къща, и я закопаха там. — Той отпуска ръце в скута си.

— Там ли е сега? — казвам аз.

Той поема дълбоко, дълбоко въздух:

— Да.

— И какво стана, когато полицията дойде да разпитва за случая на другия ден?

— Беше толкова страшно — казва той. — Бях в кухнята и ги чух да говорят в дневната. Казаха, че някой е докладвал за безредици предишната вечер. Родителите ми просто отрекоха. И после, като научиха, че сте били вие, казаха, че ще бъде тяхната дума срещу вашата. Никой друг не беше я виждал.

— Но Дейвид я е видял. Той е прекарал... — опитвам се да подреда датите в главата си — четири нощи с нея.

— За това разбрахме по-късно. След като прегледахме телефона ѝ да видим с кого е говорила. И татко каза, че така или иначе никой няма да вземе на сериозно човек, който живее в мазе. Така че бяха те срещу теб. И татко каза, че ти... — той спира.

— Че аз какво?

Той преглъща.

— Че си неуравновесена и много пиеш.

Не отговарям. Чувам дъжда като стрелба по прозорците.

— Ние тогава не знаехме за семейството ти.

Затварям очи и започвам да броя. Едно. Две.

На три Итън пак проговаря, гласът му е стегнат.

— Чувствам, че крия толкова много тайни от толкова много хора. Не мога да го правя повече.

Отварям очи. В полумрака на дневната, в крехката светлина на лампата, той прилича на ангел.

— Трябва да кажем на полицията.

Итън се навежда напред, прегръщайки колената си. После се изправя, поглежда ме за миг, поглежда настрани.

— Итън.

— Знам — казва едва доловимо той.

Чувам звук зад мен. Извивам се и виждам Пънч, седнал зад нас, навел глава на една страна. Мяука отново.

— Ето го и него. — Итън се протяга към облегалката на дивана, но котката се дръпва. — Сигурно вече не ме харесва — казва Итън меко.

— Виж — прочиствам си гърлото, — всичко това е много, много сериозно. Аз ще се обадя на следователя Литъл и ще го помоля да дойде, за да му разкажеш това, което разказа на мен.

— Не може ли да им кажа? Преди това?

Намръщвам се.

— Да кажеш на кого? На...

— На мама. И на татко.

— Не — въртя глава, — ние...

— О, моля те. *Моля те.* — Гласът му се отприщва като бент.

— Итън, ние...

— *Моля. Моля.* — Вече почти крещи. Взирам се в него. Очите му са изцъклени, кожата му е на петна. Почти е подивял от паника. Да го оставя ли да се накрещи?

Но той вече говори, излива порой от думи и пръски:

— Тя го направи заради мен. — Очите му се пълнят. — Аз не мога... не мога да ѝ го причиня. След всичко, което е направила за мен.

Дишам плитко.

— Аз...

— И няма ли да е по-добре за тях, ако сами се предадат? — пита той.

Обмислям го. По-добре е за тях, по-добре е и за него. И все пак...

— Те направо се побъркаха, откакто се случи. Те наистина са полудели. — Горната му устна блести от пот и сополи. Той я избърсва. — Татко каза на мама, че трябва да отидат в полицията. Те ще ме послушат.

— Аз не мисля...

— Наистина ще ме послушат — той кима твърдо, диша дълбоко — ако им кажа, че съм ти казал и че ти ще кажеш на полицията, ако не го направят сами.

— Сигурен ли си... — Че можеш да вярваш на майка си? Че Алистър няма да те нападне? Че някой от двамата няма да дойде тук?

— Може ли само да изчакаш и да ме оставиш да говоря с тях? Аз не мога... Ако извикаме полицията да ги прибере сега, аз няма да

мога... — Погледът му отново се насочва към ръцете. — Просто не мога да го направя. Не знам как ще мога... да живея... със себе си. — Гласът му пак се задушава. — Без преди това да им дам шанс. Да си помогнат. — Той едва говори. — Тя ми е майка.

Има предвид Джейн.

При целия ми опит нищо не ме е подготвило за това. Мисля за Уесли, какво би ме посъветвал. *Мисли със собствената си глава, Фокс.*

Мога ли да го оставя да се върне в онази къща? При онези хора?

Но пък мога ли да го обрека на доживотно чувство за вина? Познавам добре това усещане; познавам непрестанната болка. Не искам да се чувства така.

— Добре — казвам аз.

Той примигва.

— Наистина ли?

— Да. Кажим им.

Той гледа глупаво, невярващо. След миг се съвзема.

— Благодаря ти.

— Моля те, бъди много предпазлив.

— Ще бъда — той се надига от дивана.

— Какво ще им кажеш?

Той сяда отново, въздиша влажно:

— Мисля... че ще кажа... нали разбираш. Че ти имаш доказателство. — Той кима. — Че ще кажа истината. Че съм ти казал какво се случи и ти си казала, че трябва да кажем на полицията — гласът му се разтреперва, — преди ти да им кажеш. — Търка си очите. — Какво мислиш, че ще им направят?

Мълча, премислям отговора си.

— Мисля, че полицаите ще разберат, че родителите ти са били подложени на тормоз, че тя, Катрин, по същество те е преследвала. Сигурно е в нарушение на онова, което е подписала, когато са те осиновили. — Той кима бавно. — И... — добавям — ще вземат под внимание факта, че е станало по време на спречкване.

Той си хапе устната.

— Няма да е лесно.

Навежда очи.

— Няма — поема си дъх. После ме поглежда с такава сила, че леко се дръпвам.

— Благодаря ти.

— Аз само...

— Наистина — той преглъща. — Благодаря.

Кимам.

— Телефонът е в теб, нали?

Той потупва джоба на палтото си.

— Тук е.

— Обади ми се просто да ми кажеш, че всичко е наред.

— Окей.

Той отново се изправя и аз се изправям. Той се обръща към вратата.

— Итън...

Той се завърта.

— Трябва да знам: баща ти идвал ли е в къщата ми през нощта?

Той се мръщи.

— Да. Снощи. Ти нали...

— Не, имам предвид миналата седмица.

Той мълчи.

— Защото ми казаха, че си съм си въобразила, че някакви неща са станали във вашата къща, а сега знам, че не съм. И ми казаха, че съм нарисувала картина, която не съм нарисувала. И искам... необходимо ми е да знам кой е направил моята снимка. Защото — чувам, че гласът ми се разтреперва — наистина не бих искала да съм я направила сама.

Млъквам.

— Не знам — казва Итън. — Как може да е влязъл вътре?

Нямам отговор.

Вървим заедно до вратата. Когато посяга към дръжката, аз гохващам с две ръце, притеглям го към себе си, прегръщам го силно.

— Моля те, пази се — прошепвам.

Стоим там за секунда, докато дъждът блъска по прозорците и вятърът бучи навън.

Той се отдръпва от мен, усмихва се тъжно. После си тръгва.

ДЕВЕТДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Дръпвам пердето, гледам го как изкачва стъпалата към входа, пъха ключа в ключалката. Отваря вратата; когато тя се затваря, него вече го няма.

Добре ли направих, като го пуснах да си иде? Не трябваше ли да се обадя първо на Литъл? Не трябваше ли да извикаме Алистър и Джейн тук?

Твърде късно.

Взирам се през градината, към празните прозорци, пустите стаи.

Някъде там вътре той разговаря с родителите си, забива тежък клин в техния свят. Чувствам се, както съм се чувствала през всеки един ден от живота на Оливия: *Моля, остани невредима.*

Ако има едно нещо, което научих от работата си с деца, ако мога да сведа всичките тези години до едно-единствено откритие, то е следното: Те са изключително жилави. Могат да устоят на занемаряване; могат да оцелеят след тормоз, могат да издържат, дори да разцъфтят в ситуации, в които възрастните се разпадат на части като стар чадър. Сърцето ми се свива за Итън. Той има нужда от тази издръжливост. Той трябва да оцелее.

И каква безумна история — каква зловеща история. Втриса ме, като се връщам в дневната, гася лампата. Тази нещастна жена. Това нещастно дете.

И е била *Джейн*. Не Алистър, а *Джейн*.

Сълза се стича по бузата ми. Докосвам я с пръст, тя се залепва на него; разглеждам я изненадана. После си избърсвам ръката в халата.

Клепачите ми натежават. Качвам се в спалнята да чакам, да се тревожа.

Стоя до прозореца, оглеждам къщата отсреща. Няма признаци на живот.

Гриза си нокътя, докато пусне кръв.

Крача из стаята, въртя се в кръг около килима.

Поглеждам телефона. Изминал е половин час.

Имам нужда да се разсея. Имам нужда да си успокоя нервите. Нещо познато. Нещо успокояващо.

„Сянка на съмнение“. Сценарият е на Тортън Уайлдър и е любимият филм на Хичкок от собствените му филми: наивна млада жена разбира, че героят на сърцето ѝ съвсем не е това, за което се представя. „Ние просто се влачим по течението и нищо не се случва — оплаква се тя. — В ужасна задънена улица сме. Ядем и спим, и не правим нищо друго. Ние дори вече нямаме истински разговори.“ Докато не се появява чичо ѝ Чарли.

Честно казано, тя твърде дълго остава в неведение според мен.

Гледам го на лаптопа и смуча разкъравения си палец. Пънч влиза след няколко минути, скача при мен на леглото. Стискам лапата му; изсъсква.

Колкото по-напрегната става историята, толкова повече и аз се напрегам, нещо ме гризе, някакво усещане, което не мога да назова. Чудя се какво ли става отсреща.

Телефонът ми вибрира, пресягам се през възглавницата до мен. Сграбчвам го:

Отиваме в полицията.

23:33. Задрямала съм.

Ставам от леглото и дърпам едното перде. Дъждът удря по прозорците, силен като артилерийски огън, и ги превръща в локви.

Оттатък градината, през пелената на бурята, къщата е тъмна.

„Има толкова много неща, които не знаеш, толкова много.“

Зад мен филмът продължава.

„Ти живееш като в сън — казва язвително чичо Чарли — ти си като сомнамбул, заслепена. Откъде ще знаеш какъв е светът? Знаеш ли,

че ако откъртиш фасадите на къщите, ще откриеш само свинщина? Използвай си ума. Научи нещо.“

Отивам в банята под избледняващата светлина, която идва от прозореца. Трябва ми нещо, което да ми помогне пак да заспя — мелатонин, решавам. Тази нощ ми е необходим.

Преглъщам хапчето. На екрана тялото пада, влакът пици и започват да се точат титрите.

„Познай кой е?“

Този път не мога да го отпратя, защото спя, но съзнавам, че ми говори. Съзнателен сън.

Все пак се опитвам:

— Остави ме на мира, Ед.

— Хайде. Говори с мен.

— Не.

Не го виждам. Не виждам нищо. Чакай — има малка следа от него, само сянка.

— Мисля, че трябва да поговорим.

— Не. Върви си.

Тъмно. Тишина.

— Нещо не е наред.

— Не. — Но той е прав, нещо не е наред. И този възел в стомаха.

— Този Алистър излезе голямо чудовище, нали така?

— Не искам да говоря за това.

— Щях да забравя. Ливи иска да те пита нещо.

— Не искам да го знам.

— Само един — проблясък от зъби; дъга от усмивка — обикновен въпрос.

— Не...

— Давай, сладурче, попитай мама.

— Казах не...

Но устните ѝ са вече в ухото ми, забиват малките горещи думи в главата ми с онзи гърлен глас, който използва, когато споделя някаква тайна.

— Как е лапата на Пънч? — пита тя.

Будна съм, в пълно съзнание, като че ли са ме залели с вода. Очите ми широко се отварят. Светла черта минава по тавана над мен.

Скачам от леглото и тичам към пердето, отмятам го встрани. Около мен стаята се оцветява в сиво; през стъклото, през дъжда, виждам къщата на Ръселови, подпряла с рамене безбожното небе. Назъбена лента на светкавица горе високо. Дълбок тътен от гръм.

Връщам се в леглото. Пънч тихичко скимти, докато се намествам.

Как е лапата на Пънч?

Това е — това е възелът в стомаха ми.

Когато Итън дойде тук завчера, когато видя котката, изтегната на облегалката на дивана, Пънч се спусна на пода и се мушна отдолу. Примижавам, проигравам сцената в главата си от всеки възможен ъгъл. Не, Итън не е видял — не е могъл да види — навехнатата му лапа.

Или е могъл? Става ми мъчно за Пънч, погалвам го, обхващам опашката му с пръсти; той се търка в мен. Проверявам колко е часът на телефона: 01:10.

Светлината от екрана ме заслепява. Бързо затварям очи, после се вирам в тавана.

„Откъде знае за лапата ти“ — питам котката в тъмнината.

„Защото те посещавам нощем“ — казва Итън.

ДЕВЕТДЕСЕТ И ПЕТ

Понеделник

15 ноември

Тялото ми се вцепенява от шока. Главата ми се завърта към вратата.

Светкавица осветява стаята, изпепелява я в бяло. Той стои на вратата, подпрян на рамката, косата, щръкнала от дъжда, шалът, повесен на шията.

Думите се заплитат на езика ми:

— Мислех... че си отиде у дома.

— Отидох си. — Гласът му е нисък и ясен. — Казах лека нощ. Изчаках ги да си легнат. — Устата му се накъдря в мека, мъничка усмивка. — После пак се върнах тук. Идвам доста често напоследък — добавя той.

— Какво? — Не разбирам какво става.

— Трябва да ти кажа — казва той — срещал съм се с много психолози, но ти си първата, която не успя да ме диагностицира с личностно разстройство. — Веждите му се повдигат. — Май не си най-добрият психолог на света.

Устата ми трака, затваря се, скръцва, отваря се като разбрицана врата.

— Макар че си ми много интересна — казва той. — Интересна си. Затова отново се връщам при теб, дори когато знаех, че не бива. Повъзрастните жени са ми интересни. — Той се чумери. — Извинявай, това обиди ли те?

Не мога да мръдна.

— Надявам се, че не. — Въздъхва. — Шефът на баща ми имаше жена, която ме интересуваше. Дженифър. Харесвах я. Тя ме харесваше като че ли. Само че... — Той премества дългнестото си тяло, опира се под ъгъл на другата страна на рамката. — Стана... недоразумение. Това не й хареса. Или каза, че не й харесва. — Сега очите му блясват. — Много добре знаеше какво прави.

Тогава го виждам в ръката му, сребристо острие, проблясва.

Това е нож. Нож за отваряне на писма.

Очите му проследяват моя поглед от лицето ми до ръката му и обратно. Гърлото ми се затваря.

— Това го използвах за Кати — обяснява той ведро. — Защото не искаше да ме остави на мира. Казах й, казах й толкова много пъти, но тя просто... — върти глава — не искаше да спре. — Подсмърча. — Малко като тебе.

— Но... — изхриптявам аз — тази вечер ти... — гласът ми заглъхва, умира.

— Какво?

Облизвам си устните.

— Ти ми каза...

— Казах ти достатъчно, за да ти запуша устата. Съжалявам, че го казвам толкова грубо, защото ти си много готина. Но трябваше да те накарам да млъкнеш. Докато успея да се погрижа за всичко. — Той се повърта. — Искаше да викаш полицията. Имах нужда от малко време, нали разбираш. Да си подготвя нещата.

Движение в крайчеца на окоето ми: котката е, изтяга се по дължината на леглото. Поглежда към Итън, изплаква.

— Тази проклетата котка — казва той. — Обичах този филм като дете. *Проклетата котка!* — Той се усмихва на Пънч. — Между другото мисля, че му счупих крака. Съжалявам. — Ножът проблясва, като го размахва към леглото. — Следваше ме през нощта из цялата къща и малко си изпуснах нервите. Освен това съм алергичен, както ти казах. Не исках да кихна и да те събудя. Съжалявам, че сега си будна.

— Идвал си тук нощем?

Той прави крачка към мен, острието се очертава смътно в сивата светлина.

— Аз идвам тук почти всяка нощ.

Чувам се как поемам въздух.

— Как?

Той пак се усмихва:

— Взех ти, ключа. Докато ми записваше номера си онзи ден. Видях го на куката първия път като дойдох и се сетих, че дори няма да забележиш, че го няма. Без това не го ползваш. Направих дубликат и го върнах обратно. — Отново усмивка. — Проста работа.

Той се засмива, слагайки свободната си ръка на устата.

— Извинявай. Просто бях... бях толкова сигурен, че си разбрала всичко, когато ми се обади снощи. Бях направо... не знаех какво да правя. Всъщност дори бях скрил това нещо в джоба си. — Отново размахва ножа. — За всеки случай. И започнах да го извъртам като луд. Но ти взе че повярва на всичко. „Баща ми има гневни пристъпи. О, толкова ме е страх. О, те не ми разрешават да имам телефон.“ Така се беше захласнала, буквално ти течаха лигите. Както казах, не си най-добрият психолог на света. Хей! — възкликва той. — Имам идея, защо не ме анализираш. Искаш да знаеш за детството ми, нали? Те всичките искат да знаят за детството ми.

Кимам глупаво.

— Много ще ти хареса. Аз съм нещо като... мечтата на психотерапевта. Кати — той буквално изплюва думата с отвращение — беше дрогирана кучка. Друсаше се с кокаин. И с хероин. Никога не ми каза дори кой е баща ми. Трябвало е да ѝ забранят да става майка.

Той поглежда към ножа за хартия.

— Започнала да се друса, когато съм бил на една. Поне това ми казаха родителите ми. Всъщност не си спомням почти нищо. Искам да кажа, бил съм на пет, когато са ме взели от нея. Но си спомням, че постоянно бях гладен. Помня кутии с игли. Помня, че гаджетата ѝ ме спукваха от бой, когато им скимнеше.

Мълчание.

— Обзалагам се, че истинският ми баща нямаше да прави така.

Не казвам нищо.

— Помня, когато една от приятелките ѝ предозира. Видях я как умира пред очите ми. Това е първият ми спомен. Бях на четири.

Още мълчание. Той тихо въздиша.

— Започнах да се държа лошо. Тя се опитваше да ми помогне или да ме спре, но беше твърде надрусана. След това влязох в системата за осиновяване и после мама и татко ме взеха. — Повдига рамене. — Те... Да. Дадоха ми много. — Отново въздишка. — Създавам им проблеми, знам. Затова ме спряха от училище. И татко си загуби работата, защото исках да се сближа с Дженифър. — Веждите му помръкват. — Жалко.

Стаята отново се озарява от светкавица. Изтрещява гръм.

— Така де, Кати. — Сега той поглежда през прозореца, през градината. — Както ти казах, тя ни откри в Бостън, но мама не ѝ даде да говори с мен. И после ни намери в Ню Йорк, просто се появи един ден, когато бях сам. Показа ми онзи медальон, вътре с моята снимка. Разговарях с нея, защото ми беше интересно. И най-вече защото исках да разбера кой е баща ми.

Сега завърта очи към мен.

— Знаеш ли какво е да се чудиш дали баща ти е толкова прецакан, колкото майка ти? Да се *надяваш*, че не е. Но тя само каза, че не е важно. Нямахте го в нейните снимки. Тя *имаше* снимки. Всичко беше истина, да знаеш. Е... — той казва глуповато — не всичко. Оня ден, когато я чу да крещи? Бях я стиснал за гушата. Даже не беше много силно, но вече ми беше писнало от нея. Исках просто да се разкара. Тя превъртя. Не искаше да млъкне. Татко даже не знаеше, че е в къщата в този момент. Той ѝ каза: „Махай се отгук, преди да е направил нещо лошо“. И ти се обади, и трябваше да се прави на много уплашен, и после ти *пак* се обади, и *татко* трябваше да се прави, че всичко е *наред*... — Той поклаща глава. — И въпреки това кучката се върна на следващия ден.

По това време вече ми беше омръзнала. Сериозно ми беше омръзнала. Не ми пукаше за снимките. Не ми пукаше, че се е научила да плава с платноход или че взима уроци по езика на глухонемите, или каквото и да било. И както казах, не искаше да ми каже нищо за баща ми. Сигурно *не можеше*. Сигурно дори не го е познавала. — Той изпръхтява.

— Така де, тя се върна. Бях си в стаята и я чух да се кара с баща ми. Не можех повече да го понасям. Исках да се махне, не ми дремеше за съзливата ѝ история, мразех я за това, което ми беше причинила, мразех я, задето не ми казваше за баща ми, исках да изчезне от живота ми. Така че грабнах това от бюрото — той размахва ножа за хартия — слязох долу и се втурнах в стаята, и просто... — той движи ножа надолу. — Стана много бързо. Тя дори не извика.

Мисля за това, което ми каза само преди няколко часа: как Джейн е наръгала Кати. Спомням си как очите му се отклониха наляво.

Сега очите му блестят.

— Беше някак си... въодушевяващо. Чист късмет, че не си видяла какво стана. Или поне не всичко. — Поглежда ме сурово. —

Видяла си достатъчно все пак.

Той прави крачка към леглото, бавно. После още една.

— Мама няма никаква представа. За всичко това. Дори не беше там, тя се върна на другата сутрин. Татко ме накара да се закълна, че няма да ѝ кажа. Малко ми е мъчно за него. Не е лесно да криеш толкова голяма тайна от някого, за когото си женен. — Той пристъпва трети път. — Тя просто мисли, че си луда.

Още една крачка и той стои до мен, острието е насочено към гърлото ми.

— Сега какво? — казва той.

Изскимтявам от ужас.

Тогавя той сяда на ръба на матрака, долната част на гърба му докосва коляното ми.

— Анализирай ме. — Накланя глава. — Излекувай ме.

Отдръпвам се. Не. Не мога да го направя.

Но ти можеш, мамо.

Не. Не. Не мога.

Хайде, Анна.

Той държи нож.

Ти разполагаш с ума си.

Добре. Добре.

Едно, две, три, четири.

— Знам какво съм — казва Итън меко, почти успокоително, — това помага ли?

Психопат. Повърхностният чар, лабилният характер, плоските емоции. Ножът за хартия в ръката му.

— Ти... си измъчвал животни като малък — казвам, опитвайки се да успокоя гласа си.

— Да, но това е лесно. Дадох на котката ти един плъх, който бях заклал. Намерих го в нашето мазе. Градът е отвратително място. — Той поглежда към острието. Поглежда към мен. — Имаш ли нещо друго? Давай. Можеш и по-добре да се справиш.

Поемам дъх и се мъча да отгатна.

— Доставя ти удоволствие да манипулираш околните.

— Е, *добре*. Искам да кажа... *добре*. — Той се почесва по врата. — Гот ми е. И е лесно. Ти *наистина* си лесна. — Той ми намига.

Нещо ме бутва по ръката. Хвърлям поглед встрани. Телефонът ми се е плъзнал от възглавницата, затиснал се е до лакътя ми.

— Бях твърде напорист с Дженифър — той изглежда умислен. — Тя се... дойде й много. Трябваше да действам по-кратко. — Той слага ножа на едното си бедро, движи го, все едно че го наточва. Острието съска върху джинсите. — Така че не исках да си помислиш, че съм някаква заплаха. Затова ти казах, че ми липсват приятелите. И се престорих, че може да съм гей. И ревах, колко шибани пъти. И всичко, за да ме съжалиш и да си помислиш, че съм... — Заглъхва. — И защото, както казах, някак си не мога да се отлепя от теб.

Затварям очи. Виждам телефона в главата си, сякаш излъчва сияние.

— Хей, видя ли, като се съблякох пред прозореца? Направих го няколко пъти. Знаем, че веднъж ме видя.

Преглъщам. Бавно плъзгам лакътя си обратно към възглавницата, провлачвайки телефона с меката част на ръката.

— Още какво? Отсъстващ баща може би? — Той се подсмива отново. — Знаем, че доста говоря за него. За истинския ми баща, не за Алистър. Алистър е просто един малък нещастен човечец.

Усещам екрана под китката си, прохладен и гладък.

— Ти не...

— Какво?

— Ти не уважаваш пространството на другите хора.

— Е, нали съм тук, не е ли така?

Кимам отново. Плъзгам показалеца си по екрана.

— Казах ти, ти си ми интересна. Оная стара кучка на края на улицата ми разказа за теб. Е, не *всичко*, разбира се. Научих много работи оттогава. И точно затова ти донесох онази свещ. Мама въобще не знае. Тя нямаше да ме пусне. — Той спира, разглежда ме. — Обзалагам се, че си била хубава.

Той приближава ножа към лицето ми. Пъха острието под един кичур на бузата ми и го отмята настрани. Трепвам, скимтя.

— Онази жена каза, че стоиш в къщата през цялото време. И това ми се стори интересно. Тази странна жена, която никога не излиза. Тази маниачка.

Ръката ми обхваща телефона. Ще го активирам и ще оставя пръстите ми да впишат четирите цифри. Правила съм го толкова пъти.

Мога да го направя със затворени очи. Мога да го направя с Итън, седнал до мен.

— Знаех си, че трябва да те опозная.

Сега. Напипвам бутона на телефона, натискам го. Изкашлям се, за да маскирам кликването.

— Родителите ми... — започва той, завъртайки се към прозореца. Спира.

Завъртам глава заедно с него. И виждам това, което вижда той: светлината от телефона, отразена в прозореца.

Той ахва. Аз ахвам.

Впивам очи в него. Той се втренчва в мен.

После се захилва.

— Само се шегувам — сочи той към телефона с ножа за хартия, — вече смених ПИН кода. Точно преди да се събудиш. Не съм глупак. Няма да те оставя с работещ телефон в себе си.

Не мога да дишам.

— И извадих батериите от оня в библиотеката. В случай че се чудиш.

Сърцето ми спира.

Той посочва към вратата:

— Така де, аз идвам тук нощем от около две седмици, просто се разхождам наоколо, наблюдавам те. Харесва ми тук. Тихо е и е тъмно. — Звучи умислен. — И ми е някак интересно, начинът, по който живееш. Имам чувството, че те изследвам. Като документален филм. Аз дори... — той се усмихва — ти направих снимка с твоя телефон. — Прави гримаса. — Не прекалих ли малко? Мисля, че беше малко прекалено. О, защо не ме попиташ как разблокирах телефона ти?

Не казвам нищо.

— Питай ме — заплашително.

— Как разблокира телефона? — прошепвам.

Той се усмихва широко, като дете, което знае, че ще каже нещо умно:

— Ти ми каза как.

Въртя глава.

— Не.

Той обръща очи.

— Окей, не го каза на мен — навежда се към мен — каза го на онази кучка от Монтана.

— Лизи?

Той кима.

— Ти... си ме шпионирал?

Той изпуска дълбока въздишка:

— Боже мой, ти наистина си глупава. Между другото не уча проблемни деца да плуват. По-скоро бих се гръмнал. Не, Анна: аз съм *Лизи*.

Зяпвам с уста.

— Или бях — казва той. — Напоследък излиза по малко от вкъщи. Мисля, че е по-добре. Благодарение на синовете й — как се казваха?

— Бо и Уилям — отговарям, преди да успея да се спра.

Той отново се хили.

— Мамка му. Не мога да повярвам, че си запомнила и това. — Смее се още повече. — Бо. Кълна се, това го измислих на момента.

Гледам го втренчено.

— Първия път като дойдох. Този идиотски сайт ти беше на лаптопа. Направих си профил, щом се прибрах вкъщи. Запознах се с всякакви самотни загубеняци. ДискоМики и други подобни. — Той клати глава. — Направо са жалки. Но той ме свърза с теб. Не исках да ти се появя отникъде. Не исках, нали разбираш... да задаваш въпроси.

— Няма значение. Ти каза на *Лизи* как да си кодира паролите. Сменяй буквите с числа. Това си е направо за НАСА.

Мъча се да преглътна, но не мога.

— Или използвай рожден ден, нали така й каза. А на мен ми каза, че дъщеря ти е родена на Св. Валентин. Нула-две-едно-четири. Ето как ти влязох в телефона и те снимах как хъркаш. После смених паролата само за да си направя майтап с теб. — Той ми маха с пръст.

— Слязох долу и ти влязох в компютъра. — Той се навежда към мен, говори бавно. — *Разбира се*, паролата ти беше името на Оливия. И за компютъра, и за имейла. И, разбира се, просто беше заместила буквите с цифри. Точно както каза на *Лизи*. — Той върти глава. — Може ли да си толкова тъпа?

Нищо не казвам.

Той ме гледа заплашително:

— Задах ти въпрос — каза той. — Колко шибано тъпа...

— Много — казвам аз.

— Много какво?

— Много тъпа.

— Кой е тъп?

— Аз.

— Много *шибано* тъпа.

— Да.

Той кима. Дъждът бие по стъклата.

— Така направих профила в Gmail. На твоя собствен компютър. Ти каза на Лизи, че винаги казваш на семейството си „Познай кой е?“, когато си говорите, и беше просто твърде добро, за да го подмина. Познай кой, Анна? — Той се засмива. — После изпратих снимката на твоя имейл. Щеше ми се да ти видя физиономията — пак се засмива.

В стаята не достига въздух. Едвам дишам.

— И просто *трябваше* да сложа името на мама на акаунта. Обзалагам се, че *това* те е възбудило — подхилва се. — Но ти разказа на Лизи и други неща. — Той се навежда към мен с ножа, насочен към гърдите ми. — Ти си имала афера, мръсница такава. И си убила семейството си.

Не мога да говоря. Нищо не ми остана.

— И после така се побърка за Кати. Беше безумно. Беше полудяла. Искам да кажа, аз *някак си* те разбирам. Аз го направих точно пред баща ми и *той* също се побърка. Макар че, честно казано, мисля, че му олекна, че тя се махна. На мен ми олекна. Както казах, тя ме дразнеше.

Той се намества на леглото по-близо до мен.

— Подмести се — свивам крака, притискам ги до бедрата. — Трябваше да дръпна пердетата, но всичко стана толкова бързо. И така или иначе беше абсолютно лесно да се отрича. По-лесно, отколкото да се лъже. По-лесно от истината. — Той клати глава. — Някак си ми е *мъчно* за него. Той просто искаше да ме предпази.

— Той се опита да те предпази от мен — казвам аз — макар да е знаел...

— Не — казва ми той с равен глас, — той се опита да те да предпази от мен.

Не бих искал да прекарва времето си със зряла жена, каза Алистър. Не заради Итън, а заради мен.

— Но, нали разбираш, нищо не може да се направи, нали така? Един от психиатрите каза на родителите ми, че *просто съм лош*. — Той пак свива рамене. — Чудесно. Няма що. Шибана работа.

Гневът, псувните — той ескалира. Кръв нахлува в слепоочията ми. Фокусирай се. Сети се. Мисли.

— Да ти кажа, някак си ми е мъчно и за полицаите. Оня, големият, правеше такова огромно усилие да те изтърпи. Направо светец. — Пак подсмърча. — Жената ми приличаше на кучка.

Едва го слушам.

— Разкажи ми за майка си — измърморвам.

Той ме поглежда.

— Какво?

— Майка ти — казвам аз, кимайки. — Разкажи ми за майка ти.

Пауза. Тътен от гръмотевица навън.

— Като... какво например? — пита той обезпокоен.

Прочиствам гърлото си.

— Каза, че гаджетата й са се държали лошо с теб.

Той ме поглежда свирепо:

— Казах, че ме скапваха от бой.

— Така е. Обзалагам се, че се е случвало често.

— Да — продължава да ме гледа лошо — защо?

— Каза, че мислиш, че „просто си лош“.

— Казах, че това го каза един психиатър.

— Не вярвам в това. Не вярвам, че просто си лош.

Той накланя глава.

— Не вярваш ли?

— Не — опитвам се са успокоя дишането си. — Не вярвам, че хората са устроени по този начин. — Поизправям се и се опирам на възглавниците, заглаждам чаршафите върху бедрата си. — *Ти* не си създаден такъв.

— Не съм ли? — Ръката му държи хлабаво ножа.

— Преживял си много неща като дете. Видял си... неща. Неща извън твоя контрол. — Гласът ми укрепва. — Неща, които си надживял.

Той трепва.

— Майка ти не е била добра майка. Прав си. — Той преглъща. Аз преглъщам. — И мисля, че по времето, когато родителите ти са те осиновили, ти си бил много лошо наранен. Мисля... — дали да рискувам — мисля, че те много държат на теб. Дори и да не са били съвършени — добавям аз.

Той ме поглежда в очите. Лека тръпка преминава през лицето му.
— Те се страхуват от мен — казва той.

Кимам.

— Ти сам го каза — припомням му — каза, че Алистър се е опитвал да ме предпази, като ти пречи... като ни пречи да се виждаме.

Той не помръдва.

— Но аз мисля, че той също така се боеше за теб. Мисля, че искаше да предпази и теб. — Протягам ръка. — Мисля, че като са те прибрали у дома, те са те спасили.

Той ме гледа.

— Те те обичат — казвам аз. — Ти заслужаваш любов. И ако поговорим с тях, знам... сигурна съм, че ще направят всичко възможно да продължат да те закрилят. Знаем, че искат... да имат връзка с теб.

Ръката ми се насочва към рамото му, колебливо.

— Това, което ти се е случило като малък, не е твоя вина — прошепвам — и...

— Стига с тия тъпотии. — Той подскача, преди да съм го докоснала. Прибирам ръката си обратно.

Изгубих го. Усещам как кръвта ми се изцежда от мозъка. Устата ми пресъхва.

Той се навежда към мен, поглежда ме в очите. Неговите са ясни и сериозни.

— На какво ти мириша?

Въртя глава.

— Хайде. Помириши. На какво ти мириша?

Вдишвам. Сецам се за първия път, когато вдъхнах аромата на онази свещ. Лавандула.

— Дъжд — отговарям.

— И още на какво?

Трудно ми е да го изрека:

— Одеколон.

— „Романс“. На Ралф Лорън — добавя той. — Исках да ти бъде приятно.

Въртя отново глава.

— О, да. Само не мога да реша — продължава той, умислен — дали ще е падане по стълбите, или свръхдоза. Толкова тъжна беше напоследък и всичко останало. И толкова много таблетки на масата. Но също така си шибана алкохоличка, така че може, нали разбираш, да пропуснеш някое стъпало.

Не мога да повярвам, че това се случва. Поглеждам към котката. Тя е в нейната част на леглото. Спи.

— Ще ми липсваш. Никой друг няма да ми липсва. Никой няма да разбере дни наред, а след това на никой няма да му пука.

Стягам крака под чаршафите.

— Може би психиатърът ти, но се обзалагам, че и на него му е писнало от теб. Каза на Лизи, че проявява търпение към агорафобията ти и към чувството ти за вина. Боже мили. Още един шибан светец.

Стискам силно очи.

— Гледай ме, когато ти говоря, кучко.

Ритам с всичка сила.

ДЕВЕТДЕСЕТ И ШЕСТ

Уцелвам го в корема. Той се превива на две, а аз се сгъвам и го ритам отново, този път в лицето. Носът му изпуква под петите ми. Той се свлича на пода.

Дърпам чаршафите, изскачам от леглото, изтичвам през вратата към тъмното стълбище.

Над мен дъждът блъска по капандурата. Спъвам се в рогозката, падам на колене. Грабвам перилото с ръка.

Изведнъж стълбището засиява в бяло от светкавица, проблясваща отгоре. В този миг през перилата виждам всички стъпала, осветени, извиващи се надолу, надолу, надолу, до самото дъно.

Надолу, надолу, надолу.

Примигвам. Стълбището потъва отново в мрак. Нищо не виждам, нищо не усещам, с изключение на тропането на дъжда.

Изправям се на крака, политам надолу по стъпалата. Гръмотевица се разбива навън. И после: *Кучка мръсна*. Чувам го как изтрополява на площадката, гласът му е стреснат. *Кучка мръсна*. Перилото изскърцва, когато се удря в него.

Трябва да стигна до кухнята. До ножа, който още стои неприбран на кухненската маса. До стъклените отломки в кофата за боклук. До домофона.

До вратата.

Можеш ли да излезеш навън? — пита ме Ед шепнешком.

Трябва. Остави ме на мира.

Той ще те настигне в кухнята. Няма да успееш да излезеш навън. И дори да успееш...

Стигам по-долния етаж и се завъртам като компас, за да се ориентирам. Кабинетът. Килерът. Малката баня.

Избери накъде.

Чакай...

Избери накъде.

Банята. Божие просветление; Сграбчвам дръжката, отварям вратата, влизам вътре. Спотайвам се зад вратата, поемам си дъх бързо, на пресекулки...

... той се приближава, забързан по стълбите. Не дишам.

Стига до площадката. Спира на два метра от мен. Чувствам как въздухът се раздвижва. За миг не чувам нищо освен барабаненето на дъжда. Пот се стича по гърба ми.

„Анна“ — гласът е плътен, студен. Настръхвам.

Стискайки рамката с една ръка, достатъчно силно, за да я изкъртя, надничам в тъмнината на площадката.

Виждам го смътно, само сянка между сенките, но мога да различа очертанията на раменете му, бялото острие, плуващо във въздуха. С гръб е към мен. Не мога да кажа в коя ръка държи ножа.

Бавно се завърта; виждам профила му, обърнат към вратата на библиотеката. Взира се право напред, неподвижен.

После пак се завърта, този път по-бързо, и преди да успее да се дръпна обратно в банята, той ме гледа.

Не мърдам, не мога.

„Анна“ — казва той тихо.

Устните ми се разделят. Сърцето ми блъска като чук.

Зяпаме се един друг. Готова съм да изкрещя.

Той се врътва обратно.

Не ме е видял. Не може да вижда в дълбокия мрак. Но аз съм свикнала, на слаба светлина, без светлина. Мога да виждам какво...

Сега се качва нагоре по стълбите. Острието блъска в ръката му; другата е дълбоко в джоба.

„Анна“ — вика той. Вади ръката от джоба, вдига я пред себе си.

Светлина избухва от дланта му. Това е телефонът. Фенерчето на телефона.

От процепа на вратата изведнъж виждам цялото стълбище, стените са побелели. Наблизо изтрещява гръм.

Той се обръща още веднъж, светлинен лъч обхожда площадката като фар. Първо вратата на килера. Отива до нея, бутане я. Насочва телефона навътре.

След това кабинетът. Влиза, осветява стаята с телефона. Наблюдавам гърба му, готвя се да хукна надолу по стълбите. Надолу, надолу, надолу.

Той ще те хване.

Нямам друг изход.

Имаш.

Накъде?

Нагоре, нагоре, нагоре.

Въртя глава, докато отстъпва от кабинета. Следва библиотеката и след това е банята. Трябва да тръгна преди...

Бедрото ми се опира в дръжката. Тя издава тъничък звук.

Той се обръща рязко кръгом, светлината се плъзга покрай вратата на библиотеката и се прицелва директно в очите ми.

Ослепявам. Времето спира.

„Ето те къде си“ — въздъхва той.

Тогава се хвърлям.

През вратата, блъскам го, забивайки рамо в корема му. Той изхриптява от удара. Не виждам нищо, но го отмествам настрани, към стълбите...

... и изведнъж изчезва. Чувам го как се въргаля надолу по стъпалата, като лавина, светлината подскача като луда по тавана.

Нагоре, нагоре, нагоре, шепне ми Оливия.

Обръщам се, още имам звезди пред очите. Единият ми крак се удря в първото стъпало, спъвам се, почти излазвам до следващото. Издърпвам се нагоре. Хуквам.

На площадката се завъртам, очите ми се нагласяват към тъмнината. Спалнята се изправя пред мен; срещу нея е стаята за гости.

Нагоре, нагоре, нагоре.

Но горе е само празната стая. И твоята стая.

Нагоре.

На покрива?

Нагоре.

Но как? Как бих могла?

Ленивке — казва ми Ед, — *нямаш избор.*

От два етажа по-надолу Итън се втурва обратно по стълбите. Обръщам се и започвам да се катеря нагоре, рогозката прежурия стъпалата ми, перилото скърца под дланта ми.

Изскачам на следващата площадка, хвърлям се към ъгъла под капака за покрива. Размахвам ръка над главата си, намирам веригата. Сграбчвам я с пръсти и дърпам.

ДЕВЕТДЕСЕТ И СЕДЕМ

Вода се излива върху лицето ми, щом капакът се отваря. Стълбата пада към мен с метален трясък. Итън вика от дъното на стълбите, но вятърът отвява думите му.

Стискам очи, за да се предпазя от дъжда, и се катеря. Едно, две, три, четири, стъпалата са студени и плъзгави, стълбата скърца под тежестта ми. На седмото стъпало главата ми се подава отгоре на покрива и звукът...

Звукът почти ме събаря обратно. Бурята реве като животно. Вятърът сграбчва въздуха и го разкъсва. Дъждът, остър като зъби, се забива в кожата ми. Водата блъска лицето ми, изплисква косата ми назад...

Ръката му се вкопчва в глезена ми.

Раздрусвам го, за да се освободя, обезумяла, и се изхвърквам нагоре и навън, изтъркулвам се настрани, между капака и капандурата. Подпирам се с ръка на стъкления купол на капандурата и успявам да се изправя, отварям очи.

Светът около мен се олюлява. В средата на бурята се чувам как стена.

Дори в тъмното мога да видя, че покривът е избуял като джунгла. Растителност прелива от саксиите и сандъците; пълзящи храсти покриват стените като вени. Бръшлянът е задушил вентилационната шахта. Пред мен са останките от дървените дъги на перголата, дълга цели четири метра, килната на една страна под тежестта на листата.

И върху всичко това дъждът не вали, а се изсипва на талази, на вълни, морета от вода. Пада като товар върху покрива, разбива се с пяна по зидарията. Халатът ми вече се е залепил за тялото.

Бавно се завъртам с омекнали колена. От трите страни — четириетажна пропаст; на изток стената на „Св. Димфна“ се издига като планина.

Над мен — небе. Около мен — пространство. Пръстите ми се сгърчват. Краката ми се подкосяват. Дишането ми е накъсано. Бурята

вилнее.

Виждам черната дупка отвъд — отворения капак. И от него се появява, вдигнал ръка срещу дъжда, Итън.

Сега стъпва на покрива, черен като сянка, ножът проблясва като сребърна стрела в ръката му.

Залитам, препъвам се назад. Кракът ми се опира в купола на капандурата; усещам, че леко поддава — *хлабав е*, предупреди ме Дейвид. *Ако падне някой клон, ще отнесе цялата капандура.*

Сянката се приближава към мен. Надавам вик, но вятърът го изтръгва от гърлото ми, отнася го надалеч като мъртъв лист.

За секунда Итън се олюлява назад от изненада. После се смее.

— Никой не може да те чуе — надвиква той воя на бурята, — ние сме в... — и докато го казва, дъждът заплющява още по-силно.

Зад мен е стъклото. Стъпвам настрани и кракът ми докосва нещо мокро, метално. Поглеждам надолу. Лейката, която ядоса Дейвид онзи ден на покрива.

Итън се приближава, подгизнал от дъжда, със светнали очи на тъмното лице, запъхтян.

Спирам, грабвам лейката и замахвам срещу него, но съм замаяна, неустойчива и лейката се изплъзва от ръката ми, изхвърча надалече.

Той прикляка.

Аз хуквам.

В тъмното, срещу вятъра, ужасена от небето над мен, но поужасена от момчето зад мен. Мозъкът ми чертае план на покрива: редовете с дървени сандъци отляво; след тях цветните тумби. Празните каси с разсад отдясно; между тях торбите с пръст, полегнали като пияници. Тунелът на перголата право напред.

Бурята беснее. Светкавица избелва облаците, окъпва покривите с бяла светлина. Дъждовните вълни прииждат и треперят. Втурвам се през тях.

Всеки миг небето може да хлътне и да ме размаже, но сърцето ми изтласква кръвта, стопля вените ми, докато тичам към перголата.

Водна завеса закрива входа. Втурвам се през нея в тунела, където се надявам, че са. Бутам се в тях. Грабвам ги с две ръце. И се обръщам.

Силует изниква зад водната завеса. Така го видях за първи път, спомням си, сянката му се уголеми зад матовото стъкло на вратата.

И тогава той прекрачва през нея.

— Това е перфектно. — Избърсва водата от лицето си, прекрачва към мен. Палтото му е прогизнало; шалът виси на врата му. Ножът стърчи от ръката му. — Щях да ти строша врата, но това е по-добро. — Повдига едната си вежда. — Била си толкова прецакана, че си скочила от покрива.

Въртя глава.

Сега се усмихва.

— Не си съгласна? Какво имаш там?

И тогава вижда какво държа. Градинските ножици треперят в ръцете ми — тежки са и аз се треса — но ги вдигам към гърдите му и настъпвам.

Вече не се усмихва.

— Махни това нещо — казва той.

Отново въртя глава, правя крачка напред. Той се колебае.

— Махни това нещо — повтаря той.

Правя още една крачка и затварям остриетата на ножиците с трясък.

Очите му се стрелват към ножа в ръката му.

И той отстъпва назад в дъждовната стена.

Изчаквам един миг, дишам учестено. Той се разтопява в тъмната.

Бавно, бавно пристъпвам към арката на входа. Там спирам, пръските замъгляват очите ми и мушкам с ножиците през водната завеса като с лескова вилка.

Сега.

Тикам ножиците пред себе си и прескачам през водата. Ако ме причаква, ще е...

Замръзвам, от косата ми тече вода, дрехите ми са прогизнали. Него го няма.

Оглеждам покрива.

Няма го при сандъците.

При вентилационната шахта.

В цветните тумби.

Светкавица разсича небето и покривът блясва в бяло. Виждам, че е пусто — пълен пуцинак, избуяла растителност и леден дъжд.

Но ако не е тук, тогава...

Той се хвърля върху мен изотзад, толкова бързо и толкова силно, че не успявам да извикам. Изпускам ножиците и падам заедно с него,

колената ми се прегъват, слепоочието ми се джасва в мокрия покрив; чувам пукане. Кръв пълни устата ми.

Въргалияме се по мокрия асфалт, един път, два пъти, докато телата ни се блъскат в ръба на капандурата. Усещам как се разклаща.

— Кучка — изсъсква той, горещият му дъх е в ухото ми. Надига се, кракът му вече натиска врата ми. Изхърквам. — Не се ебавай с мене — хрипти той. — Ще скочиш от тоя покрив. А ако не щеш, аз ще те метна. Това е.

Гледам как дъждовните капки кипват по асфалта до мен.

— Коя страна избираш? Градината или улицата?

Затварям очи.

— Майка ти... — шепна аз.

— Какво?

— Твоята майка...

Натискът върху врата ми отслабва съвсем леко.

— Майка ми?

Кимам.

— Какво за майка ми?

— Тя ми каза...

Сега вече натиска по-силно, почти ме задушжава.

— Каза ти какво?

Очите ми изскачат. Устата ми зейва. Задавям се.

Той пак отпуска врата ми.

— Каза ти какво?

Вдишвам дълбоко.

— Тя ми каза — казвам аз — кой е баща ти.

Той не помръдва. Дъждът къпе лицето му. Вкусът на кръв се засилва в устата ми.

— Лъжеш.

Кашлям, чукам си главата в асфалта.

— Не.

— Ти не знаеше дори коя е — казва той — ти я мислеше за някой друг. Не знаеше, че съм осиновен. — Той натиска с крак врата ми. — Така че как ще...

— Тя ми каза. Аз не разбрах... — преглъщам, вратът ми се подува. — Тогава не го разбрах, но тя ми каза...

Той пак млъква. Въздухът съска в гърлото ми, дъждът съска по асфалта.

— Кой е?

Мълча.

— *Кой е?* — Той ме ритва в корема.

Поемам въздух и се свивам, но той вече ме е грабнал за пеша, издърпва ме на колене. Отпускам се напред. Той изстрелва ръката си към гърлото ми, стиска.

— Какво ти каза? — изкрещява той.

Драця с пръсти по ръката му. Той започва да ме вдига и аз се изправям с него, колената ми пукаат, заставаме очи в очи.

Изглежда толкова млад, меката му кожа, окъпана от дъжда, пълните устни, косата, прилепнала на челото. Много мило момче. Зад него виждам градината, огромната сянка на тяхната къща. И под краката си усещам издатината на капандурата.

— Кажи ми!

Опитвам се да говоря. Не успявам.

— *Кажи ми!*

Задавам се.

Той отпуска хватката около гърлото ми. Хвърлям поглед надолу; все още стиска ножа в юмрук.

— Бил е архитект — изпъшквам.

Той ме гледа. Дъждът се лее около нас, между нас.

— Обичал е черен шоколад — казвам аз — наричал я е „ленивке“. — Ръката му е пуснала шията ми.

— Обичали са да гледат филми. И двамата. Обичали са...

Той се чумери.

— Кога ти каза това?

— Вечерта, когато ми дойде на гости. Каза, че го е обичала.

— Каква е станало с него. Къде е той?

Затварям очи.

— Той е умрял.

— Кога?

Въртя глава.

— Преди време, не е важно. Той е починал и тя се е сринала.

Ръката му отново ме стяга за гушата и очите му се ококорват.

— Да, важно е. Кога...

— Важно е, че те е обичал — изхриптявам.

Той замръзва. Отпуска ръка от шията ми.

— Обичал те е — повтарям аз — и двамата са те обичали.

И както се е втренчил в мен, стиснал ножа в ръка, поемам дълбоко дъх.

И го прегръщам.

Той се втвърдява, но после тялото му се отпуска. Стоим там, в дъжда, моите ръце са го обгърнали, неговите са отпуснати покрай тялото му. Аз се олюлявам.

Олюлявам се и той ме задържа, докато се завъртам около него. Когато отново съм на крака, сме разменили позициите си, ръцете ми са на гърдите му, усещам ударите на сърцето му.

— И двамата са те обичали — прошепвам.

И тогава с цялата си тежест се облягам на него и го блъскам към капандурата.

ДЕВЕТДЕСЕТ И ОСЕМ

Той пада по гръб. Капандурата потреперва.

Не казва нищо, само ме гледа, объркан, като че ли съм му задала труден въпрос.

Ножът се е плъзнал на една страна. Той се подпира с ръка върху стъклото, започва да се избутва, за да се изправи. Пулсът ми се забавя. Времето се забавя.

И тогава капандурата под него се продънва, беззвучно, сред грохота на бурята.

Той изчезва от погледа ми мигновено. Ако крещи, не мога да го чуя.

Залитам към ръба на отвора, където беше капандурата, надничам надолу, в кладенеца на моята къща. Дъждовните пръски политат в празното като искри; на площадката под мен просветва галактика от натрошени стъкла. Не виждам по надълбоко, твърде тъмно е.

Стоя сред бурята. Като зашеметена. Водата се плиска в краката ми.

След това отстъпвам встрани. Обикалям внимателно дупката. Отивам до капака, още е широко отворен.

Тръгвам надолу по стълбата. Надолу, надолу, надолу. Пръстите ми се пързаят по стъпалата.

Стигам до етаж, рогозката е подгизнала от водата. Изкачвам се до края на, стълбището, минавайки под зейналия отвор на покрива; дъждът се сипе върху мен.

Стигам до стаята на Оливия. Спирам. Поглеждам вътре.

Детето ми. Ангелчето ми. Толкова съжалявам.

После тръгвам надолу по стълбите; рогозката тук е суха и грапава. На площадката се спирам отново, минавам под дъждовния водопад и заставам, вир-вода, на вратата на спалнята ми. Оглеждам леглото, пердетата, черната картина на къщата на Ръселови от другата страна на градината.

Минавам обратно под дъждовния душ, отново надолу по стълбите, ето че съм в библиотеката — библиотеката на Ед; моята библиотека — и гледам как дъждът бие косо върху прозореца. Часовникът на камината започва да отброява. Два часът сутринта.

Отвърщам очи и излизам от стаята.

От площадката вече мога да видя разбитото му тяло, разкривено на пода, един паднал ангел. Слизам по стълбите.

Тъмна корона от кръв огражда главата му. Едната му ръка е сгъната на сърцето. Очите му гледат към мен.

Поглеждам го.

И минавам покрай него.

И влизам в кухнята.

И включвам стационарния, за да се обадя на следователя Литъл.

ДЕВЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Шест седмици по-късно

Последните снежинки прелетяха надолу преди час и сега обедното слънце плува по ослепително синьото небе — небе „което не топли плътта, а единствено радва окото“. Набоков, „Истинският живот на Себастиан Найт“. Съставила съм си мой собствен читателски конспект. Свърши се с читателските клубове от далечно разстояние.

Наистина радва окото. И улицата също, павирана в бяло под високочестотните лъчи на слънцето. Трийсет и пет сантиметра се изсипаха върху града тази сутрин. Гледах в продължение на четири часа от прозореца на спалнята, наблюдавах как снегът се сипе на парцали, глазира тротоарите, покрива с килим входните стъпала, натрупва се в цветните тумби. Някъде след десет четиримата Грей се изнесоха от тяхната къща като щастлив табун; пищяха сред завихрящия се сняг, залитаха от поривите на вятъра, отдалечиха се по улицата и изчезнаха от погледа ми. През улицата Рита Милър излезе на първото стъпало, за да се възхити на времето, завита в халат, с чаша чай в ръка. Мъжът ѝ се появи зад нея, обгърна я с ръце, подпря брада на рамото ѝ. Тя го целуна по бузата.

Разбрах истинското ѝ име между другото — Литъл ми го каза, след като беше разпитвал съседите. Казва се Сю. Разочароващо.

Градината е снежно поле, толкова чисто, че блести. От другата страна, със затворени капаци, свита под ослепителното небе, е къщата, която по-истеричните вестници нарекоха *4-милионният дом на тийнейджъра убиец!* Струва по-малко, разбира се, но предполагам, че 3,45 милиона не звучи толкова секси.

Къщата сега е пуста. Вече от няколко седмици. Онази сутрин Литъл дойде вкъщи за втори път, след като полицията пристигна, след като от Бърза помощ прибраха тялото. Неговото тяло. Алистър Ръсел е бил арестуван, каза ми следователят, и обвинен за съучастие в убийство. Алистър веднага си е признал още щом е научил за сина си. Станало е точно така, както Итън го беше описал, потвърдил той.

Както изглежда, Алистър е рухнал; Джейн се е държала по-твърдо. Чудя се какво е знаела. Чудя се дали е знаела.

— Дълга ви извинение — промърмори Литъл, клатейки глава.
— А Вал... какво да кажа, тя наистина ви го дължи.

Не възразих.

Той се отби и на следващия ден. Към този момент репортерите вече чукаха на вратата ми, подпирайки се на звънеца. Не им обръщах внимание. Ако не друго, през последната година се бях научила да не обръщам внимание на външния свят.

— Как се справяте, Анна Фокс? — попита ме Литъл. — А това сигурно е прочутият психиатър?

Д-р Филдинг ме беше последвал от библиотеката. Сега стоеше до мен и зяпаше следователя, смаян от гигантската му фигура.

— Радвам се, че сте до нея, сър — каза Литъл, стискайки здраво ръката му.

— И аз се радвам — отвърна д-р Филдинг.

Аз също. Изминалите шест седмици ме стабилизираха, избистриха нещата. Най-малкото — ремонтираха капандурата. Доиде професионална чистачка и излъска къщата до блясък. И аз спя добре, пия по-малко. Даже въобще не пия, донякъде благодарение на една татуирана дама, способна да прави чудеса, на име Пам. „Оправяла съм всякакви хора, в най-различни ситуации“ — каза ми тя при първото си посещение.

„С такава може и да не си се сблъсквала“ — казах аз.

Опитах се да се извиня на Дейвид — звънях му поне десет пъти, но той никога не вдигна. Чудя се къде ли е сега. Чудя се дали е добре. Намерих долу слушалките му, паднали под леглото. Прибрах ги горе, скътах ги в едно чекмедже. В случай че се обади.

И преди няколко седмици отново се присъединих към Агората. Те са моето племе; нещо като семейство. *Ще допринасям за възстановяването и благосъстоянието.*

Опитвам се да устоявам на Ед и Ливи. Не през цялото време, не напълно; понякога нощем, когато ги чувам, им прошепвам нещо. Но с разговорите е свършено.

СТО

— Хайде, давай.

Ръката на Бина е суха. Моята не е.

— Давай, давай.

Тя отваря широко вратата към двора. Мразовит вятър духва отвън.

— Направила си го на покрива, под дъжда.

Да, но беше различно. Борех се за живота си.

— Това е твоят двор. Грее слънце.

Така е.

— И си си обула шушоните.

И това е така. Намерих ги в килера. Не бях ги обувала от онази нощ във Вермонт.

— Тогава какво чакаш?

Нищо — вече нищо не чакам. Чаках семейството ми да се върне; няма да се върнат. Чаках депресията да ме отпусне; няма да ме отпусне. Не и без моята помощ.

Чаках да се завърна в света. Сега е времето.

Сега, когато слънцето огрява къщата ми. Сега, когато съм с бистър ум и ясен поглед. Сега, когато Бина ме води до вратата, до първото стъпало.

Тя е права: направих го на покрива, в дъжда. Борех се за живата си. Значи не съм искала да умра.

И щом не искам да умра, трябва да започна да живея.

Тогава какво чакаш?

Едно, две, три, четири.

Тя пуска ръката ми и излиза в градината, оставяйки следи по снега. Обръща се, вика ме:

— Хайде, давай.

Затварям си очите.

И ги отварям.

И прекрачвам в светлината.

БЛАГОДАРНОСТИ

На Дженифър Джоел, моя приятелка, агент и безценен съветник;
Фелисити Блънт, за това, че направи чудеса;

Джейк Смит-Босанке и Алис Дил, които ми подариха света;
екипа на „Ай Си Ем“ и „Къртис Браун“.

На Дженифър Брел и Джулия Уисдъм, моите проникателни,
великодушни поддръжнички;

екипа на „Мороу и Харпър“;

Димитър Николов, Захари Карабашлиев и екипа на „Сиела“, с
благодарност.

На Джози Фридман, Грег Мурадян, Елизабет Габлър и Дрю Рийд.

На Хоуп Брукс, проникателната първа читателка и неуморна
почитателка;

Робърт Дъглас-Феърхърст, дългогодишен вдъхновител;

Лиейт Стелик, който ми каза, че мога;

На моето семейство и приятели.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.